

işçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-10

73

*Yıl:4 *4-17 Mayıs 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Her şeye ama her şeye rağmen

GÜÇ BİZİZ

Devrimci güçler, reformist sendika önderliklerinin tüm atlatma manevralarına karşın, sadece Taksim'i **zorlamakla** kalmayıp, **İstanbul'un dört bir yanında** kurdukları barikatlarla, tüm mahalle ve sokakları 1 Mayıs alanına çevirerek, "1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak" şiarına uygun bir pratik sergilemişler, kavganın ve dayanışmanın gününü, hak ettiği biçimde sahiplenmişlerdir. Taksim başta olmak üzere, Okmeydanı, Gülsuyu, 1 Mayıs ve Gazi Mahallelerinde kurulan barikatların ardında çatışanlar, 1 Mayıs kavga gününün ruhunu yaşatanlar oldu.

Faşist kolluk güçlerinin 17 bin polis gücüyle saldırdığı kitlenin kararlılığı kuşkusuz ki devrimci iradenin ortaya koyduğu dirayet ve dirençti. İstanbul'da yaşamı felç eden güvenlik önlemlerine rağmen, İstiklal Caddesinin ara sokaklarından bir araya gelen devrimciler, Taksim kararlılığını bir kez daha gösterdiler. Yaşanan bu gelişmeler Taksim alanının nasıl kazanılacağını da açık bir şekilde göstermektedir.

2007 1 Mayıs'ını bu tablo altında ardımızda bırakırken, mücadelenin daha çetin bir evreye girdiği gerçekliğini aklımızdan çıkarmadan hareket etme zorunluluğuyla karşı karşıya olduğumuzun, çok iyi farkında olmamız gerekmektedir.

2007 yılı 1 Mayıs'ı devleti halk nezdinde aciz bir tabloya düşüren, devrimci iradenin kararlılığını gösteren önemli gelişmelere sahne oldu. Beş yüz bin emekçiyle kan bedeli değerlerle yaratılan bu alanları bugünden attığımız adımlarla kazanacağız!

2007 yılı 1 Mayıs'ı devleti halk nezdinde aciz bir tabloya düşüren, devrimci iradenin kararlılığını gösteren önemli gelişmelere sahne oldu. Beş yüz bin emekçiyle kan bedeli değerlerle yaratılan bu alanları bugünden attığımız adımlarla kazanacağız!

ATİK 19. Olağan Kongresi, kitlesele ve politik açıdan üretken bir şekilde sonuçlandı!

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu ATİK'in 19. Olağan Kongresi 6-7-8 Nisan 2007 tarihleri arasında Frankfurt Haus der Jugend Salonu'nda başarılı ve kitlesele bir şekilde sonuçlandı.

Kongreye 120 civarında delege ve 250'nin üzerinde dinleyici katıldı. "Dünya Halklarına, İşçi Sınıfına, Göçmenlere Yönelik Saldırılar Ve Avrupa'da Gelişen Kitle Hareketlerinin Analizi Bağlamında Somut Görevlerimiz" konulu politik tartışma ve perspektif taslağı delegelerin çoğunluğunun onayını alarak, gelecek iki yıllık dönemin politik yönelimi olarak belirlendi. 6 Nisan Cuma günü yapılan saygı duruşu ile başlayan Kongre, delege tespiti ve açılış konuşmasının ardından politik perspektif taslağının tartışmaya açılmasıyla devam etti. Kongrenin siyasal tartışma bölümü büyük bir ilgi odağı olmuş ve perspektif yazısının olumlu-olumsuz yönlerine ilişkin getirilen eleştirilerden sonra, delegelerin ezici çoğunluğu tarafından onanmıştır.

19. Kongre'de, Avrupa'da ve dünyada gelişen kitle hareketlerinin analizi ve somut görevlerin belirlenmesi bağlamında; anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-faşist, anti-feodal ve anti-ırkçı eksende önemli kararlara imza atılmıştır.

Kongre'de Almanya'da güvenlik ve 'anti-terör' yasalarının asıl gerekçeleri gibi konularda uzman olan **Av. Rolf Gössner**, "Göçmenler

genel şüphe altında ve Anti-terör yasalarının göçmenler üzerindeki yansması" konusunda oldukça önemli bir tebliğ sunmuştur.

İkinci gün akşamı Türkiye'den davet edilen **Akın Birdal** ve **Volkan Yaraşır**'ın ve Fransa'dan Kız Gazetesi temsilcisi **Orhan Dilber** ve ATİK adına **Ufuk Berdan**'ın katılımı ve çeşitli konulardaki sunumlarıyla canlı bir panel gerçekleştirilmiştir. Kongre'nin en fazla beğeni kazanan bölümü bu panel olmuştur. Egemen medya anlayışına alternatif olmak gibi çok ciddi iddiayla kısa bir süre önce yayın hayatına başlayan **Yol TV** panelimizin çekimini yapmış ve yine panel öncesi Yol TV için bir saatlik bir açık oturum gerçekleştirilmiştir.

Üçüncü gün 18. Genel Konsey'in iki yıllık faaliyetinin raporları tartışılmıştır. Çeşitli konulardaki öneriler ve tüzük değişiklikleriyle kongre bir ilgi odağı olmuştur. Başarılı olunan alanlardaki gelişmelerin büyütülmesi kararlaştırılmıştır. (Örneğin 18. Genel Konsey tarafından çeşitli süreçlerdeki gelişmelere ve olaylara yönelik aktif politik tavırlar takınılması, iki yıl içinde 135 konudaki merkezi tutum gibi)

Eksik ve yeterince başarılı olunamayan alanlardaki faaliyetlerin nedenlerine ve yanlış bazı anlayışlara dikkat çekilmesi anlamında delegelerce ve tartışmalara iştirak edenlerce önemli açıklamalar sunulmuştur. Geleceğe yönelik

tasarımları geliştirmeden önce, anlayıştaki yanlışların, örgütlenme ve pratik faaliyet süreçlerini nasıl olumsuz etkilediği konularına yönelik genel olarak olgun-seviyeli-ilerletici tenkit ve eleştiriler yapılmıştır.

Türkiyeli devrimci-demokratik kurumlardan **AvEG-Kon**, **BİR-KAR**'ın delegasyon tarzında katılım sağlaması olumlu bir gelişme olarak değerlendirilmiş ve ortak işbirliği sürecine ivme katacak örnek bir tutum olarak kongreye katılan kitleler tarafından beğeniyle karşılanmıştır.

Yine uluslararası kurumlardan İLPS-Avrupa Koordinasyon Komitesi, MİGRANTE-Europa, Nepal Halk Cephesi İNSOF, Brezilya Halk Hareketi, İtalya-Kızıl Blok, Afganistan Halk İnişiyatı, İLPS sekreteryası, Yunanistan İşçi Hareketi gönderdikleri delegasyon ve mesajlarıyla kongremize canlılık katmışlardır.

Yine kongremize kendileri katılmasalar da mesajlarıyla **Haluk Gerger**, **Sibel Özbudun**, **Temel Demirer**, **Fikret Başkaya**, **Hilmi Yarıyıcı** gibi ülkemizin önemli aydınları ve sanatçıları katkı sunmuşlardır.

Ve yine çok anlamlı dayanışma mesajlarını bize ileten Marksist Tutum sitesi emekçileri, Uluslararası İşçilerle Dayanışma Derneği (UID-DER), Partizan Dergisi, Tohum Kültür Merkezi, İLPS-Türkiye Seksiyonu kongremize ayrıcalıklı politik katkılar sunmuşlardır.

Geleceğe yönelik politik yönelimlerin belirlenmesi, pratik faaliyetlerin genel tasarımı ve devrimci-uluslararası dayanışmanın yükseltilmesi anlamında önemli bir gelişim olarak değerlendirilen 19. ATİK Kongresi, son gününde bütün katılımcıların imzasıyla ortak bir deklarasyon yayınlamıştır.

19. ATİK Olağan Kongresi, **birlik-eleştiri-daha yüksek düzeyde birlik** anlayışının canlı ve somut bir tarihsel örneği olarak işlev görmüştür. Ezilen dünya halklarının ve sömürülen en geniş işçi-emekçi sınıfların uluslararası dayanışması, birliği yönünde önemli kazanımlar ve ileri adımlar yaratmıştır. Lokal ve uluslar arası beklentilere cevap olmak, çok çeşitlilik kazanan görevlerimizi düzenli olarak yerine getirmekle karşı karşıyayız. Buna cevap olmak; enternasyonalizm bilincini daha fazla kuşanmak, güne ve ana daha sıkı sarılmak, özgür geleceği yeni kazanımlara kilitlenerek kerte kerte örmekle olasıdır.

Yeni ve başka mücadele odaklarında daha üst düzeylerde buluşmak, dünya halkların mücadelesi ve enternasyonal birliği için yeniden/yineden ileri atılımlar yaratmak ve küçük-büyük her kazanımı bir siyasal kaldıraç gibi değerlendirmek dileğiyle.....

Yunanistan hapishanelerinde isyan

Dünyanın neresine gidilirse gidilsin rolü ve işlevi anlamında değişmeyen tek yer hapishaneleridir. Hapishaneler, Amerika'da da, Avrupa'da da, Türkiye'de de veya herhangi başka bir ülkede de olsun her zaman toplumu sindirmenin, "akıllandırmanın" mekanları olarak kullanılmaya gelmiştir. Hapishaneler sorunu sadece Türkiye'ye veya geri kalmış ülkelere has bir sorun değildir. İşkenceler, baskılar sadece bu ülkelerde yaşanmamakta. Dünyaya demokrasi dersi veren ABD ve AB emperyalistlerinde baskı ve işkenceler daha ince ve derinden yapılmakta. Yaşanan baskı ve işkenceler sonucunda 24 Nisan 2007'de Yunanistan'ın Malandrino Hapishanesi'nde baş gösteren isyan bir anda 11 hapishaneye yayılarak genişledi. İsyen fitilini ateşleyen olay, Fokida şehrinde bulunan Malandrino Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Anarşist Yiannis Dimitrakis adlı tutuklunun sudan bahane ile gardiyanlar tarafından dövülmesi oldu. Olayı öğrenen tutuklular isyan ederek hücrelerine girmeyi ve yemek almayı reddettiler. Birçok bloğu ele geçiren tutuklu ve hükümlüler yaptıkları açıklamada; "Hapishanelerde ki baskıların sona ermesini, ağır hapis cezasının 16-20 yıldan 12 yıla düşürülmesini, 18 ay olan ön tutukluluk süresinin 12 aya indirilmesini, tutuklu-

lara koşullar dahilinde izinler verilmesini ve yabancı uyruklu tutukluların kendi ülkelerine gönderilmesini" içeren taleplerin yerine getirilmesini istediler. Tutuklular ayrıca, buldukları hapishanenin konumu itibarı ile (hapishane şehrin dışında ıssız bir arazide bulunmakta) ne aileleri ile ne de avukatları ile rahat görüşemediklerini, görüşme olanaklarının sınırlılığını karşı sadece yarım saat görüşme olanaklarının olduğunu, idarenin keyfi olarak sularını kestğini de açıklamalarında belirttiler. Malandrino Hapishanesi'nde başlayan isyan bir anda ülkedeki diğer 11 hapishaneye de sıçradı. Selanik: Diavata Hapishanesi'ndeki 200 tutuklu, yemekleri almamaları ve hücrelerine girmeyerek baskıları protesto ettiler. Eşyaları ateşe veren tutuklulara polis gaz bombaları ile saldırarak zorla hücrelere soktu. Patra: Benzer şekilde isyan eden tutuklulara polis burada da müdahale etti. Kerkira: 250 tutuklu yemek boykotu ve hücrelere girmeyerek isyana destek verdiler. Trikala: Trikala Hapishanesi'nde de 200 tutuklu isyana katıldı. Benzer şekilde Larisa, Hania-Alikarnassos (Girit), Komotini, Nvpilio hapishanelerinde de yüzlerce tutuklu isyan ederek baskı ve işkence-

leri protesto ettiler. İsyanın en önemli merkezlerinden biride Atina'da bulunan Koridallos Hapishanesi oldu. Bu hapishane 17 Kasım örgütü davasından yargılanan tutuklularda bulunmakta. Burada da yüzlerce tutuklu isyana katılarak baskıları protesto edip, koşulların düzeltilmesini istediler. İsyanın büyümesinden çekinen polis isyana, gaz bombaları ile müdahale etti. Yaklaşık bir hafta boyunca süren isyan 26 Nisan Perşembe günü isyanın başlangıç ve son kalesi olan Mandrino hapishanesinde de sona ermesi ile bitirildi. Hapishanelerde isyan sürerken dışarıda da destek eylemleri yapıldı. Özellikle anarşistlerin başını çektiği eylemlerde, Atina'da bir polis karakolu ve bir çevik kuvvet ekibine molotof ve taşlarla saldırılarak birçok polis aracı tahrip edildi. Yine Atina'da Kültür Bakanlığı'na ait bir binaya ve Kültür Bakanı Yorgos Vulgarakis'e ait bir büroya molotoflu saldırı gerçekleştirildi. Bunlarla birlikte pek çok banka ATM'de molotoflarla tahrip edildi. Demokratik ve İnsan Hakları İçin Mücadele Ağı DİKTİO ise 27 Nisan Cuma günü, isyan eden tutuklular-

la dayanışmak için bir yürüyüş düzenledi. Yapılan açıklamalarda, "Her gün tutuklular işkencelere ve baskılara maruz kalmaktadırlar. İnsanlık dışı koşullarda yaşamaktadırlar. Tutuklulara "hapishane içinde hapishane"yi yaşamaktadırlar. Ve hiçbir polisiye tedbir çözüm değil, yeni isyanlar yaratmaktadır" denildi.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

ÇIKIYOR!

işçi-köylü
Arşiv

2001 2002 2003 2004 2005 2006

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Cumhurbaşkanlığı seçiminin gösterdikleri

Emperyalist saldırganlığın öncü gücü ABD emperyalizminin bölgeye dönük günümüz politikalarını, Türkiye üzerinden, Türkiye özgülündeki politikaları ise, bölge konjonktürüne uygun ideolojik donanımda olan AKP üzerinden hayata geçirmeye çalışması, ülkedeki değişik siyasal güç odaklarını bu duruma uygun bir konumlanmaya zorlamıştır. Kendini yeni duruma uygun konumlandırma çabası içinde olanlardan biri de TSK'dır. Bu süreçte belli bir güç-otorite kaybına uğrayan TSK, bu kaybına rağmen son sözü söyleme pozisyonunu hala korumaktadır. Ve bunun içindir ki, sivil otoriteyle dönem dönem yaşanan gerginliklerin ardından, "yelkenleri suya indiren" hemen her daim sivil otorite olmaktadır.

Bu tür çatışmalar çok açık ki en fazla emperyalistlerin işine gelmektedir. Emperyalistler, emperyalizmin krizinin derinleştiği dönemlerde, bağımlı ülkelerin devlet yapısında merkezi parçalanmaya ve küçülmeye ihtiyaç duyarlar. Çünkü bu parçalanma ve küçülme emperyalist politikaların hayata geçirilmesini daha da kolaylaştırmaktadır. **Emperyalist müdahalelerle merkezi devlet yapısı zayıflatılmaya ve parçalanmaya çalışılan ülkelerden biri de, emperyalizmin yarı-sömürgeci durumunda olan Türkiye'dir.**

Merkezi devlet aygıtının parçalanması, iktidarın çeşitli güç odakları arasında paylaşılması durumu, emperyalizmin ekonomik çıkarlarına da uygundur. Merkezi yapısını koruyan ve emperyalizmle ilişkilerin bu merkezi klik üzerinden kurulduğu bir yarı-sömürge ülkenin, emperyalist çıkarlara hizmet ettirilebilmesi için gereken satın alma ve taviz politikaları, emperyalistler için daha pahalıya gelmektedir.

Bu durumu tersine çevirebilmek için yarı-sömürge ülkelerdeki geleneksel güç odaklarının parçalanması ve daha zayıf birçok odağın bulunması gerekmektedir. Siyasal olduğu kadar ekonomik olarak da zayıf işbirlikçi-uşakların daha kolay satın alınabilirliği ve de yönlendirilebilirliği gerçeğinden hareketle, bu zayıf odaklar üzerinden politikaları hayata geçirebilmek daha ucuza mâl olmaktadır.

Egemenler arası çelişkinin boyutu

Bugün gelinen süreçte egemenler arası çelişkiler de farklı bir boyut kazanmıştır. Egemenler arasındaki çelişkilerde bugün belirleyici olan, ülkeye dönük politikalar ve bölgesel politikalarda emperyalist politikaların hangi klik tarafından uygulanacağı ve de geçici de olsa bir işbirlikçi-uşak tekeli oluşturabilme sorunudur. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin gündeme gelmesiyle birlikte, bunun etrafında yaratılan karmaşanın esasını oluşturan da bu olgudur.

Cumhurbaşkanlığı makamı TC devlet mekanizması içerisinde icra makamı olmamakla birlikte, özellikle '82 Anayasası ile devlet bürokrasisi için oldukça önemli bir makam haline gelmiştir. **Anayasa Mahkemesi, Sayıştay, Danıştay, YÖK** gibi sistemin sacayaklarından birini oluşturan üst düzey sivil bürokrasinin oluşturulmasında önemli bir role sahiptir.

Egemenler arasındaki çelişkiler derinleşiyor

Ülkemizde her önemli değişim arifesinde olduğu gibi, bugün de egemen sınıflar arası çelişkiler daha belirgin şekilde açığa çıkmakta ve derinleşmektedir. Bu durum sadece ülkemiz egemen sınıflarına has bir durum değildir. Egemen sınıflar arası çelişkilerin böylesi derinleştiği süreçlerde, egemenler ile ezilenler arası çelişkilerin de derinleşmesinin en önemli nedeni, egemenlerin ortaya çıkan yeni durumlardan en büyük payı kapma ve de işçi sınıfı ve emekçileri sömürmekteki ayrıcalıklı konumlarını koruma ve ge-

liştirme çabalarıdır.

Bu durum ülkemiz egemen sınıfları açısından da geçerlidir ve ülkemiz egemen sınıfları gerek ezenler ve ezilenler arasındaki, gerekse egemenler arası çelişkilerin derinleştiği bu süreçte, önemli bir kavşağa gelmiş bulunmaktadır. **Çünkü göbekten bağımlı oldukları emperyalist efendileri, bulunduğu Ortadoğu coğrafyasına dönük yeni planları gereği, bu coğrafyada kökten değişikliklere gitme çabasıdadırlar.** Bu değişim planlarının bir parçası ve taşeronu olarak, ülkemiz komprador burjuva ve büyük toprak ağalarından oluşan egemen sınıflarına da roller biçilmektedir. Bu rollerin bir kısmı emperyalizmin içine girmiş bulunduğu genel süreç ile ilgilidir. Diğer kısmı ise, yine bu kısımdan bağımsız olmamak üzere, esasta ABD emperyalizminin Ortadoğu çıkarları çerçevesinde oluşturulan **BOP** ile ilgili rolleridir. Bu iki sürecin iç içe geçmişliğinin

yarattığı karmaşık iç çelişkiler içinde, ülkemiz hakim sınıfları kendilerine düşecek kırıntıların oranını artırma telaşına düşmüş bulunmaktadır.

Son bir aydır özellikle gündemden düşmeyen, düşürülmeyen Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinde kopartılan fırtınalar da bu telaşın ürünüdür.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin giderek gündemin merkezine oturmaya başladığı ilk günlerde, Erdoğan'ın adaylığını koyup-koyamayacağı tartışmaları ve bu tartışmalara bağlı olarak da, CHP ve TSK'nın Erdoğan karşıtı duruşları ve ardından Meclis Başkanı **Bülent Arınç**'in ve Genelkurmay Başkanı **Yaşar Büyükanıt**'in aynı gün yaptıkları açıklamalar vb. tartışmalar damgasını vurmuştur. Bir bütünün parçası olan bu gelişmeler ise, egemenlerin kendi içlerinde ki konumlanışlarının da dışı yansımasıdır aynı zamanda. Ülkemizde bu elitlerin ana gövdesini TSK temsil etmektedir. Devletin çelik çekirdeği TSK, üst düzey sivil bürokrasi ise bu çekirdeği çevreleyen kabuktur. Sistemin bu iki sacayağı, gerek geleneksel gerekse de sınıf çıkarları gereği birbirlerine kopmaz bağlar ile bağlanmış bulunmaktadır.

Sacayağını tamamlayan üçüncü ayak olarak, sivil politikacılar ve sermaye grupları ile feodal sınıflar ise kendi içlerinde, hem bu iki ayakla ittifakları hem de emperyalizmle ilişkileri bakımından çeşitlilik arz etmektedir.

CHP, üzerinde yükseldiği ideolojinin gereği olarak, başından itibaren TSK ve üst düzey sivil bürokrasi ile sıkı bir işbirliği içindedir. Sivil siyaset cephesinde **R. Tayyip Erdoğan**'ın Cumhurbaşkanlığı ilk günlerde en çok gündeme taşıyan ve deyim yerindeyse zorla gündemde tutan partinin CHP olması tesadüf değildir.

AKP ise **MÜSİAD** ile birlikte, emperyalizmin, gerek ülkemiz emekçilerine gerekse bölge halklarına

dönük saldırılarına en iyi uyum sağlayan ve taşeronluk yapabileceğini, hem ABD'ye hem de AB'ye ispatlamaya çalışan, rakip güç odağı olarak karşımıza çıkmaktadır. AKP-en azından şimdilik- gerek emperyalistlerin bölgeye dönük "ılımlı İslam" projesine uygunluğu, gerekse bir bütün olarak emperyalist politikalara neredeyse hiç itirazsız angaje olması nedeniyle, hem AB ve hem de ABD tarafından belirli oranda desteklenmektedir. Değişen dünya konjonktüründe, geleneksel hakim sınıfların, halkların ve emekçilerin zararına oluşturduğu bir takım statükolar (Kıbrıs, Kürt sorunu vb.) ise bugün emperyalistlerin çıkarına uygun olarak, yeniden düzenlenmeye çalışılmaktadır. Başta TSK olmak üzere geleneksel devlet eliti bu statüko değişikliğine karşı çıkarken, AKP emperyalistlerin gözünde yerini daha bir sağlama alabilmek için "değişimin motoru" işlevini yüklenmeye çalışmaktadır. Elbette bu değişim iddiası emekçilerin ve halkların yararına bir değişim değildir. Aksine emperyalist saldırganlığın ve vahşetin değirmenine su taşıyamaya dönüktür.

Ülkemizde komprador burjuvaların ve büyük toprak ağalarının en elit kesimini ve de geleneksel iktidar odağını oluşturan TÜSİAD ise emperyalist efendileri olan ABD ve AB ile uyum içerisinde bulunmaktadır. Ülke içindeki çelişkilerde bu süreçte arabulucu rolü üstlenmiştir.

Değneğin iki ucu da aynı...

Cumhurbaşkanlığı kilit olmasa da, egemen sınıfların örgütlenmesinde önemli bir yere sahiptir. Bu makamı ele geçirebilecek bir klik, devlet örgütlenmesinin sacayaklarından birini oluşturan üst düzey sivil bürokrasi üzerinde önemli bir etki gücüne kavuşacaktır. Bugüne kadar bu etki gücü "geleneksel" olarak TSK'da olmuştur.

DTP'ye yönelik saldırılar, **Nokta Dergisi**'nin basılması ve ardından yayın hayatına son vermesi gibi gelişmelerin hepsi esasta TSK ve onunla sıkı bir ittifak halindeki üst düzey sivil bürokrasi ve CHP'nin belli oranda gerilediğini göstermektedir. Söz konusu klik kaybettiği mevzileri laik, anti-laik çatışması, şeriat umacısı ve de Kürt sorununu kullanarak, "ülke elden gidiyor" söylemleri ile kitleleri hareketle geçirerek ve tavrını sertleştirerek geri kazanmaya çalışmaktadır. **Hrant Dink**'in katledilmesi, son **Malatya vahşeti** de esasta kitleleri çeşitle kamplara bölerek ve de korkularını kullanarak yönlendirme çabalarının bir sonucuydu.

Son süreçte iyice belirginleşen kitleleri çeşitli kamplara, özellikle de laik-anti laik (şeriatçı) temelinde, bölme çabalarının bir ürünü olarak önce Ankara'da bir miting düzenlendi. "**Laik**" çevrelerin mitinge katılanların sayısını yüz binlerle ifade ettikleri bu miting düzenlendiği günlerde Cumhurbaşkanlığına kimin aday olacağı tartışmaları henüz sonuçlanmamıştı ve gözler hala Erdoğan üzerindeydi.

Ancak beklenen olmadı ve Erdoğan kendi aday olmak yerine Gül'ü aday gösterdi. Gül bilindiği gibi hem ABD'yle hem de AB ile ilişkilerde dengeli konuma çabasında bir kişilik gibi görünse de, özde tam bir ABD uşağıdır.

Gül'ün diğer önemli bir özelliği ise "emanetçi" olmasıdır. Erdoğan'ın başbakanlığa taşındığı süreçte de bu "emanetçi" rolünü yerine getirmiştir. Gül'ün Cumhurbaşkanlığı adaylığına gösterilmesine ayrıca bu gözle de bakmak gerekmektedir. Acaba Erdoğan şu anki tepkilerden kaynaklı aday olmayarak, belli bir süre sonra "emaneti" teslim alma hesaplarıyla mı hareket etti diye düşünülebilir.

AKP, kim bilir daha başka hangi hesaplar içinde Gül'ün aday gösterilmesinin akabinde, burjuva medyanın da "olağanüstü" gayretiyle Gül'ün adaylığını

kamuoyunda ısındırma-kanıklatma çabasına girdi ve akabinde mecliste ilk oylamanın yapılması gündeme geldi. İşte ne olduysa o günün (27 Nisan) gecesinde oldu ve Genelkurmay Başkanlığı'nın "muhtıra" niteliğindeki bildirisi, bomba gibi gündemin ortasına düştü.

Yurtiçinde ve yurtdışında büyük yankı uyandıran bildirinin ardından üretilen çeşitli komploteorilerinin başında ise darbe söylentileri gelmekte. Bildiriye kimileri 12 Eylül süreciyle kıyaslarken, 28 Şubat post-modern darbesi benzetmesi yapanların sayısı da az değil. **Peki bu kadar gürültüye neden olan bildirinin içeriği nedir?**

Bu bildiri her ne kadar sözde "irticai" faaliyetleri engelleme adına ele alınmış ve bu cepheye gözdüş niteliğinde gibi görünse de, bildirinin son kısmında: "**Özetle, Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türküm diyene!' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır**" vurgusu öne çıkmakta. Sözde "bölücülüğe" gönderme yapılan bu vurgu çok açık ki, başta Kürt hareketi olmak üzere, tüm devrimci-komünist ve ilerici güçlere dönük de bir tehdit içermektedir. Bunun anlamı ise, bu kesimlere dönük, zaten var olan saldırı dalgasının önümüzdeki günlerde daha da boyutlanacağıdır. **1 Mayıs kutlamaları özgülünde yaşananlar bunun habercisi olma niteliği taşımaktadır.**

Tekrar bildirinin yankılarına dönecek olursak, hemen sonraki günlerde (29 Nisan) İstanbul'da düzenlenen, Ankara'daki mitingin benzeri bir mitingle "**laiklik**" cephesi güçlendirilmeye çalışıldı. Ancak burada esas güçlendirilmeye çalışılan faşist TSK ve bu bağlamda da toplum içinde yaratılmaya çalışılan laik-anti laik kamplaşması olduğu kesin. Bu kamplaşma dediğimiz değneğin iki ucuna baktığımızda ise, bir ucunda laiklik adı altında ırkçı-faşizmi, diğer ucunda ise dinci (ve ırkçı)-faşizmi görmekteyiz. İki faşist eğilimden birine tavır almaya zorlanıyor emekçi yığınlar.

Sonuç olarak:

Görünürde TSK ile sivil otorite arasında yaşanan ve ülke emekçi halkının, laik-şeriatçı ikilemine sokulmaya çalışılarak, özde ırkçı-faşizmle, dinci (ve ırkçı)-faşizm arasında, iki faşist eğilim arasında bir tercihe zorlandığı çatışma, nihai olarak emperyalistlerin bölgesel çıkarlarına hizmet etmektedir ve ülke egemenlerinin emperyalistlere en iyi hizmeti verme yarışıdır.

Cumhurbaşkanlığına kimin seçileceğinin şahıs olarak bir önemi yoktur. Ancak arkasında hangi sınıfların ve kliğin olduğu/olacağı önemlidir. Bu da ABD'nin BOP çerçevesinde göreve getirileceği ve bu göreve kesinlikle uygun vasıflarının bulunacağıdır.

Bu duruma bağlı olarak ülkemiz işbirlikçi egemen sınıflarının hangi kliğinin ülkeyi emperyalizme peşkeş çekmekten dolayı aldığı payı artırıp artırmadığını öğrenmiş olacağız.

Cumhurbaşkanı kim seçilirse seçilsin arkasındaki sınıf ittifakları, ülkemizdeki egemen sınıfların konumlanışları ve aralarındaki çelişkiler hakkında önemli ipuçları sunacak, egemen sınıfların emperyalizm ile ilişkileri hakkında somut veriler oluşturacaktır. **Ve şaşmaz bu verileri dikkatle analiz ederek, önümüzdeki süreçte BOP karşıtı politikalara ve de ezilen sınıf ve zümreler arasındaki ittifaklara daha fazla önem vermeliyiz.** Emperyalistlerin ve uşak-ışbirlikçilerinin bu karşı-devrimci konumlanışları karşısında, devrimci-komünistlere ve tüm ilerici güçlere düşen en acil görev, anti-faşist ve anti-emperyalist mücadeleyi, mümkün olan en geniş birliktelikleri yaratma çabasında olarak yükseletmektir.

Sınıfsal Yaklaşım

SÖZD E-MUHTIRA, KONFORLU MİTINGLER, ÖZDE KRİZ

Hatırı sayılır kitlelerin harekete geçirildiği Tandoğan ve Çağlayan mitingleri ile beraber araya sıkıştırılan TSK “**muhtırası**” ile buna karşılık AKP kanadının pek de aldırış etmez görünümdeki tavırla beraber –her ne kadar Tayyip kendi aday olmaktan vazgeçse de- meclisteki süreci işletmeye çalışması, c.başkanlığı seçimi bağlamında gelişen **krizi** hayli boyutlandırmış bulunmaktadır. Bu kriz halinin öz itibarıyla rejimin **temellerine** ait özellikler arz ettiğini okumak için, sözü çokça edilen kamplaşma/kutuplaşma içerisinde bulunmamak yetmez, bu durumun **sınıfsal** kökenlerine dair doğru analizler yapmak gerekir.

Mevcut kamplaşma içerisinde paranteze alınmaya çalışılan kitleler ve pek tabii bilinçlerin sakatlanması için geliştirilen propaganda faaliyeti belli **kavramlar** üzerinden yürütülmekte olduğundan, bunlar üzerinden belli açıklamalar yapmakta fayda bulunmaktadır. Bunların başında, rejimin de temel nitelikleri arasında sayılan, **demokrasi** ve **laiklik** gibi kavramlar gelmektedir.

Türkiye’deki egemen sınıfların, devletin kurulup da faşist karakterde şekillenişinden itibaren burjuva tipte bir demokrasiyle ilgilerinin olmadıkları ve 1946 sonrasında önce iki sonra çok partili sisteme geçilmesine karşın oluşan siyasi düzenin de bunu değiştirmediği bilinmektedir. Bu durum, anayasal-parlamentar rejim, siyasi partiler kanunu ve diğer yasalarda getirilen düzenlemeler ile **garanti** altına alınarak sağlanmış, 60 yıllık pratikte birbirinin devamı şeklinde süregelen bir devlet yönetimiyle kanıtlanmıştır.

Halkın **iradesi**, seçim ve siyasi partiler aldatmacası içerisinde gasp edilmekte, tepki ve muhalefeti kaldıraç olarak kullanılmakta; bu oyunu bozma-ya çalışan, hakkını arayan, özgürlük talep eden, sesini çıkaran, hesap sormaya kalkanlar her türlü yöntem ve araç kullanılarak cezalandırılmaktadır. T.C tarihi boyunca, soykırıma, katliama, işkenceye, zulme, baskıya uğratan ulus, halk, grup, sınıf, kesim, topluluk, parti, örgüt, dernek, kişi vb.lerinin ne haddi ne de hesabı tutulabilir. Faşist Türk devletinin bu uygulamaları dün olduğu gibi pek tabii ki bugün de **dolu dizgin** devam etmektedir.

Kendilerine karşı “**367 toplantı ye-**

ter sayısı” dayatmasını hukuku zorlamak, seçmen iradesine dolayısıyla demokrasie saygısızlık şeklinde tanımlayan, TSK’nin “muhtırası”nı da “**siyasi afet**” diye niteleyerek “**kabul edilemez**” bulan AKP; AB’nin göstermelik bazı makyaj önerileri dışında, başta anayasa olmak üzere anti-demokratik yasa ve hükümlerin hiç birine dokunmadığı gibi TMY’deki düzenlemeler başta olmak üzere bunlara yenilerini eklemiş, dahası bütün bu yasaların uygulanmasında kendisinden önceki hükümetlerden hiç de geri kalmayan **kanlı-canlı** bir pratik izlemiştir.

Varlığını faşist sisteme ve faşist yasalara borçlu olanların, demokrasiden, demokratik kurallardan bahsetmesi kadar büyük bir sahtekarlık ve riyakarlık yoktur. Bu durum, fazlasıyla laiklikten dem vuran CHP ve diğerleri için de geçerlidir. Mevcut seçim sistemi sayesinde mecliste AKP ile **örtülü** bir koalisyon oluşturan ve buna ilişkin memnuniyetini esasında açık biçimde dile getirenlerin, bugün **meşruiyet** –yüzde 24, 35- tartışması yürütmesi inandırıcı değildir.

Laiklik, Kemalizmi bayrak edinen kesimlerin son dönemdeki en büyük sermayesi haline gelmiş bulunuyor. Bunun tehlike propagandası ve çığırtkanlığı eşliğinde yaratılan korku sayesinde kitleler üzerinde etkili olduğu da bir **vakıa** olarak tespit edilmek durumundadır. Bu durumun dünyadaki gelişmelerin yanı sıra, bir takım **provokatif** eylemler ile beslendiğini de görmek gerekiyor.

Ne var ki, altı koldan topluma enjekte edilmeye çalışılan Kemalist ideolojinin diğer ilkeleri gibi laiklik de TC’nin kuruluşundan itibaren tam bir **riyakarlıkla** ele alınıp işlenmiş ve kitleler yanlış biçimde şekillendirilmiştir. Şeklen kamusal ilişkilerden dışlanmış gibi gösterilen din, **iktidar** alanından hiçbir dönem tasfiye edilmemiş, demokratik devrim söz konusu olmadığı için de bilimsel manada bir müdahalenin yani aydınlanmanın gerçekleşmediği üstyapıda, toplumsal yaşamdaki mevcudiyetiyle beraber gücünü korumaya devam etmiştir.

M. Kemal’den günümüze TSK’nin başına geçen bütün generallerin laiklik konusunda bilinen “**hassasiyetleri**”, “yüzde 99’u Müslüman olan Türk mil-

leti” gerçeğine **çarpıtılmaktadır**. Sadece TSK kademesinde değil, “**sivil**” konumda bulunan en keskin, en ateşli Kemalistlerin dahi nihayetinde “**el-hamdülillah Müslüman’ız**” diye siyaset yaptığı zeminde, tümünün büyük bir riyakarlık içerisinde hareket ettiği görülmelidir. Egemen sınıfların güçlü bir **iktidar silahı** olarak dinin vazgeçilmezliği bağlamında, kitleleri laiklik bayrağı etrafında harekete geçirmeye çalışanlar, ağızlarının diğer yanıyla bu dili konuşmaktadır.

14 ve 29 Nisan’da yüz binlerce kişinin Tandoğan ve Çağlayan’da meydana doldurması, elbette hafife alınacak bir durum değildir. İrtica tehdidi ile laiklik temasının ön plana çıkarıldığı ve TSK’ya methiyeler düzülerek darbe çağrısı yapılan bu mitingler; kitlelerin **yönlendirilmesi** bakımından bir takım araç ve yöntemlerin ne kadar etkili olduğunu göstermesi açısından dikkat çekicidir. Kitlelerin ekonomik, demokratik taleplerini geri plana itecek derecede “**rejime**” ait bir sorun için bu boyutta seferber edilebilmiş olması, yürütülen propagandanın etkili olduğunu göstermektedir.

Bu **konforlu** mitingleri tertipleyenler, siyasi parti düzeyinde bu denli güç biriktiremedikleri halde, bilhassa **şovenizm** ekseninde (işlenen ve rağbet edilen sloganlar incelendiğinde görülecektir) ve **şeriat korkusuyla** kitleleri harekete geçirmeyi başarabilmişlerdir. Ancak, her ne kadar gösterilerde çok açık biçimde öne çıkmasa da AKP hükümetinin 4.5 yıllık icraatı sonucu giderek yoksullaşan, işini evini kaybeden, ekmeği küçülen, haklarını yitiren, üzerindeki baskılar artan, özgürlükleri daralan, kısacası yaşamı **çok daha kötü** bir hale gelen işçi ve emekçilerin **biriken öfkесinin** “şeriata/şeriatçılara karşı çıkma” adı altında **saflara yansması** da söz konusudur.

Kitlelerin tepki ve öfkесinin darbeciler, kızıl elmacılar, Kemalistler vb.leri tarafından kullanılmakta olması meselesinin bir boyutudur. Yığınların ciddi bir kesimi, sömürü ve baskıyı şeriatçılık, dincilik ile özdeşleştirse ve mitinge önderlik edenlerin niteliğinin ayırında olmasalar da, ortaya çıkan **enerji** dikkate alınmak durumundadır. Kemalizm’in kitleler üzerindeki etki ve sempatisinin **boyutlarına** dair bilinen verilere de yeni bir örnek oluşturan bu mitinglerin, “**yönlendirilme**” bakımından Ukrayna, Gürcistan vb.lerindeki **turuncu** “devrimler”lerde yaşanan kitle eylemleri ile kıyaslanması da dikkate değerdir.

Yetki bakımından çok daha “**etkili ve donanımlı**” bir kurum olan hükümet ve başbakanlık ile “**yasama organı**” mecliste ezici çoğunluğunu elinde

bulundurması rejim açısından tehdit oluşturmayan AKP’nin c.başkanlığını ele geçirmesini “**namus**” meselesi yapmak; laikçi olarak bilinen kesimlerin hem samimiyeti hem de “**şeriat tehlikesi**” konusundaki inandırıcılığını azaltmaktadır. ABD ve AB’nin A. Gül’ün adaylığına ses çıkarmadığı koşullarda, TSK’nin “**e-muhtırası**” dostlar alışverişte görsün misali kalmaktadır:

“**23 Nisan resepsiyonu sırasında Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın gazetecilere, rahatlamış bir yüz ifadeyle, ‘Başbakan zihnindeki cumhurbaşkanı adayını bana söyledi. Ama kendisi açıklayana kadar bunu söyleyemem’ demesi, bence Abdullah Gül isminin Genelkurmay Başkanının içine sindiğinin kanıtı.**” (Avni Özgürel, Radikal, 25.04.07)

TSK içindeki cereyan ve klik çatışmasının “muhtıra” olarak yorumlanan bildirideki etkisi bilinemez ama gerek bu açıklama gerekse kimi çevrelerce “**en az onun kadar sert**” olarak tanımlanan hükümet yanıtı ve devamındaki Tayyip-Büyükanıt görüşmesi, görünürdeki krizin **gerçek** boyutlarına dair kanıt oluşturmaktadır.

Sözü çokça edilen kriz, “**laikçi ve şeriatçı**” diye nitelenen klikler arasında yaşanmanın ötesinde, sistemin tam da **kalbinde** cereyan etmektedir. Anayasal-parlamentar diye kodlanan ana parçası başta olmak üzere, hukuki yapısı **iflas eden** bir rejim söz konusudur. Kürt meselesinden, demokratikleşme sorununa, ekonominin temel parametrelerinde giderek artan bozulma oranından sosyal dokudaki derin yarılmalara kadar bütün toplumu içine çeken bir **kaosun** eşliğinde hakim sınıflar (ve efendileri emperyalistler) **kriz** yaşamaktadır.

Onlar, her yanılla dökülüyor olsa da mevcut kurumlarını ve mekanizmalarını (Anayasa Mahkemesi, Meclis, Seçim vd.) işleterek “**görüntüdeki kriz**”den bir biçimde çıkacaklar ve aralarındaki paylaşım ile nöbet devri ve düzenlemesini efendilerinin icazetini de esas alarak sürdüreceklerdir. Ancak içine yuvarlandıkları “**asıl kriz**”den kolaylıkla çıkabilmeleri mümkün değildir. Bu krizin emperyalistlerin gerek evrensel ölçekteki gerek bölgedeki krizi ile organik bir ilişkiye sahip olması, **zorluk katsayısını** artırmaktadır.

Kendi dalaşlarında kullandıkları yığınlarla oynamanın ne kadar “**tehlike- li**” olduğunun “**farkında**” değiller. Bugün için kitlelerle bağımızın **yetersiz** olmasının avantajını kullanmaktadırlar. **Geleceğe hükmetmek için sınıf mücadelesine müdahale etme sorunu- muz tam da burada devreye girmektedir!**

İşçiler, daha fazla kâr uğruna kurban ediliyor!

Bir önceki sayımızda “İş kazaları arttı, ama neyse ki ölümler azaldı(!)” başlığıyla verdiğimiz haberde, iş kazalarının-cinayetlerinin ekonomik büyümeye (!) paralel artış gösterdiğini ve bu durumun altındaki nedenlerin başında işçilerin sağlıkları ve yaşamları pahasına gerçekleştirildiğini, İLO ve SSK verilerine dayanarak sizlerle paylaşmıştık. Dile getirdiklerimizin üzerinden çok geçmeden, ülkemizin çeşitli yerlerindeki fabrikalarda yüzlerce işçinin zehirlenmesine, yaralanmasına ve ölmesine yol açan onlarca olay, iş kazası daha doğrusu iş cinayeti oldu. İşte bunlardan son bir ay içerisinde basına yansıyan birkaç olay;

“Antep 3. Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan Unut Yağ Fabrikası’nda ham yağ kazanının patlaması sonucu bir işçi hayatını kaybetti. Sabah saatlerinde meydana gelen bu “iş kazasında”, 27 yaşındaki Mustafa Kahraman, kazan havalandırmasının kapalı olmasından kaynaklı gaz sıkışması sonucu yaşanan patlamada, feci şekilde can verdi...”

“İstanbul Halkalı’da Başbakanlık Toplu Konut İdaresi (TOKİ) tarafından yaptırılan Güneş Park Evlerinde çalışan 200 işçi yedikleri yemekten zehirlendi. Durumu ağırlaşan 25 işçi kaldırıldıkları hastanede tedavi altına alındı...”

“Karataş yolu üzerinde bulunan Organik Tarım Fabrikası’nda 8 Nisan günü

iş başı yapan Cengiz Uğurlu, 13 Nisan günü kendisine verilen kimyasal maddelerin karıştırılması görevini yaparken karıştırılmaması gereken kimyasalları karıştırarak kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi...”

Bu ve buna benzer olayları çoğaltmak mümkün. Elimizde onlarca veri var. Ancak sorun bu verilerin tek tek ortaya konulması değil.

Bugün Türkiye’de işçi sağlığını ve güvenliğini tehdit eden birçok olgu var. Bunların başında işsizlik gelmektedir. Resmi verilere göre 5-6 milyon, gayri resmi verilere göre ise yaklaşık 12-15 milyon arası işsiz bu topraklarda yaşıyor. Çalışanlar bu durumdan doğal olarak etkileniyor, çünkü dışarıdaki işsiz, çalışan işçi için bir tehdit oluyor. Her an işsiz kalma korkusunu besliyor. Hak aramanın önündeki yasal engellere, bir de dışarıdaki işsiz çoğunluğun iş bulabilmek için her şeye razı olması durumu ekleniyor. Yine patronlar lehine düzenlenen yasalar ve yasalardaki boşluklar, işçilerin örgütsüzlüğü tehdidin farklı boyutlarını oluşturuyor.

Kârın, işçilerin sağlığı ve canı pahasına elde edildiği gerçeği değişmek zorundadır. Bu değişim işçi sınıfının çıkarımadır. Ancak bu değişim, işçi sınıfının, sınıf bilincini kuşanıp, sınıf kardeşleri ile birlikte sınıf düşmanlarına karşı harekete geçip, mücadele etmesi ile başlayacaktır. Bunun ön adımını açıklar ki, işçilerin öncelikle kendi öz sorunlarını dile getirip, sahiplenecekleri ve bu ekseninde mücadele edebilecekleri sınıf sendikacılığı anlayışında hareket eden sendikalar da yer almak oluşturmaktadır. Bu adım atılmak zorundadır, yoksa bugünkü gerçeğin soğuk yüzü bir gün hepimizin kapısına dayanacaktır! (Kartal)

Akyl işçisinden AKP işgali

Sendikalı olmak ve insanca yaşam talebi ile aylardır direnişte olan ve direniş sırasında, gözaltılar da dahil olmak üzere çeşitli baskılara ve saldırılara maruz kalan Akyl işçileri 19 Nisan Perşembe günü AKP Diyarbakır İl binasını işgal ederek taleplerini bir kez daha haykırdılar. 147 gündür direnişte olan 210 Akyl işçisi topluca AKP il binasına gelerek İl başkanı Abdurrahman Kurt ile görüşmek istediler. Ancak Kurt’un binada olmaması nedeniyle Başkan Yardımcısı Hamdiye Ayaydın ile görüşerek tepkilerini ve taleplerini yinelediler.

Başkan yardımcısı Ayaydın’ın “Partimiz ve il başkanımız sorunlarınızı çözmek için elinden geleni yapacaktır” demesi üzerine söz alan Teksif Diyarbakır İrtibat Bürosu Başkanı Aziz Bürçin, İl Başkanı ile görüşmeden il binasından ayrılmayacaklarını söyledi. Bunun üzerine telefonla ulaşılan İl Başkanı Kurt görüşme talebini kabul etmek zorunda kaldı. (Malatya)

Emekçinin Gündemi

İki miting, iki manzara

İşçi sınıfının mücadele tarihinde önemi tartışılmaz bir yerde duran 1 Mayıs’ı gerek dünyada gerekse ülkemizdeki sıcak gelişmelerin ortasında karşıladık. Gerek tarihsel süreci gerekse öncesi yapılan çalışmalar ve eylem anı açısından iyi okunması gereken 2007 1 Mayıs’ına dair önümüzdeki günlerde bir dizi değerlendirmemiz olacaktır. Ancak bugünden bazı önemli noktaların altını çizmek için erken değildir.

Ülkemiz egemen sınıflarının efendilerine daha çok biat etmek, sömürü ve zulümlerinde isticrar sağlamak için geliştirdikleri manevraların eşliğinde girdik bu yıl 1 Mayıs’a. Yapılan açıklamaların aksine ekonomik ve politik olarak ciddi krizler yaşayan devlet, bu durumun faturasını işçi ve emekçilere çıkarırken, meseleyi yalnız ekonomik boyutuyla ele almamıştır. Özelleştirmeler, işten çıkarmalar, düşük ücretler çeşitli sosyal hakları tırpanlayan yasalarla katmerleşmiş, estirilen ırkçı-şoven rüzgârla birlik ve beraberliğin ruhunda yaralar açılmaya çalışılmıştır.

İşçi sınıfının birleşerek sele dönüşmemesi için egemen sınıflar ve onun devleti sınıf ve diğer emekçi kesimler içinde şovenist ve ırkçı

söylemler yayarak, bu kesimlerin kendilerine karşı birleşmesini, güçlenmesini ve mücadele etmesini önlemeye çalışmıştır. Oysaki işçi sınıfı açısından milliyet, din, dil, mezhep vb. ayrımların önemi yoktur. Onun gelişmesi güçlenmesi ve daha iyi bir yaşam kurması esas olarak hangi milliyetten, dinden, dilden, mezhepten olursa olsun birleşmesinde ve burjuvaziye karşı mücadele etmesinde yatmaktadır.

Türk egemen sınıfları ve onun devleti izlediği faşist siyaset yüzünden her alanda kriz yaşamaktadır. İç ve dış siyasette büyük bir tıkanma içinde bulunan faşist Türk devleti kitlelere yönelik faşist propagandayı son yıllarda artırmıştır. Halka yönelik yapılan faşist, şovenist propagandaların amacı faşizmin kitle tabanını güçlendirmek içindir. Kimi burjuva ya da küçük burjuva yazarların “faşizm geliyor!” yaklaşımları yanlıştır. Zira zaten TC devleti kurulduğundan beri faşistdir. Bugün yapılan faşist propagandaların amacında kitlelerin bu faşist devlete olan desteğinin artırılması vardır.

Uzun bir süredir devrimci ve komünistlerin faaliyetlerini engellemek için yapılan baskınlar, çeşitli kurum, dergi ve gazeteye yönelik baskın-

lar, tehditler, Hrant Dink katliamı esasta birbirini bütünleyen bir siyasetin fiiliyattaki karşılığıdır. Bunların tek bir merkezden yönlendirildiği açıktır. Son dönemlerde yurtsever harekete karşı başlatılan saldırı kampanyasının kökeninde de gelecek endişesinin büyümesi yatmaktadır. İç ve dış koşulların TC egemen sınıflarını daha fazla sıkıştıracağı açıktır. Bundan kaynaklı bütün halka yönelik faşist propagandalar daha ağırlık kazanırken devrimci, demokrat, yurtsever ve komünistlere yönelik fiili saldırılar bunu izleyecektir. Tüm bunlarla beraber devlet, hoşnutsuz ama bilinçsiz kitleyi bir arada tutma ve maskeleyişi “laik devlet”e karşı bir aidiyet duygusu yaratmanın çabasından da geri durmamaktadır. Emperyalizme uşaklığın maskelenmesi kaygısından olsa gerek bayrak seferberliği öyle bir abartılmıştır ki İstanbul’da çeşitli yerlere dev direklerle bayraklar asılmıştır. Unutmayalım ki bu “dev” bayraklar devletin emperyalizme olan uşaklığını kapatacak kadar dev değildir. Ancak işçi ve emekçiler o bayraklara iyi bakmalıdır. O bayraklarda hikayesi hiç de anlatıldığı-yazıldığı gibi olmayan, kahramanlık sembolü ay yıldız değil emperyalistlerin ve uşaklarının resmi vardır.

2007 1 Mayıs’ı öncesine değinirken, devletin ve kitlelerin gündeminde ilk sırada yer alan Cumhurbaşkanlığı seçimi ve 14 Nisan-29 Nisan Cumhuriyet Mitinglerini asla es geçemeyiz. İşçi ve emekçiler açısından Çankaya’daki makam koltuğunda kimin oturduğunun bir hük-

mü yoktur aslında. Tarihteki 11. kişiyi 7 yıl boyunca ağırlayacak olan bu koltuk kimleri ağırlamadı ki! Cumhurbaşkanının adı, siyasi arması değişse de işçi ve emekçilere reva görülen açlık, yoksulluk, sefalet, işsizlik, sendikasızlık, katliam tablosu değişmedi. Cumhurbaşkanlığı seçiminin perde arkasındaki klik çatışmasını bir kenara bırakırsak, devletin demir yumruğu TSK, bu süreci devletin selameti açısından iyi değerlendirme çabasından geri durmamıştır. Ankara ve İstanbul’da yapılan ve çok ciddi katılımın olduğu mitingler, “e-muhtıra”, “en post-modern darbe” olarak tanımlanan TSK’nın açıklamasıyla “laik devlet”e aidiyet duygusunu geliştirmenin-göstermenin araçları olmuştur.

Burjuvazi ve diğer egemen sınıflar kitlelerden korkmaktadır. Tek tek işçilerden değil ama bütünleşmiş, birleşmiş, inancı güçlenmiş, sınıf bilinciyle donanmış ve geleceği için mücadeleye hazır işçi sınıfından korkmaktadır. Evet, emperyalizmin ve uşaklarının, komprador patronların işçi sınıfından korkması yerindedir. İşte bu korkudandır ki kitleleri arkasına almanın telaşındadır. Karşısına alacağı kitle, örgütlediği mücadele ettiği sürece onların ipini çekecek yegâne güçtür.

İşte bu gerçeklikten ötürü işçi ve emekçilerin akması gereken kanala yöneltmek için dünden daha çok çaba sarf etmeli, mücadeleyi büyütmemelidir. İşçi ve emekçileri kurtaracak olan şiar “laik devlete” dair ama onu korumayı değil, yıkmayı hedef almalıdır.

Ders yok, öğretmenler grevde!

Eğitim-Sen çıkartılan yeni genelge ile ek ders ücretlerinin gasp edilmesine karşı alanlara çıktı.

Ülke çapında gerçekleştirilen iş bırakma eyleminde IMF politikalarına ve AKP hükümetine öfke vardı. Yaklaşık 600 bin eğitim emekçisini ilgilendiren ek ders genelgesi ile izin veya sevk alan emekçilerin girmeyeceği ders saatleri ek ders ücretinden düşürülecek. Hastalanan eğitim emekçilerinin aldıkları izin boyunca giremedikleri ders ücretleri maaşlarından düşecek. Ayrıca 13 Nisan'da çıkarılan bir genelge ile 20 bine yakın yöneticinin atandığını, bu atamaların hiçbir sınav olmadan yapıldığını ve tek kriterin Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi veren öğretmenlerden ve imam hatip mezunlarından olduğunu belirten Eğitim-Sen, AKP'nin kadrolaşma politikalarına dikkat çekiyor.

Eğitim-Sen ek ders ücretine yönelik çıkartılan yönetmeliğin hak gasplarının bir devamı olduğunu söyleyerek 25 Nisan günü iş bıraktı.

İstanbul

Eğitim-Sen 3 No'lu Şube eylem öncesinde 21 Nisan günü Mecidiyeköy metro önünde bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Eğitim-Sen 7 No'lu Şube aynı gün Avcılar'da bulunan sendika şubesi önünde, 4 No'lu Şube ise Gaziosmanpaşa Meydanı'nda basın açıklaması yaparak ek ders ücretlerinin kazanılmış birer hak olduğunu, bunun için de alanlarda olacaklarını duyurdu.

25 Nisan'daki iş bırakma eylemi saat 13:30'da Sultanahmet Meydanı'nda başladı. Eğitim-Sen İstanbul 1 No'lu Şube, 2 No'lu Şube ve 5 No'lu Şubenin katıldığı eylem oldukça coşkulu oldu. Çevredeki insanların alkışlarla destek verdiği yürüyüş İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün önüne kadar sürdü.

Eğitim emekçileri, tüm ülkede yaptıkları eylemlerle AKP hükümetinin IMF güdümündeki politikalarına hayır diyerek insanca yaşanacak bir ücret ve demokratik bir ülke talebinde bulundu.

Kartal

21 Nisan Cumartesi günü saat 14.00'de Eğitim-Sen üyeleri Kartal Meydanı'nda bir araya gelerek "Ek Ders Genelgesi"ni ve yönetici atamalarını protesto ederek, genelgenin geri çekilmesini istediler. Açıklamanın sonunda oturma eylemi yapan eğitim emekçilerine, Genel-İş 3 Nolu Bölge Başkanı Veysel Demir, EKD, Emekli-Sen Kartal ve Yurtsever Cephe destek verdi.

Kadıköy Eminönü İskelesi'nde yapılan eylemde ise açıklamayı Şube-Özlük Hukuk Sekreteri Rıza Zeyrek okudu. Eğitim-Sen üyeleri açıklamadan sonra, aldıkları oturma eylemi kararını gerçekleştirmek için Halidun Taner Tiyatrosu önüne gittiler. Oturma eylemine izin vermeyen polisle aralarında yaptıkları görüşme sonrası yarım saatlik oturma eylemi kararını ancak 5 dakika olarak gerçekleştirebildiler.

Ankara

Ankara'daki Eğitim-Sen'li öğretmenler MEB önünde bir araya geldi. Yaklaşık bin 500 Eğitim-Sen'li öğretmen, "İşte sendika, işte KESK", "Gerici, ırkçı kadrolara hayır", "Bakan Çelik, elini cebimizden çek" ve "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganlarını atarak hükümeti ve MEB'i protesto etti.

Diyarbakır

Eğitim-Sen Diyarbakır Şube binası önünde bir araya gelen sendika üyesi yaklaşık 500 kişi Millî Eğitim Müdürlüğü'ne yürümek istedi. Yol güzergahı üzerinde bulunan AZC Plaza önünde yoğun "güvenlik" önlemleri alan polis, eğitimcileri bir süre burada bekletti. Bir süre sonra eğitimcilerin yürüyüşüne izin verildi. Yürüyüş sırasında polis sık sık eğitimcilerin elinde bulunan Eğitim-Sen flamalarının indirilmesi yönünde uyarılarda bulundu. Eğitimciler polisin bu tavrını ıslık ve alkışlarla protesto etti.

Tunceli

Tunceli Millî Eğitim Müdürlüğü önünde bir araya gelen eğitim emekçilerine DTP, DİSK, Türk Eğitim-Sen, Tunceli Kültür

Derneği, Fırat Üniversitesi Tunceli Meslek Yüksek Okulu öğrencileri destek verdi. Eylemde Eğitim-Sen Şube Sekreteri Erkan Eslek açıklama yaptı.

Batman

Eğitim-Sen Batman Şubesi'ne üye eğitimciler, İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde davul zurnalı protesto eylemi yaptı. Eğitimciler adına Eğitim-Sen Şube Başkanı Aziz Aksın açıklama yaptı.

İzmir

Konak YKM önünde bir araya gelen Eğitim-Sen İzmir Şube üyeleri, Büyükşehir Belediyesi'ne kadar yürüyerek burada oturma eylemi yaptı. Eğitim-Sen İzmir Şubeleri adına İzmir 5 Nolu Şube Başkanı Mehmet Şenol açıklama yaptı. "Ek ders ücretime dokunma" yazılı dövizleri taşıyan 2000 eğitim emekçisi, sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganını attı.

Mersin

Eğitim-Sen Mersin Şubesi üyesi yaklaşık 300 kişi, Devlet Hastanesi önünde bir araya gelerek AKP il binasına yürüdü. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atıldı. AKP il binası önünde Eğitim-Sen Şube Başkanı Ünsal Yıldız açıklama yaptı.

İskenderun

İskenderun Öğretmenevi önünde bir araya gelen yaklaşık 300 sendika üyesi pankartla Boyacılar Parkı'na kadar yürüdü. Şube Başkanı Fazıl Alçın burada yaptığı açıklamada sendika üyelerinin taleplerini sıraladı.

Adana

Eğitim-Sen Adana Şube üyeleri de şube binası önünden AKP il binasına kadar yürüdü. "Çelik elini cebimizden çek" pankartı taşıyan eğitimciler adına Eğitim-Sen Şube Başkanı Güven Boğa açıklama yaptı. Kitle, açıklamanın ardından 5 dakika oturma eylemi yaptı.

Gaziantep

Eğitim-Sen Gaziantep Şube üyesi yaklaşık bin 500 kişi, Kırkayak Parkı'nda bir araya geldi. Eylemde "Bunlar engerekler ve çıyanlardır, bunlar aşımıza ekmeğimize göz koyanlardır, tanı bunları!" yazılı pankart ile "Ek ders hakkımız gasp edilemez" ve "Direne direne kazanacağız" yazılı dövizler taşındı. Eğitimciler sloganlarla Demokrasi Meydanı'na kadar yürüdü.

Bursa

Eğitim-Sen Bursa Şubesi üyeleri saat 12:00'de Ünlü Caddesi'nde toplanarak buradan AKP il binasına kadar yürüdü. Polis yürüyüş boyunca trafiğin engelleneceği gerekçesiyle şube yöneticileri ile tartıştı. Emekçiler adına basın metnini okuyan Eğitim-Sen Bursa Şube Başkanı Kemalettin Yıldız, taleplerinin kabul edilmemesi durumunda mücadele ve eylemlerinin devam edeceğini söyledi.

Sagra işçileri üretimi durdurdu

TMSF tarafından el konulan Bayındır Holding'e bağlı Ordu'daki Sagra Fabrikası'nda çalışan 700 işçi 7 aydır ücretlerini ve vergi iadelerini alamadıkları için 19 Nisan Perşembe günü iş bırakma eylemi yaparak ücretlerinin ödenmesini istediler. Eylem nedeniyle işçilerle görüşen fabrika yöneticileri "Mayıs ayının 10'una kadar üç aylık ücretlerinizi yatıralım, kalanları da her ay ikişer aylık ücretlerinizi ödeyelim" dediler. Yönetimin bu açıklamasını değerlendiren işçiler ödeme şeklini kabul ederek iş başı yaptılar.

(H. Merkezi)

Ender işçisi alacaklarını istedi

İstanbul'da kurulu bulunan Ender Çikolata Fabrikası'nda çalışan işçiler, 20 Nisan Cuma günü fabrika önünde toplanarak ücretlerinin ödenmemesini protesto etti. Eylem sırasında bir konuşma yapan Tek Gıda-İş 10 No'lu Şube Başkanı Muzaffer Dilek, yaklaşık 4 aydır fabrikada üretim yapılmadığını ve işçilerin ücretlerinin ödenmediğini belirtti. İşçiler de alacaklarının ödenmemesine bundan sonra sessiz kalmayacaklarını belirterek eylemlerini devam ettireceklerini söylediler.

(H. Merkezi)

"Baskılara son verilsin!"

Son süreçte BES'e yönelik sürgün ve çeşitli saldırıların artmasını protesto etmek için BES Adana Şubesi'ne üye işçiler Emekli Sandığı Adana Bölge Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaptı. Dev Sağlık-İş ve Genel-İş Şube yöneticilerinin de destek verdiği eylemde açıklama yapan BES Şube Başkanı Sinan Tunç, BES üye ve yöneticilerine yerleri değiştirilerek baskı yapıldığını söyledi. İzmir'de ise BES üyeleri maaş aldıkları bankalarla yaptıkları sözleşmeden kaynaklı "banka promosyonu" adlı kazanılmış haklarının gasp edilmesine karşı eylem yaptı. 20 Nisan günü yapılan eylemde İzmir Şube Başkanı Musa Sever bir konuşma yaparak konu ile ilgili mücadelelerinin süreceğini ifade etti.

(Mersin/İzmir)

Arıcılığa küresel ısınma tehdidi

“Küresel ısınma”dan en çok etkilenen sektörlerin başında hayvancılık geliyor. Özellikle de arıcılık. Kış mevsimlerinin değiştiği ülkemizde erkenden kovanlarından çıkan arılar, gittikleri yerlerden dönemeyince arıcılara sadece boş kovanlar kaldı. Bu konu ile ilgili bizimle düşüncelerini paylaşmak isteyen arıcı Hakkı Özkan’ın yazısını yayınlıyoruz.

açıklama olduğunu düşünebiliriz.

Ülkemizdeki kayıplar cephesi de, efendiyle (ABD) az da olsa benzerlik göstermektedir. Kayıpların öyle yüksek oranlarda olduğu söylenirse de, sağlıklı bir tespiti yapılmadığı da biliyoruz. 57 ildeki kayıpların tespitinden bahsedilse de, önemli koloni potansiyeline sahip **Dersim** ve **Erzincan** coğrafyasında yapılmış bir tespiti ne duyduk ne de gördük. Üstelik bu merkezlerdeki kayıpların % 50’yi geçtiği, yine arıcıların kendileri tarafından ifade edilmektedir. Birleşmiş Milletler raporlarına göre son on yılda sera gazı salınımlarında hızla 13. sıraya yükselen Türkiye’nin **Kyoto Protokolü’ne** imza atmayarak, yarıcağın uzağında kalması mümkün mü? Kış mevsiminde baharları, içinde bulunduğumuz bahar mevsiminde kış mevsimini yaşamamız; Ocak’ta Erzurum-Palandöken’e kar duasına, baharda yağmur duasına çıkmak bundan olsa gerek.

Ülkemizdeki kayıplarla ilgili Hacettepe Üniversitesi Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Prof. **Dr. Kadriye Sorhun’un** olayı arıların küresel ısınmayla ilgili hayat döngülerinin altüst oluşu şeklinde değerlendirmesi önemlidir.

Kış dönemi içerisinde yaptığımız eğitim seminerlerinde (Dersim’de) konuyu uzmanlarıyla birlikte arıcılar nezdinde konuştuk, tartıştık ve şu ifadelerde netleştik;

Küresel ısınmanın bariz ifadesi olarak 2006 yazında kurak ve olmayan aşırı sıcaklar nedeniyle bitki florası gelişmediği gibi erken yok oldu. Yeteri kadar beslenemeyen (bal-polen açısından) koloniler gelişemediği gibi kış mevsimine de yetersiz kadro ve polen stoğuyla girmiş bulundular. Ardından ılık, mevsimine uygun sıcaklıkta olmayan kış, arı kolonilerini erken uyandırdı. Kovanda salkım yerine, dağınık düzene geçen arı kolonilerinin çoğu gidip dönemedi. (Yetersiz vücut direncinden dolayı mukavemetleri azaldığı için) Günbegün mevcutları azaldı. Kovan faaliyetleri yok oldu, son arenada Kraliçe Arı da gemiyi terk etti, arıcıya boş kovan (bir miktar artık bal) kaldı.

Bedeli biz üreticiler için ağır olsa da yaşadığımız sorunu, sorunun muhataplarını, sorunlar karşısında takınılan tavırları hissetmemiz, görmemiz ileri dönemler için umutları-

mızı yeşertmektedir. Bu, yarını bugünden öreceğimiz örgütsel yapılarımızla (**Arı Yetiştiricileri Birlikleri**) kaçınılmaz hale gelmiştir.

Biz ülkedeki sayıları yüzbinlere varan arı üreticilerinin sorunlarının şu paragraflar içerisinde sorgulanmasını, yanıt bulunmasını istiyoruz;

* Varolan potansiyele (dünya 4. lüğü) rağmen sağlıklı arıcılık politikası oluşturulmuş mudur?

* Tarım Bakanlığı bünyesinde oluşturulan birimlerin alana yönelik çalışmaları ne derecededir? (Çünkü hiç karşılaşmadık!)

* Nişasta bazlı şeker üretimine izin veren yetkililer, İran ve Çin’den giren balları görmezden gelenler, yanbaşınızda açık bulunan 250 bin ton Avrupa pazarını hileli ürünlerle kapatın! Biz gerçek üreticiler tüm bunlara sebep değiliz. Siz mührü elinde olan Süleymanlar, biz Laz Ali, Kürt Mehmetleriz. (Size rağmen helalinden üretmeye devam edeceğiz).

* Kovan başına 15 kg verimin alındığı ülkede kg başına vereceğiniz 600 bin liralık desteği, ödediğiniz trilyonlarca liralık hayali vergi iadelerinin yanında etik buluyor musunuz?

* Balda C4, zantibiyotik, naftalin ve **HMF** tahlilinin 300-400 YTL olan ülkemizde gıda güvenliği görevini varolan laboratuvarlara rağmen hala vatandaşlara mı yüklemeyi düşünüyorsunuz? (Halka karşı görevlerinizi çoktan unuttuğunuzu biliyoruz.)

* Amerika yavru çürüklüğü-Avrupa yavru çürüklüğü gibi paraziter hastalıkların kaynaklarını, bizdeki mağduriyetlerini bile bile göbekten bağımlı politikaları uygulamaktan vazgeçme niyetiniz yok mu?

* Alinterimiz kadar saf ve temiz ballarımız (Munzur Bal) dururken, parti parti sipariş ettiğiniz “**efendileriniz patentli**” ürünleri almaya ne zamana kadar devam edeceksiniz?

* Ülkenin en kırsal alanlarında halkı için emek üreten bizlere adını koydunuz **KOSGEB** projelerinizle ne zaman tanıştıracaksınız?

* Sorunlarımızı aşmamız için yardımcı olmaya çalışmanız vicdani sorumluluğunuzdur. Ne zaman bu sorumluluğu harekete geçirmeyi düşünüyorsunuz? (**Erzincan**)

Türkiye, dünyada mevcut olan ballı bitki tür ve çeşitlerinin % 75’ine sahip zengin bitki örtüsü, değişik iklim ve coğrafi yapısı bakımından arıcılığa son derece elverişli konumdadır. Bu özellikten dolayı arıcılık binlerce yıldan beri bu coğrafyada önemli bir üretim modeli olarak var olmuştur.

Toprakta bağımsız üretim biçimiyle, az iş gücüne dayanan özelliğiyle, yatırımın gelire kısa sürede dönüşümüyle, sıkıntılı olsa da iç ve dış pazardaki potansiyeliyle önemli ve cazip bir uğraşı dalıdır. Ayrıca beslenme ve insan sağlığına sağladığı faydalarla da önemli bir sektördür.

Ancak hızla artan koloni varlığıyla birlikte sorunlar da bir o kadar hızla artmaktadır. Türkiye bugün **4 milyon koloni** varlığı ile Çin’den sonra 2. sırada bulunmasına rağmen, bal üretimi bakımından (yıllık 60-70 bin ton) daha geri sıralarda bulunmaktadır. Kovan başına düşen **16-17 kg**’lık verim ise, bu coğrafyadaki flora zenginliği açısından düşündürücü bir rakamdır. Dünya ortalamasına bakıldığında kovan başına **40-50 kg**’dan bahsedilmektedir. Tüm bu olumsuzluklara rağmen varsayılan (her alanda olduğu gibi, alanımızda da sağlıklı verilerin olduğunu düşünmüyoruz) 150 bine yakın üreticinin 70 bin ton bal, 5 ton balmumu üretimiyle ekonomiye katkısı 300 trilyonu aşmış bulunmaktadır.

Ülkemizde toplam bal üretiminin yarıya yakınını oluşturan Çambalı’mızın tüm dünyadaki bu çeşidin % 90’dan fazlasını yalnız başına üretmesi coğrafyamızdaki zenginliklerin çok açık ifadesi değil mi? Hâlbuki günümüz dünyasında arıcılık sadece bal üretmek değil; bitkisel kaynakları, arazi ve emeği kullanarak **bal**, polen, **arı sütü**, propolis ve **arı zehiri** gibi ürünler ile ana arı oğul, ana arı gibi canlı materyal üretme faaliyetidir. Ayrıca kozmetik sanayide kullanılan arıcılık ürünleri de düşünüldüğünde sektör giderek önem kazanmaktadır. Gelişmiş ülkelerde arıların tarımsal alanlardaki polinasyon (döllendirme) görevleriyle ilgili şu rakamlar, kimlerin bu işe hangi cep-

heden baktığının açık bir ifadesidir. (Avrupa’da tozlaşmayla (pollinasyon) tarıma katkısı yılda 15 milyar Dolar, Pensilvanya eyaletinde sadece 25 bin kovanın katkısı ise 63 milyon Dolar.) **Kendileri küçük, emekleri çok çok büyük bu yaratıkların 130 bin farklı bitki üzerinde döllenmeyi sağladığını düşündüğümüzde insanoğlunu nasıl bir açlık felaketinden kurtardıklarını daha iyi anlamış oluruz.**

Son günlerde koparılan kıyamet senaryoları arıların gıda üretimindeki öneminden kaynaklanmaktadır. Çünkü döllendirdikleri 130 bin çeşidin içinde kabak, kavun, çilek, elma, kayısı, narenciye vb. bildiğimiz bilmediğimiz yaşam varlığımızla doğrudan ilgili çeşitleri saymak mümkün. İşte son dönemde kopartılan fırtınanın sebebi budur. Global sermayenin beyleri de bilirler ki, üretmezsek nice olur halleri. Çünkü mideleri boşa alışkın değildir.

ABD başta olmak üzere dünya genelinde onlarca ülkede, bal arıları “**gizemli**” bir şekilde ortadan kayboldu. Arıların ekolojik denge ve insan yaşamı için hayati öneme sahip olduğunu açıklayan uzmanlar “**Arıların ölümlü insanlığın sonu mu?**” Öyle ya yukarıda açıkladığımız nedenlerle yüz binlerce bitkiyi döllererek bize gıda sağlayan bu emekçiler olmazsa ya... Sadece ABD’de bahar mevsimiyle birlikte 600 bin kovanın yok olduğu söyleniyor. **Hırvatistan**, **İspanya**, **Polonya**, **Kanada**, **Avustralya**, **Yunanistan**, **İsviçre**, **İtalya**, **Almanya**, **Portekiz** gibi ülkeler bu felakette feryadını duyduğumuz, okuduğumuz ülkeler.

Pensilvanya Üniversitesi’nden **Dr. Max Watkins**: “Kuşularımızı küresel ısınmaya odaklamak lazım. Küresel ısınmayla mevsimsel değişiklikleri yaşayan küremizde kurak ve ılık geçen kış ayları arı kolonilerini erken uyandırmış, düzenlerini erken parçalamış, başboş bir şekilde faaliyete sevk etmiş. Bu hareketlilikten sonra büyük çoğunluğu kovanlarına dönemeyerek yok olmuşlardır” açıklamasını yapmıştır. Bunun bilimsel anlamda önemli bir

Balıkesir’in Küçükdere köyünde 1992 yılında dönemin **Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı** tarafından verilen ruhsatla faaliyete başlayan altın madeni köylülerin verdiği mücadele sonucu kapatıldı. 1992 yılında **TÜPRAG** şirketine ait **Küçükdere Altın Madeni**’nin faaliyete girmesi sonucu halk tepki göstermiş ve zeytinlik yasası gereğince altın madeni kapatılmıştı. Yaklaşık 15 yıl sonra altın ve gümüş madenini TÜPRAG’tan satın alan **Koza Altın İşletmeleri**, 1992 yılında verilen ruhsata dayanarak madende yeniden altın arama çalışmalarına başladı. Bu gelişme üzerine başta Küçükdere köylüleri ol-

Köylülerin maden zaferi!

mak üzere Körfez Belediyeler Birliği, Zeytinlik örgütleri, çevre dernekleri ve ticaret odaları bir araya gelerek Balıkesir Valiliği, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ve Küçükdere Belediye Başkanlığı hakkında yapılan işlemlerin iptali ve yürütmenin durdurulmasına karar verilmesi nedeniyle Bursa 3. İdare Mahkemesi’ne dava başvurusunda bulundular. Başvuruyu değerlendiren 3. İdare Mahkemesi, işlemin “**açıkça hukuka aykırı**” olduğu ve “**uygulanması halinde telafisi güç zararlarına sebebiyet verebilecek nitelikte**

bulunduğu” gerekçeleriyle yürütmeyi durdurdu.

Mahkemenin yürütmeyi durdurma kararının ardından açıklama yapan çevre örgütleri ve köylüler “Koza şirketinin madeni işleyebilme için satın aldığı 17 parça zeytinlik alanı yok ettiğini ve mücadelelerini bundan sonra zeytin ağaçlarını yerine yeniden dikmek için sürdüreceklerini belirttiler. Davayı açan hukukçulardan **Av. Ahmet Özkoca** da davayı açarken ilk olarak şirketi değil onlara usulsüz çalışma izni veren resmi makamları hedef al-

dıklarını belirterek “Mahkeme kararına rağmen altın şirketi madeni işleme devam etti. Gelişme üzerine Havran Cumhuriyet Savcılığı’na başvurduk, ancak buradan bir sonuç alamayınca jandarmayı telefonla arayarak konu hakkında haberdar ettik. Şu anda şirket, çalışmasını durdurmak zorunda kaldı” dedi.

Küçükdere Madeni’nin işletmesi durdurulunca Bergama’nın Ovacık köyünde altın madenine ayrıştırılmak üzere toprak taşınmasının da sona erdiğini belirten **Av. Senih Özay** da artık Ovacık’taki madenin rehabilite edilmesinin gündeme gelmesi gerektiğini belirtti. (**H. Merkezi**)

Türkiye Kürdistanı'nda operasyonlar yayılıyor!

Faşist Türk ordusu tarafından uzun bir süredir devam ettirilen operasyonlar T. Kürdistanı'nın birçok bölgesine yayılarak devam ediyor. Şırnak, Hakkâri bölgeleri ve Tunceli'nin Çemişkezek, Ovacık ve Hozat ilçeleri arasında bulunan Aliboğazi bölgesinde yürütülen operasyonlar genişleyerek devam ediyor. Bahar aylarında neredeyse her yıl tekrarlanan bu tablo sonucu yaşamını yitiren askerlerin cenazeleri de toplumda yükseltilmeye çalışılan ırkçı-şoven dalganın bir aracı haline getirilmeye çalışılmakta, ölen askerlerin cenazelerine neredeyse tüm devlet erkânı katılarak gövde gösterisi yapılmakta, ulusal hareket aleyhine sloganlar atılmaktadır.

Bu arada her zaman olduğu gibi şehit düşen gerillaların cenazeleri ailelerine verilmemekte, bu konuda ailelere mümkün olan her türlü zorluk çıkartılmakta,

gerilla cenazelerine işkence yapılmaktadır. Hatırlanacağı üzere kısa bir süre önce 8 Mart tarihinde Şırnak'ın Besta dağında çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Mervan Üzüm, askerler tarafından yerlerde sürüklenmiş, bir çöp traktörüne konularak gömülmüştü.

Son haftalarda yaşanan çatışmalarda şehit düşen HPG gerillalarının cenazelerinde de benzer görüntüler yaşandı. Örneğin Tunceli'de şehit düşen Ramazan Kaplan'ın cenazesi İstanbul'a getirilmiş, sabah saatlerinden itibaren Esenyurt Belediyesi ve jandarma tarafından toprağa verilmesi engellenmiş, sonuçta cenaze yüzlerce kişinin katılımıyla Kayabaşı Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Tüm baskılara karşı cenaze töreni boyunca sık sık "Şehid Namirin" sloganı atılmıştır.

Yine aynı bölgede şehit düşen 5 HPG'linin cenazesi, Hozat Tugay Komutanlığı tarafından Hozat Belediyesi yetkililerine teslim edilmiş, cenazeleri teslim eden askeri yetkililer, HPG'lilerin ilçe mezarlığında defnedilmesini istediklerini bildirmiştir.

Cenazeler burada belediye işçileri ve bir grup vatandaş tarafından defnedildi.

Şehit düşen gerillalardan HPG'li Jehat Binici'nin (Faruk Suruç) cenazesini almak isteyen ailesi ise polis engeliyle karşılaştı. Şanlıurfa'dan Tunceli'ye cenazelerini almak için giden aile ilçeye dahi alınmadı.

Yine aynı çatışmada şehit düşen Bilal Sağlam'ın cenazesi ise Mardin'in Nusaybin ilçesinde binlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi. Nusaybin girişinde polis tarafından alıkonulan cenaze, kitle tarafından polisten alınarak, sloganlarla mezarlığa götürülürken, yapılan yürüyüş sırasında polis ile kitle arasında gerginlik yaşandı.

Cenazeden sonra konuşan Sağlam'ın amcaoğlu Zeki Sağlam, cenazeyi almaları sürecinde yaşadıkları zorlukları anlattı. Cenazeyi teşhis etmekte dahi zorluk çektiklerini belirten Sağlam, "Teşhis etmek için gittik, ama tanınmayacak durumdaydı. Yüzü ve vücudunun birçok yeri parçalanmış durumdaydı. Sol kulağı kesilmişti. Ayrıca kolu da kopmuştu. Vücudunu tanıyabileceğimiz her yeri paramparça edilmişti. Tek kelimeyle vahşetti. Cenazemizi alana kadar bize defalarca hakaret edildi" dedi.

(H.Merkezi)

Dersim'de operasyonlara karşı yürüyüş!

DTP Tunceli İl Örgütü yaptığı kitle sel bir yürüyüşle Tunceli kırsalında ve bölge genelinde yürütülen operasyonları kınadı. Yürüyüş sonrası yapılan açıklamada, operasyonlara bir an önce son verilmesi istendi.

Çeşitli kurumların da katıldığı eylemde DTP binasından Sanat Sokakı'na kadar yürüyen yüzlerce kişi, buradan kitle sel bir şekilde Belediye Yeraltı Çarşısı'na kadar sloganlar atarak yürüyüş gerçekleştirdi. Kitle, operasyonlara tepki gösteren dövizler taşıyarak, sık sık, "Operasyonlar durdurulsun", "Şehit namirin" vb. sloganlar attı.

Kitle adına açıklamayı okuyan DTP Tunceli İl Başkan Yardımcısı Nuri Kılıç, "yapılmak istenen sınır ötesi operasyonla, ırkçılığın geliştirilmesiyle ve yürütülen askeri operasyonlarla barışın sesi boğulmaya çalışılıyor" dedi.

Kılıç, daha üç gün önce Tunceli'de yaşamını yitiren 10 kişinin gömüldüğünü hatırlatarak, şunları söyledi: "Sadece son günlerde 10 HPG üyesi ve 4 DHKP-C üyesi yaşamını yitirdi. Yine daha birçok yerde asker ve gerilla yaşamını yitiriyor. Artık yeter diyoruz; çözüm operasyonlarda değil, diyalogdadır."

Açıklama sırasında, kitle sık sık, "Şehid namirin" sloganını attı. Yapılan açıklamanın ardından kitle yürütülen operasyonları protesto etmek amacıyla beş dakika oturma eylemi yaptı

(H.Merkezi)

Korucu terörü sürüyor

Devletin gerilla mücadelesini bitirmek için yaktıkları, boşalttıkları köylerde yaşayan insanlar, yerlerinden, yurtlarından sürülerek başka topraklarda yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Dilini, kültürünü bilmedikleri insanların içinde yaşamak zorunda kalan, yoksullukla, evsizlikle boğuşan insanlar, sürüldükleri topraklara yeniden dönebilmenin çabası içine girmektedirler.

Devlet "Köye Dönüş Projesi" adı altında bir projeye, sözde insanları köylerine geri götürmeye başladı. Ancak bu girişimlerin de insanların gözlerini boyamaktan başka bir anla-

mının olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Geri dönenler ya topraklarını işgal eden korucular tarafından dövüldü, öldürüldü, baskıya uğradı ya da bizzat asker ve polisler tarafından aynı baskı ve şiddete maruz kaldılar/kalmaktadırlar.

Bunun son örneği Batman'da yaşandı. Hayrettin Yıldırım, yıllar sonra 'Köye Dönüş Projesi' kapsamında yerleştiği topraklarında, korucu dayaağıyla karşılaştı. Geçtiğimiz günlerde bir grup korucunun saldırısına uğradığını anlatan Yıldırım, "Mezramıza yakın Binekli köy korucuları, üç yıl önce döndüğümüz-

den beri 'gidin' diye tehdit ediyor. Direnince de saldırdılar" dedi.

12 yıl önce yaşadığı mezarını boşaltılan Yıldırım, 'Köye Dönüş Projesi' kapsamında, Batman'ın Sason ilçesine bağlı Kaşayla mezarına yerleştirilmişti. Ancak 10 çocuk babası 48 yaşındaki Yıldırım'ın dertleri dönüşle bitmedi: "Geçtiğimiz günlerde bazı korucuların, 'Karakol komutanı seni istiyor, bizimle geleceksin dediler. Beni dışarı çağırdıktan bir süre sonra ellerindeki sopa, Kalaşnikof dipçığı ve kesici aletlerle saldırdılar. Çevredeki köylülerin yardımıyla hastaneye kaldırıldım. Canımı zor

kurtardım." Batman Devlet Hastanesi'nde başına 10 dikiş atılan Yıldırım yaşadıklarını böyle anlatmaktadır.

Yıllardır kimsenin müdahale etmediği korucular, zorla göç ettirilmiş köylülerin topraklarını ekip biçmektedirler. Şimdi köylülerin geri dönmesiyle bu durumlarında değişiklik olan korucular, devletin desteğini alarak köylülere saldırmaya devam ediyorlar. Saldırıya uğrayan köylülerin şikayetleri ise mahkemeler tarafından ya dikkate alınmıyor, ya da korucular lehine sonuçlanıyor.

(İzmir)

DTP baskılara protesto etti

Gündem'i hedef gösteren Büyükankıt'a suç duyurusu!

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükankıt'ın 12 Nisan'da düzenlediği basın toplantısında Gündem gazetesini hedef göstermesi üzerine suç duyurusunda bulunuldu.

Gündem gazetesi çalışanları 17 Nisan Salı günü Sultanahmet Adliyesi'ne giderek savcılığa suç duyurusunda bulundu.

Gazetenin Genel Yayın Yönetmeni Yüksel Genç, Haber Müdürü Nurettin Fırat'ın da katıldığı suç duyurusunun ardından Sultanahmet Meydanı'nda bir basın açıklaması yapıldı.

"Ayrımcılık, suç işlemeye tahrik, halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama, görevi kötüye kullanma, yargı görevi yapma aşağılama, adil yargılamayı etkilemeye teşebbüs"ten Büyükankıt hakkında TCK'nin 122, 214, 216, 257, 277 ve 288'nci maddelerinden suç duyurusunda bulunuldu.

DTP, MKM, İHD, Evrensel Gazetesi, Sine-Sen, İstanbul Kürt Enstitüsü, Atılım gazetesi ve ESP temsilcilerinin de destek verdiği açıklamada konuşan Nurettin Fırat; Türkiye'de hedef gösterilen kurum ve kişilerin başına neler geldiğinin Hrant Dink cinayeti ile herkes tarafından açıkça görüldüğünü dile getirirken gündem çalışanlarına yönelik herhangi bir saldırıdan Büyükankıt'ın sorumlu olduğunu söyledi.

Öte yandan DTP Silvan ilçe örgütü Azadiya Welat, Gündem, Yaşamda Gündem ve Güncel'in kapatılmasını kınamak amacıyla Güncel ve Azadiya Welat'ı dağıtma kampanyası başlattı.

17 Nisan günü ilçe merkezinde biraraya gelen DTP'liler 400 adet gazete dağıtımını yaptı. DTP Silopi ilçe örgütü de Gündem ve Azadiya Welat gazetelerinin temsilciliklerine dayanışma ziyaretinde bulundu. (H. Merkezi)

DTP'ye yönelik Newroz öncesinde başlayan baskı ve gözaltılara karşı protesto eylemleri düzenlendi.

Devletin ulusal harekete karşı başlattığı saldırının bir parçasını oluşturan DTP baskınları, gözaltı ve tutuklamalar eylemlerle kınandı. Son aylarda yoğunlaşan operasyonlarla gerillayı etkisiz hale getirerek imha etmeyi planlayan devlet, halkın oyları ile seçilen yöneticilere de ceza yağdırıyor. Tüm bunlara karşı DTP de tepkisini sokağa taşıyor.

19 Nisan Perşembe günü DTP Malatya il örgütü partileri üzerindeki baskılara, Azadiya Welat ve Gündem gazetelerinin yayınının durdurulmasına tepki göstererek Soykan Parkı'nda bir eylem yaptı.

Açıklamayı okuyan DTP Malatya

İl Başkanı Nuray Kılınç; saldırılara rağmen demokratik eylem ve etkinliklere devam edeceklerini söyledi.

DTP Van il binası önünde biraraya gelen DTP'liler ağızlarına siyah bant takarak Sanat Sokağı'na kadar yürüdü. Kitle adına bir açıklama yapan DTP Merkez İlçe Başkanı Bazi Bor; DTP Ağrı İl Başkanının tutuklanmasını hatırlatarak saldırı ve sindirme dalgasının askeri darbeyi çağırıldığını söyledi.

DTP Suruç ilçe örgütü de baskıları protesto etmek amacıyla Cumhuriyet Meydanı'nda 5 dakikalık oturma eylemi yaptı. Eylemde konuşan DTP İlçe Başkan Yardımcısı Fevzi Ateş Büyükankıt'ın Kürtlere topyekûn savaş ilan ettiğini söyledi.

DTP İskenderun ilçe örgütü yöneti-

cileri de ağızlarını siyah bantla kapatarak eylem yaptı. DTP Ardahan il ve ilçe örgütleri de yapılan baskıları kınayarak bir basın açıklaması yaptı. Gençlik Parkı'nda DTP İl Başkanı Ömer Yılmaz tarafından yapılan açıklamada; Newroz sonrası Ardahan'da 4 DTP yöneticisinin, 16-17 Nisan gecesi ise Merkez İlçe Başkanı Ferhat Kaya'nın gözaltına alındığını söyledi.

DTP Cizre ilçe örgütü, Lice ilçe örgütü de yaptıkları eylemlerle baskıları protesto ederken Gündem ve Azadiya Welat gazetelerinin dağıtımını yaptı. Eylemler sürerken Muş'ta DTP ve TUHAD-DER yöneticilerinin aralarında bulunduğu 13 kişi hakkında Newroz'da yaptıkları konuşmalar gerekçe gösterilerek soruşturma başlatıldı. Manisa'nın Sarıgöl ilçesinde 20 Nisan Cuma günü ilçe emniyet müdürlüğü tarafından "Yasak yayın bulundurmak" iddiasıyla Abdülhamit Kolca'nın evine baskın düzenlendi.

Oğlu ve torunu ile birlikte gözaltına alınan Abdülhamit Kolca PKK/KOGRA-GEL'e üye olduğu iddiasıyla tutuklanarak Sarıgöl Hapishanesi'ne sevk edildi.

Aynı gün İzmir'de evlerine düzenlenen baskınla gözaltına alınan 8 kişi tutuklandı. Tutuklamalarla ilgili olarak DTP İzmir il örgütü bir oturma eylemi yaptı. (H.Merkezi)

Kürt kurumlarına yönelik saldırılar devam ediyor

Son dönemlerde Kürt kurum ve kuruluşlarına yönelik saldırılar giderek artmaktadır. Geçen ay İzmir'de DTP'ye yönelik baskınlarda aralarında İl başkanının da olduğu çok sayıda kişi tutuklanmıştır. Yine Newroz mitingi sonrası yapılan baskınlarda da birçok kişi tutuk-

lanmıştır.

22 Nisan günü ise "öğrencilerin toplantı yapması" gerekçe gösterilerek Ada Kültür ve Sanat Merkezi TMSH polisleri tarafından basılarak 21 kişi gözaltına alındı.

Yaşanan bu saldırıları protesto etmek için 23 Nisan günü saat:12:00'de Kemeraltı girişinde Acil Eylem Hattı ve İHD basın açıklaması yaptı. "Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz. Devlet terörüne son" pankartının açıldığı eylemde, "Ada Kültür Merkezi yalnız değildir", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlar atıldı. Yapılan açıklamada bugüne kadar yapılan baskı ve saldırıların halkımızın hak alma mücadelesini engelleyemeyeceği vurgulandı. (İzmir)

Mersin'de saldırılar kınandı

Mersin'de biraraya gelen DTP, İHD, ÖDP, SDP, EMEP, HÖC, SEH, Partizan, ÇHD, KESK Mersin Şubeler Platformu, DISK, Türk-İş, H.B.V Kültür ve Tanıtma Derneği, Halkevleri ve 78'liler Derneği, Gündem, Güncel ve Azadiya Welat gazeteleri ile Nokta Dergisi'ne yönelik baskılar ile Malatya'daki saldırıyı kın-

mak için İHD Mersin Şubesi önünde bir açıklama yaptı. Buradan Taş Bina önüne kadar "Direne direne kazanacağız" şeklinde slogan atarak yürüyen kalabalık kitle, "Türküz, Kürdüz, Ermeniyiz, Hristiyanız, Müslümanız. Halkların kardeş sesiyiz. Faşizme karşı direneceğiz" pankartı ile "Özgür basın susturulamaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kürdüz, Türküz en başta insanız" dövizleri taşıdı.

Kitle adına açıklama yapan KESK Dönem Sözcüsü Yılmaz Bozkurt, Gündem Gazetesi Mersin Temsilciliği'ne yapılan baskında bir kişinin gözaltına alındığını, bilgisayar kasalarına el konulduğunu belirterek, "Bizler Türkiye'nin aydınlık yüzleri ve demokrasi savunucuları olarak; artık ülkeyi yönetenleri uymayacağız" dedi. (Mersin)

Sincan Zindanlarındaki saldırılar F Tipi gerçeğini gösteriyor!

hasıraltı edilmiştir.

20 Nisan günü Cengiz Kahraman'la görüşmeye giden Avukat Fatmagül Yolcu, müvekkili Kahraman ile ancak beş dakika görüşürdü. Yolcu, yaptığı görüşmede Kahraman'ın ayakta durmakta ve yürümekte güçlük çektiğini belirtti.

Akraba ziyaretinde öğrenilen saldırı sonrasında avukatlarıyla ancak 5 dakika görüşebilen Cengiz Kahraman, ailesiyle yaptığı son görüşmede ağrılarının biraz daha azaldığını ve yaraların da geçmeye başladığını söylemiştir.

Konunun duyulmasının ardından 27 Nisan günü Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yapan Partizan, Alınteri, BDSF, ESP ve DHP saldırıyı protesto ettiler. "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz. Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" yazılı pankart açılan eylemde açıklamayı yapan gazetemiz İşçi köylü Ankara temsilcisi Bahar Gök son yaşananlarla birlikte F Tipleri gerçeğinin bir kez daha gözler önüne serildiğini söyledi. Devletin 5 yıldızlı otelleri olan F Tiplerinin işkencehane olduğu gerçeğinin gizlenemeyeceğinin bu tür saldırılarla kanıtlandığını söyleyen Gök, "Hemen her gün yeni bir saldırının yaşandığı F Tiplerinde devrimci tutsaklar da direnmeye devam ediyor. Bizler devrimci iradenin teslim alınmadığı F tiplerinde faşist saldırıların sona ermesini ve hasta tutsakların bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz" dedi.

IHD Cezaevi Komisyonu'nun da destek verdiği eylemde "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz", "İçerde dışarıda hücreleri parçala", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları da atıldı.

(Ankara)

"Merhaba"ya tahammülsüzlük

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde devrimci tutsaklar Kenan Özyürek ve Cengiz Kahraman'a yapılan saldırıyı kinamak için İstanbul'da bir eylem yapan

TUYAB'lı aileler, yaşananların bir kez daha F Tipi Hapishanelerde tutsakların can güvenliğinin olmadığını ortaya koyduğunu vurguladılar.

23 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde toplanan aileler "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" yazılı bir pankart açtılar. Basın açıklaması alkış ve zılgıtlarla başladı. TUYAB adına bir konuşma yapan ve basın açıklamasını okuyan Emriye Demirkır, "Geçen hafta katıldığımız bir TV programına telefonla bağlanan bir hapishane müdürü 'abartıyorsunuz' demişti. Buradan bir kez daha söylüyoruz, işte F Tipi hapishaneler gerçeği budur; bir 'merhaba' demeye bile gösterilen tahammülsüzlük, tutsakların birbiriyle iletişiminin engellenmesinin ve tecritin boyutunu da ortaya koymaktadır" dedi.

Metinde saldırıyı anlatan Demirkır, Cengiz Kahraman'ın ancak saldırıdan 30 saat sonra devrimci tutsakların saatlerce kapıları dövmesinin ardından hastaneye sevk edildiğini belirtti. Kahraman'a 14 günlük doktor raporu verildiğini söyleyen Demirkır, hapishane idaresinin olayın basına yansımaları engellemeye çalıştığını, tutsaklara "bu olay aramızda kalsın" diyerek örtbas etmeye çalıştıklarını vurguladı. Basın açıklaması alkış ve sloganlarla son buldu. (İstanbul)

Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nde baskılar devam ediyor

Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nde kadın tutsaklara yönelik uygulanan hak gaspları ve çeşitli saldırılar her geçen gün artarak devam ediyor. Son olarak gazetemize gönderdiği mektupta yaşanan saldırılara değinen Zeliha Bulut görüşüne gelen annesinin XRAY cihazının en yüksek duyarlılıkla çalışması nedeniyle hemen sinyal verdiği için çıplak aramaya tabi tutulduğunu belirtti. Annesinin arama sırasında ayrıca zaman kaybettiğini ve 1 saat olan görüş hakkının 40 dakikasını kullanabildiklerini ifade etti. Bulut, mektubunda ayrıca MLKP'li kadın tutsakların daha önce kaldıkları Ulucanlar Hapishanesi'nde cam kırdıkları gerekçesiyle 30 gün hücre cezaları aldıklarını da belirtti. Muş Hapishanesi'nde adli tutuklu olarak bulunan Nazım Yiğit'e gönderdiği mektup ve yayınların engellendiğine değinen Bulut, son olarak 30 Mart'ta Hapishane idaresi tarafından dayatılan genel arama sırasında slogan attıkları gerekçesiyle kendisine ve Fadime Özkan'a 2'şer ay mektup yasağı ve Deniz Tepeli'ye ise 1 ay görüş yasağı verildiğini söyledi. (H. Merkezi)

F tipi hapishaneler açıldığı günden bu yana tecrit ve tedman uygulamaları her gün yeni bir boyut alarak devam ediyor. Son süreçte F tiplerinde tutsaklara yönelik saldırıların artması, disiplin adı altında 2 yıla kadar varan mektup, görüş yasaqlarıyla cezalandırılmaları, hasta tutsakların tedavisinin engellenmesi vb. hapishaneler cephesinde artışa geçen saldırılardır. Bu saldırılar Türkiye'nin gündemiyle de oldukça örtüşen bir seyir izlemektedir.

Depolitize edilen toplumda yaygınlaştırılmaya çalışılan ırkçı-şoven saldırılar, kılıfı demokrasiyi kalıcılaştırmak olan hak ihlalleri, hapishaneler ayağında da "ıslah edilmeye" çalışılan tutsakların fiili saldırılarla sindirilmek istenmesiyle yansıyor. Bu konuda Kürkçüler F Tipi listenin başında yerini alırken son 2 aylık süreçte Sincan Zindanları liderliğe oynuyor.

TKP/ML tutsakları Naki Demir, Sedat Ot, Cengiz Kahraman, Tayyar Eroğlu, Halil Şahin ve Yaşar İnce adlı tutsaklar 6 Nisan günü Ankara Adliyesi'nde görülen duruşmalarından sonra hapishaneye götürülmek için bindirilecekleri ringlere gardiyanların saldırılarıyla yerlerde sürüklenerek konuldu. Sincan 1 No'lu F Tipi'nde Yaşar İnce, Kemal Ertürk, Erol Zavar ve Zeynel Karabulut'un tedavileri engelleniyor.

Yine Sincan Kadın Hapishanesinde bulunan Resmiye Vatansaver hapishane girişinde çırılçıplak aranarak darp edildi. Aynı hapishanede kalan Necla Çomak,

Nilüfer Şahin ve Birgül Uzun adlı tutsaklar 3 ay hücre cezası aldılar.

Son olay ise 10 Nisan günü Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesinde gerçekleşti. Hapishane revirine götürülürken devrimci tutsakları görüp selam veren Kenan Özyürek ve Cengiz Kahraman gardiyanların saldırısına uğradılar. Saldırı sonrası Kenan Özyürek'in revire gitmesi engellenerek hücreye atılırken, Cengiz Kahraman ise kasıklarına ve testislerine aldığı tekmeler sonucunda fenalaştı ve revire çıkma isteğini bildirdi. Ancak doktor isteği kabul edilmeyerek hücrelerine atıldı. Tutsaklar sonuçta 40 dakika boyunca kapıları döyerek Kahraman'ın revire götürülmesini sağladılar. Ancak revirdeki doktor Kahraman'ın hiçbir şeyi olmadığını söyleyip, ağrı kesici iğne yaptıktan sonra hücrelerine geri göndermiştir.

Hücrelerinde ağırları artan Kahraman'ın yeniden fenalaşması üzerine yeniden kapı dövme eylemi yapan tutsaklar "Doktor istiyoruz" sloganlarını atarak Kahraman'ın Sincan Devlet Hastanesi'ne oradan da Ankara Numune Hastanesi'ne götürülmesini sağlamışlardır. Testislerinde kanama tespit edilen Cengiz Kahraman'a 14 gün iş göremez raporu verilmiştir. Raporla kanıtlanan saldırı esnasında her tarafta güvenlik kameraları olduğu halde saldırının hapishane idaresi tarafından "tespit edilememiş olması da olayın ilginç bir diğer yanı." Saldırı sonrasında yüzlerce suç duyurusuna hiçbir yanıt alamayan tutsakların bütün girişimleri de hapishane idaresi tarafından

Kürkçüler Hapishanesi'nde işkenceye devam!

Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi'nde işkence gördüğü belirtilen Emrah Yayla'nın yakınları, hapishane yetkilileri hakkında suç duyurusunda bulundu.

Tutsaklara yönelik keyfi uygulamalarla sürekli gündemde olan Kürkçüler'de yaşananlara dikkat çekmek amacıyla THYD-DER 20 Nisan günü, Adana Adliyesi önünde basın açıklaması

düzenledi. Çok sayıda kişinin katıldığı açıklamada "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" ve "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı. Açıklamayı okuyan THYD-DER üyesi Şemsettin Kalkan, "Kürkçüler Hapishanesi girişinde tutuklular 'Hoş geldin' dayacağı ile karşılanmakta, tedaviler yapılmamakta, avukatlar ve aileleri ile görüşmeleri keyfi uygulamalarla engellenmektedir"

dedi.

6 Nisan 2007 tarihinde tutuklanan Emrah Yayla'nın ilk gün falaka, kaba dayığa maruz kaldığını belirten Kalkan, "Yayla çırılçıplak soyulmuş, su hortumu ile işkence yapılmıştır" dedi. Açıklamanın ardından Yayla'nın yakınları, hapishane yetkilileri hakkında Adana Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu. (Mersin)

Filistin direniş hattının yaratıcısı yiğit tutsaklara;

Elimize posta kanalıyla ulaşan açıklamayı yayınıyoruz.

Siyonizme karşı eksilmeden çoğalan bir direnişin yaratıcı ve yapıcısı yiğit Filistin halkının ödediği her bedel gibi tutsaklık da dünya halkların yüreğinde büyük bir saygı ve sevgiyi çoktan kazandı. **Siyonizme karşı direnişte Filistinli tutsak olmak kadar onur verici bir mertebeye ulaşmak kolay değildir.**

Siyonizmin kendini en güçlü hissettiği hapishanelerini intifada ruhuyla parıldayan direniş mevzileri haline getirmek biz Türkiyeli devrimcilerin yüreğinde ve ruhunda güçlü devrimci fırtınalar yaratmaktadır.

Siyonist İsrail devleti yiğit Filistin halkının direniş karşısında acz ve düşkünlük içinde her türlü pervasız zulüm ve katliamlara başvurursun Filistin halkının tutkulu bir kıskançlıkla özgürlüğe ve bağımsızlığa olan inancına engel olmayı başaramamıştır-başaramayacaktır. Ortadoğu'daki emperyalist ve Siyonist saldırganlıklara karşı direnişin yüreği ve beyni olan Filistin, **Ortadoğu sınırlarını aşan tüm dünya halklarına**

ilham kaynağı olan bir onur savaşını çoktandır kazandı.

Siyonizm duvarlar örerek Filistin'i tecrit ettiğini ve kendini güvenceye aldığını düşünmekle ancak acizliğini ortaya sermektedir. Bu acizliğini ise Siyonizmin zindanlarında yatan binlerce Filistinli direnişçi zaten çoktandır ortaya koymuştu. Bağımsızlık ve özgürlüğün

tutsak alınamayacak kadar yüce değerler olduğunu Filistinli tutsaklar Siyonizmin kendini en güvenli hissettiği mekânlarda onlara çoktandır gösterdi. Şimdi Filistin duvarlarla çevrilirken milyonlarca Filistinli direnişçi bir kez daha göstermeye devam ediyor. Zalimin kâbusunu duvarlar engelleyemez. Tıpkı mazlum ve haklı olanın direnişinin engellenemeyeceği gibi.

Türkiye zindanlarında F tipi tecrit sistemi içinde bu ölüm hücrelerinde direnişimiz tüm sıcaklığıyla devam ederken Filistinli tutsaklarla yüreğimizin ve direnişimizin ortaklığında kavgamızı daha güçlü harlıyoruz. Filistinli tutsakların direnişi bizlere ilham olmaya devam ediyor.

Tüm Filistinli tutsakları tecrite dayalı F tipi zindanlarından bitmeyen devrimci coşkumuzla ve yenilmesi mümkün olmayan devrimci irademizle selamlıyoruz.

Şan olsun 17 Nisan Filistinli Tutsaklarla Dayanışma Günü'ne.

Tutsak Partizanlar adına Ulvi Yalçın
(12 Nisan 2007)

TİHV İşkence raporunu açıkladı

Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), 2006 yılında gerçekleşen işkence uygulamaları ile ilgili hazırladığı raporu açıkladı.

TİHV'e bağlı tedavi ve rehabilitasyon merkezlerine 2006 yılında **337 kişi** başvurduğunun belirtildiği raporda bunlardan 222'sinin gözaltında işkence olduğu ifade edildi.

İşkence davalarının sonuçlanmaması, işkencecilere ceza verilmemesinin işkence uygulamalarının devam etmesinde önemli bir etken olduğunu belirten rapora göre başvuruların önemli bir kısmı Türkiye Kürdistanı doğumlu.

Bu başvuruların toplamı tüm başvuruların yüzde 60'ını oluştururken başvuruların yüzde 88'i siyasi nedenlerle işkenceye maruz kalmış.

Başvuru yapanların **184'ü sokaktan veya başka bir açık alandan, 59 kişi dergi dernek gibi kurumlardan, 55 kişi ise evinden gözaltına alınmış.** Rapor da 2006 yılında dergi bürosu, dernek ve benzeri kurumlardan gözaltına alınan kişi sayısında geçen yıla oranla bir artış olduğu belirtiliyor.

Adana Terörle Mücadele Şubesi'nde 73 kişi, **Diyarbakır TMSŞ**'de 28 kişi, **İstanbul TMSŞ**'de 11 kişi, **Gebze Emniyet Müdürlüğü**'nde 7 kişi, **İzmir Bozkaya TMSŞ**'de 7 kişi, **Mersin TMSŞ**'de 7 kişi, **Adana Emniyet Müdürlüğü**'nde 5 kişi, **İstanbul Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü**'nde 5 kişi, **İstanbul Beyoğlu Polis Karakolu**'nda 4 kişi, **Tunceli TMSŞ**'de 4 kişi işkence gördüklerini söyleyerek TİHV'e başvuru yapmış. Yapılan başvuruların gerçek işkence sayısının çok küçük bir kısmı olduğu düşünüldüğünde işkencenin boyutu daha açık bir şekilde görülecektir. (H.Merkezi)

F tipi hapishanelerde işkence devam ediyor

F tipi hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar artarak devam etmektedir. Birçok bahaneyle, sudan sebeplerle haberleşme hakkı engellenen, görüş yasağı verilen devrimci tutsaklar, yıllardır süren tecritin en koyusunu yaşamaya mahkum edilmek istenmektedir. Faşizm o kadar tahammülsüzdür ki, arkadaşlarıyla selamlaşmak isteyen tutsaklara işkence etmekte, ölüm sınırına gelen hasta tutsakların tedavilerini yapmamaktadır.

Geçtiğimiz günlerde **Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde revire çıkarken başka bir arkadaşını gören ve

selam vermek isteyen **Cengiz Kahraman** ve **Kenan Özyürek**'e gardiyanlar saldırmış, bu saldırı sonucu yaralanan Cengiz Kahraman'ın tedavisi ise keyfi bir şekilde engellenmiştir.

Hapishanelerde yaşanan saldırıları ve hak ihlallerini protesto etmek için 25 Nisan günü saat 17:00'de Kemeraltı girişinde bir araya gelen İCİ "**Hapishanelerde şiddete ve işkenceye son**" pankartını açarak eylem yaptı. Eylemde sık sık "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**", "**İçerde dışarda hücreleri parçala**" vb. sloganlar atıldı. Yapılan

saldırıları kınamak için 5 dakikalık oturma eylemi yapıldıktan sonra, Mihriban Karakaya basın metnini okudu.

Karakaya son dönemde içeride ve dışarıda yaşanan saldırılara dikkat çektikten sonra Sincan F Tipi Hapishanesi içinde ve hapishaneye giderken yaşanan saldırıları anlattı. Karakaya açıklamasını "**Yaşanan insanlık dışı saldırıları bir kez daha protesto ediyor ve insanlık ailesinin zora ve işkenceye rağmen onuru ayakta tutacağına olan inancımızla devrimci tutsakları buradan selamlıyoruz**" diyerek bitirdi. (İzmir)

İHD Adana Şubesi: "Hak ihlalleri devam ediyor!"

İHD Adana Şubesi Ocak ile Nisan ayları arasında gerçekleşen hak ihlallerine ilişkin hazırladıkları raporu kamuoyuna açıkladı. Raporda, gözaltına alınma işleminden, hapishanelere kadar birçok alanda hak ihlallerinin arttığına dikkat çekildi.

Şube Başkanı **Ethem Açıkalın**, bu süre içinde 24 konutun polis tarafından basıldığını, 77 kişinin gözaltına alındığını bunlardan 23'ünün tutuklandığını belirterek, tutuklama gerekçelerinin ise "**örgüt üyeliği**", "**suç ve suçluyu övme**", "**toplantı ve gösteri yürüyüşü yasasına muhalefet etmek**" olduğunu söyledi. Basınların sabah saatlerinde gerçekleştiğini

ifade eden Açıkalın, baskınlar sırasında polisin sivil giyimli olduğu ve mahkeme iznine ilişkin ev sakinlerine bir belge sunulmadığı ayrıca yine baskın sırasında delillerin toplandığını görüldüğünü kaydetti.

Gözaltı işlemi sırasında hak ihlali

Gözaltına alınma sırasında iç ve dış mevzuatların ihlal edildiğine dikkat çeken Açıkalın, "**Yakalama, Gözaltına Alma ve İfade Alma Yönetmeliğinin 18. maddesinde, 11 bent halinde sayılan**

hükümler arasında çocuklarla ilgili ve onlara özel kurallar bulunmaktadır" dedi. Var olan kurallardan 10. maddede küçüklere kelepçe takılamayacağı ve küçüklere ilgili işlemlerin mümkün olduğu ölçüde sivil kıyafetli görevliler tarafından yerine getirileceği şeklinde belirtildiğini ifade etti. Var olan yasaya rağmen bu kuralın ihlal edildiğini belirten Açıkalın, yapılan başvurulardan bir tanesinde 18 yaşından küçük bir çocuğun gözaltı işlemi sırasında ellerine kelepçe takılarak hak ihlali yapıldığını belirtti.

Hapishanelerde de hak ihlallerin devam ettiğine vurgu yapan Açıkalın, şunla-

rı belirtti:

"Hapishanelerin sivil ve bağımsız denetime açılmaması, hapishane görevlilerinin keyfi uygulamalarına olanak sağlamak ve insan onurunu kırıcı, aşağılayıcı muameleler ve mahkumlara karşı şiddet kullanma fiillerinin işlenmesine zemin hazırlamaktadır. Bu yüzden işkencenin önlenmesi ve alıkonulma koşullarının iyileştirilmesi için tüm alıkonulma mekanlarına düzenli ziyarette bulunmak üzere taraf devletlerin, '**Uluslararası İşkenceyi Önleme Alt Komitesi**' kurulmasını öngören BM İşkencenin Önlenmesi Sözleşmesinin Seçmeli Protokolü bir an önce TBMM'de onaylanmalıdır.

(H. Merkezi)

Maden ya da sınırın "öteki" yakası

Mahalleyi dolaştıktan sonra mahalle sakinleri ortak hazırlanan sofralarını bizimle paylaşıyorlar. Bir yanda böyle bir paylaşım, sıcaklık ve içtenlik öte yandan yükselen duvarlar... İyi ki sınırın "öteki" yakasındayız diye düşünmeden edemedik.

getirdiği ve ne derece temiz olduğunu kimse bilmiyor. Mahalleli bunun Belediye Başkanı'nın insafına, vicdanına kaldığını söylüyor.

Mahallede yaşananlar dikkate alındığında bu konuda çok da ümitli olmamak gerektiği anlaşılıyor. Mahalleli kameraları ve fotoğraf makinelerini gördüğünde başlıyor anlatmaya. Sorun o kadar çok ki evlerin sınırında inşa edilen süper lüks kentlerin varlığı öfkeyi de katlıyor.

Her evden içeri buyur ediliyor. Halkımızın misafirperverliği, emekçilerin cana yakınlığı, güzelliği sarıyor bizi. Zamanımız kısa olduğundan üzülerek reddediyoruz bu sıcak teklifleri. Tabii mahallede kalabalık bir gazeteci grubu ile çocuksuz dolaşmak olur mu? Gelenek burada da bozulmuyor, tüm yoksul semtlerde olduğu gibi en fazla haberi yine çocuklardan alıyoruz. Ümit isimli bir "genç" ileride mahalleyi kurtaracağı sözlerini vererek arkadaşları arasında hava atıyor. Gün boyunca en çok koşturan ve gördüğü her şeyin fotoğrafını çekmemizi isteyen Ümit gazetecilerin gönlüne kısa zamanda taht kuruyor.

Mahalleyi dolaştıktan sonra mahalle sakinleri ortak hazırlanan sofralarını bizimle paylaşıyorlar. Bir yanda böyle bir paylaşım, sıcaklık ve içtenlik öte yandan yükselen duvarlar... İyi ki sınırın "öteki" yakasındayız diye düşünmeden edemedik.

Tüm bu özellikler ancak yaşamı üreten, yaratan o hünerli ellere sahip emekçi halkımızda olabilir ancak.

Dernek Başkanı **Ali Doğan** mahallelinin yavaş yavaş bilinçlenmeye, dernek etrafında örgütlenmeye başladıklarını ve sorunlarının çözümü için birçok girişimde bulduklarını dile getiriyor. Sarıyer Belediyesi'ne defalarca gidildiğini ancak hiçbir sonuç alamadıkları söyleyen Doğan; Belediye'nin mahalleyi boşaltarak zenginlere peşkeş çekmek istediğini söylüyor. Belediye'nin mahallenin yasal olarak varlığını tanımadığını ifade eden mahalleliler 25 yıldır burada olduklarını söyleyerek yapılan villalara dikkat çekiyorlar.

Büyük bir çoğunluğu yasadışı bir şekilde inşa edilen bu yapılar işgalci olmuyor, ancak suyu kanalizasyonu ve ulaşımı olmayan 450 ailenin yaşadığı mahalle işgalci oluyor. Belediye'nin iddiası böyle. Tüm bunlardan sonra emekçilerin ve egemenlerin arasındaki sınır çizgileri de giderek kalınlaşıyor. Kendileri dışında her şeyi (emeği ve onuru) öteki ilan eden egemenler her gün bir sınır çiziyor. **Biz emekçilerin sıcak sohbetlerinde, onurlu yaşamlarında yarattıkları "öteki" dünyada yani sınırın diğer yakasında kalmayı tercih ediyoruz. Ya siz?**

Nükleer enerjiye karşı yürüdüler

Küresel Eylem Grubu aktivistleri Çernobil faciasının 21. yıldönümünde nükleer enerji santrallerini Galatasaray Lisesi önünden Taksim Tünel'e kadar yaptıkları yürüyüş ile protesto etti.

"Nükleer istemiyoruz" pankartı ve "Nükleer santrale hayır", "Kyoto'yu imzala" yazılı döviz açan grup üyeleri, "Nükleer enerjiye hayır" yazılı önlükler giydi. Yürüyüş boyunca "Nükleer santral istemiyoruz", "Çernobil'i unutma unutturma", "Kazım'ın katili nükleer lobisi", "Nükleer sizin Sinop bizim" diye slogan atan kitle adına Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı **Erol Celepsoy** açıklama yaptı. Türkiye'de nükleer enerji kullanılmak istenmesinin bilimsel bir ihtiyaç değil, siyasi bir tercih olduğuna dikkat çeken Celepsoy, nükleer enerji konusunda yapılması gerekenlere ilişkin şunları söyledi: "Enerjide piyasa politikalarından, özelleştirmelerden derhal vazgeçilmelidir. Enerji alanı doğayla uyumlu ve halkın ihtiyaçları gözetilerek yeniden yapılandırılmalıdır. Enerjiyi savaşın ve şiddetin hammaddesi olarak kullanan politikalardan vazgeçilmelidir. Enerji toplumsal yaşamın mutluluğu ve doğayla barışı için kullanılmalıdır."

Açıklamanın ardından grup üyeleri alkışlarla eylemlerine son verdi.

(İstanbul)

YÖK protestosuna ceza yağdı

2005 yılında YÖK'ü protesto etmek için Ankara'da toplanan gençlik örgütlerine saldıran çevik kuvvet 40 kişiyi gözaltına almıştı. Mahkemeye çıkarılan öğrencilerden **Engin Aslan** ve **Cihan Çinkı** tutuklanırken 38 kişi de serbest bırakılmıştı. Yaklaşık 1,5 yıl süren mahkeme 19 Nisan'da yapılan karar duruşmasıyla sonlandı ve gözaltına alınan 40 kişiye de ceza yağdı. "**Emektar**" hakim Orhan Karadeniz emekliliğine birkaç ay kala gidişini Engin Aslan ve Cihan Çinkı'ya 10 yıl; **Nurgül Acar**, **Serkan Onur Yılmaz**, **İlker Doğan**, **Didem Akman**, **Hasan Selim Gönen** ve **Hasibe Çoban**'a 2,5 yıl; geri kalan öğrencilere ise 20 ay hapis cezası vererek kurtuldu. **Yasin Hayal** gibi ağabeylerin bombalı saldırılarına 6 ay biçilirken, meşru savunma hakkını kullananların ise yıllarca hapis cezası alması "**bağımsız yargı**"nın "**bağımsızlığını**" ortaya koyuyor.

(Ankara)

Denizin kıyısında temiz havası ve ormanlık alanları ile bilinen Sarıyer'e bağlı **Maden Mahallesi**'nde halk susuzluk ve çifte standarda isyan ediyor.

Maden Mahallesi Dereiçi Sokak Kültür ve Sosyal Yardımlaşma Derneği Başkanı **Ali Doğan**'dan elimize ulaşan faks üzerine Sarıyer'e doğru yola çıkıyoruz.

Yol boyunca masmavi denizi izlerken denizin kenarını inşa edilen lüks villalar da dikkatimizden kaçmıyor. **Özellikle Acarlar'ın geniş bir alanda kurduğu siteler Sarıyer'i adeta istila etmiş durumda.**

Maden Mahallesi'ne yaklaştıkça yol üzerinde yapımı devam eden ve kapısında lüks araçların beklediği çok sayıda site ile karşılaşılıyor. Yerin uzak olması ve aktarma yapmamızdan kaynaklı basın açıklamasına geç kalıyoruz.

Fakstan anladığımız kadarıyla mahalle sakinleri su ve kanalizasyon hizmetlerinin yapılmasını istiyor. Ülkemizde emekçi halkımızın yaşadıkları düşünüldüğünde belki de olağan sayılabilecek bir durum. Ancak Maden Mahallesi'ne gittiğimizde gördüğümüz tabloyu anlatmak için daha fazla sözcüğe ve daha fazla yoruma ihtiyaç olduğu karşımıza çıkıyor. Burada yaşanan tek başına bir yoksulluk ve yoksulluk durumu değil tamamen bir tercih sorunu. Maden Mahallesi'nin hemen yanında yükselen köşkler, sarayları kıskandıran binalara su, kanalizasyon ve ulaşım her şekilde sağlanırken arada sadece bir sınır çizgisinin olduğu Maden Mahallesi'nde bunların hiçbiri yok. Kısacası sınırın bir yanı ve ötekiler var. **Biz ötekilerin dünyasından emekçilerin duygularını gazetemize taşımak için mahallede emekçilerle sohbet ettik ve mahalleyi gezdik.**

Mahalle 25 yıl önce ülkemizin değişik kentlerinden çeşitli milliyet ve mezhebe bağlı insanlar tarafından oluşturulmuş. 450 ailenin ve yaklaşık 2000 kişinin yaşadığı mahallenin en büyük sorunu su. Mahalleli su şebekesi çekilmediği için susuzluk çekiyor. Diğer bir sorun ise kanalizasyon. Mahallede bir kanalizasyon sistemi yok. Kanalizasyon ilkel yöntemlerle mahallenin hemen altındaki dereye bırakılıyor, ancak aynı yerde de su kaynağı var. Kısacası su kaynağı ile kanalizasyonun birbirine karışmaması için bir mucize olması gerekiyor. Mahalleye daha önce bir belediye otobüsü geliyormuş, ancak belediye bunu emekçilere çok görmüş olacak ki otobüsün dönüş yaptığı alana moloz dökmüş. Ardından da "**dönüş yapacak yer yok, bu yüzden otobüs gönderemiyoy-**

ruz" açıklaması yapıyor. Yapılan tüm başvurulara rağmen belediye toprak yığınının boşaltacağını söylemesine rağmen şu ana kadar herhangi bir adım atılmış değil. Sarıyer Belediye Başkanı mahallenin yasadışı olduğunu, sakinlerinin işgalci olduğunu söyleyerek hizmet getirmemekte diretiyor.

Bunu söyleyen Belediye Başkanı **Yusuf Tülün**'ün evi yasadışı. 25 yıllık mahalleye işgalci yorumu yapan belediye iki adım ilerde Acarlar'ın kaçak yapıldıkları için yıkılan binalarını ise görmezden geliyor. Buralara her türlü hizmeti götüren Belediye, bir adım daha ileri giderek mahalledeki daracık yolları açmak için yapılan yol çalışmasını villaların rahatsız olması üzerine yarıda bırakıyor. Yaşananlar bununla da sınırlı değil. Mahallenin üstünde şato gibi duran devasa villaların fosptik atıkları mahallenin üstüne bırakılıyor. Bu atık sularıyla her defasında evi sular altında kalan **Nezaket Kiranoğlu**'nun anlatıklarına yürek dayanmıyor.

Belediye'nin hangi sınıfa hizmet ettiğini anlamak için başka bir şey görmeye gerek kalmıyor. Emekçileri aşağılayan bu durum karşısında isyan etmemek imkânsız. Egemenlerin iğrenç yüzünü bir kez daha hem de daha net görmüş oluyoruz. Çocukları ile birlikte her defasında evini bu atık sularından günlerce temizleyemeyen ananın gözleri her şeyi anlatmaya yetiyor: Öfke, kin, acı ve hüzn...

Mahallede su yüksek yerlere koyulan depolarla sağlanıyor. Belediye büyük bir "**lütufla**" haftada bir defa depoları dolduruyor. Yalnız Belediye'nin bu suyu nereden

Proletarya Partisi'nin 8. Konferansıyla ilgili açıklamalar...

Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildirimleri haber değeri taşıdığı için yayınlıyoruz.

1972'de MLM'yi kendisine rehber alan büyük komünist önder **İbrahim Kaypakkaya** tarafından kurulan partimiz 35. mücadele yılını 8. Parti Konferansımızla taçlandırmış bulunuyor.

Sevinçliyiz; Zira, 35. mücadele yılını geride bırakan partimiz, tüm zorluklara, ihanetlere ve geçici yol kazalarına rağmen kararlılıkla faşizme meydan okumayı sürdürüyor.

Sevinçliyiz; Çünkü, partimiz üye, kadro ve sempatanlarının güvenini tazeleyerek gerçekleştirdiği 8. Parti Konferansında kendisine rehber aldığı **"Kitlelere güven, savaşa kitle, partiyle kazanacağız"** şiarını bir kez daha, cesurca ve daha gür haykırarak faşizme meydan okumuştur.

Sevinçliyiz; Çünkü, partimiz kitlelerin umudu olması yolunda Halk Savaşı'nı kendisine rehber alan bir parti olarak, savaşı geliştirme, yeni taktik, açılım ve yönelimle daha üst seviyeye çıkarmak için 8. Parti Konferansımız yeni bir manifestoyu almıştır.

Haykırıyoruz; Her şeye rağmen, 8. Parti Konferansımız yürüyüşümüzü devam ettirmede şehitlerimize verilmiş sözümüzde yolumuza devam etmenin ilanıdır. Şehitlerimiz yürüttükleri yolda onurluca, canları uğruna en büyük fedakarlığı yaparak, kızıl bayrağımızı faşizmin burçlarına diktiler. Onlar kızıl bayrağı sadece düşman kalesine değil, aynı zamanda bizlerin ayakları dibine de diktiler, şimdi bu bayrağı onurlu ve kararlıca yeniden ve bir kez daha, 8. Konferan-

sımızın kararları ışığında yukarı kaldırmanın zamanıdır.

Haykırıyoruz; Bizler, yurtdışı top- raklarında Partimizin 8. Konferansı'nın kararları ışığında hatalarımızdan arınmış, kendisini yenilemiş olarak, partimizle daha da bütünleşmek, partimizin bizden beklediği sorumluluk ve görevleri yerine getirmek için, daha fazla çalışmak gerektiğinin bilinciyle partiye ileriye gideceğiz!

YAŞASIN 35. KURULUŞ YILIN- DA PARTİMİZ TKP/ML'YE

YAŞASIN 8. PARTİ KONFERAN- SIMIZ

YAŞASIN PROLETARYA EN- TERNASYONALİZMİ

YAŞASIN HER MİLLİYETTEN TÜRKİYE HALKLARININ DE- MOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜ- CADELESİ

YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERLERİNİ TAYİN HAKKI

(TKP/ML-Yurtdışı Komitesi)

Rutin ve olması gereken pratik adımları, devrimci faaliyetleri, oturumları büyütmemek abartılı payeler biçmemek önemlidir. Ancak öyle anlar ve süreçler vardır ki; rutin olan pratikler önemli tarihi dönemeçlerinde kıvılcımı, umudu ve mücadeleyi daha da büyütmenin nirengi noktaları olurlar.

Proletarya Partisi'nin 8. Konferansı içinden geçtiğimiz süreç açısından önemli bir yerde durmaktadır. Proletarya Partisi için rutin ve olması gereken bu oturumların 8.si açıktır ki denk geldiği an itibarıyla önemli bir coşku kaynağı, ele aldığı konu ve beyan ettiği ideolojik ve politik iradesi ile de tarihsel sürecin ve güncel devrimci ihtiyacın bilimsel sentezinin yeniden ve bir kez daha güçlü bir haykırışıdır. 8. Konferans, Halk Savaşı içerikli tartışmalarla bu konuda bir irade oluşturarak yönelimi çizmiştir.

Bu yönelimi kavramak geleceği kazanmak açısından önemlidir. 35 yıllık tarihsel mirasımız kavrayışımızı derinleştiren, rotamızı berraklaştıran deneyim ve tecrübelerle doludur. Kendi özsuynunu yitirmeden yengi ve yenilgilerle her türden revizyonist, oportünist ve reformist saldırılara

karşı MLM silahıyla cüretli bir set olmayı başaran bir tarihsel birikimle, hedef ve amaçlarıyla ezilen halkımıza umut olmaya

devam eden güçlü bir tılıma sahibiz.

Nisan ayının 24'ü Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 35. yılıdır. 35 yıllık tarihiyle **Proletarya Partisi** geleceği kazanma mücadelesinde şaşmaz bir kararlılık ve netlikte olduğunu bugün 8. Konferansı ile yeniden beyan etmiştir dostta da düşmana da. Tarihsel çakışmalar tarihsel olayların anlamına paralel güçlü bir sinerji yaratır. 8. Konferans da mücadeleye daha fazla sarılmak için bu sinerjinin kaynağı olmalıdır.

Emperyalist saldırganlıkların ve Türk egemenlerinin **"gem'i azya aldı"** bir döneme denk gelen bu süreç yeni ve devrimci bir kabarışta 35. yılın coşkusu ve birikimi ve de 8. konferansın çizdiği rota doğrultusunda bir hazırlığı ve şekillenışı zorunlu kılmaktadır.

Devrimci kabarışın hızla olgunlaştığı bir süreçte rotamız belirlenmiştir: Halk Savaşı'nın; 8. Konferans'ın ortaya koyduğu, bütünlüklü ideolojik ve politik perspektifte yaşamın her alanında nüfuz eden bir şekilde ele alınması. Hiç kuşku olmasın ki zindanlar cephesinde bu doğrultuda bir an dahi duraklamadan sınıf kavgasını yükseltme azmi ve kararlılığı içerisinde olacağız. 8. Konferansın çizdiği rotayı yaratıcı bir şekilde uygulamakta bir an dahi tereddüt etmeyeceğiz.

Bu coşku ve heyecanla Proletarya Partisi'nin 35. kuruluş yıldönümünü ve başarı ile gerçekleştirdiği 8. Konferansını parıldayan siperlerden selamlıyoruz. Şan olsun Proletarya Partisi'ne ve 8. Konferansına...

Tutsak Partizanlar adına
Ulvi YALÇIN

TKP/ML militanları 8. Konferansı selamladı!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan haberlere göre TKP/ML militanları Proletarya Partisi'nin 8. Konferansı'nı selamlamak için emekçi semtlerde çeşitli eylemler yaptı.

"Bizler TKP/ML militanları olarak partimizin 35. kuruluş yılını ve 8. Konferansını selamlamak için **Gülsuyu**'nda bir dizi eylem gerçekleştirdik" şeklinde başlayan açıklamaya göre 16 Nisan günü Gülsuyu'nun birçok bölgesine **"35. Yılında Şan Olsun 8. Konferansımıza"**, **"Yaşasın Halk Savaşı"**, **"35. Yılında Nisan Güneşi'ne Bin Selam"** yazılı ve **TKP/ML TIKKO** imzalı yazılımlar yapılmıştır. Yine aynı bölgede Heykel Meydanı'na **"35. Yılında Şan Olsun 8. Konferansımıza"** imzalı bomba süsü verilmiş pankart asılmıştır. 19 Nisan tarihinde ise Gülsuyu'nun dört

bir tarafında TKP/ML MK-SB imzalı konferans bildirimleri dağıtılmıştır. 22 Nisan'da da **"35. Yılında Şan Olsun 8. Konferansımıza"** TKP/ML imzalı pullamalar bölgenin çeşitli yerlerine yapılmıştır.

Yine **1 Mayıs Mahallesi**'nde de TKP/ML militanları tarafından bir dizi eylem gerçekleştirilmiştir. **"Selam olsun 35. yılında partimiz TKP/ML'nin bayrağını dağlarda, fabrikalarda, okullarda, semtlerde, zindanlarda dalgalandıranlara"** sloganlı imzalı ve bomba süslü pankart Merkez Cadde üzerine asılmış, 8. Konferansın tanıtımını içeren bildiri ve afişler yaygın bir şekilde 1 Mayıs Mahallesi'nin değişik noktalarına yapılmıştır. Aynı içeriğe sahip yazılımlar da gerçekleştirilmiştir.

(H. Merkezi)

Sınıf Mücadelesini Ana Halka Olarak Sıkıca Kavra!

Chih Heng

Başkan Mao son zamanlarda: "İstikrar ve birlik, sınıf mücadelesinin terk edilmesi anlamına gelmez; sınıf mücadelesi ana halkadır ve diğer her şey ona bağlıdır" demiştir. "**Sınıf mücadelesinin ortadan kalkması**" teorisini eleştirmek ve sınıf mücadelesinin ihmaline dair hatalı eğilime karşı koymak için bu bilginin derin bir kavranışına sahip olmaya çalışmalıyız ve Başkan Mao'nun bu sorun üzerine öğretilerini yıllarca çalışmalıyız...

Başkan Mao, 1965'de **Liu Shao-chi**'nin revizyonist çizgisini eleştirirken şunu vurgulamıştır: "Sınıf çelişkisi, proletaryaya burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi ve sosyalist yolla kapitalist yol arasındaki mücadele geçiş dönemi boyunca mevcuttur. Partimizin son on yıldaki bu temel teorisini ve pratiğini unutsak hata yaparız." Çin'in sosyalist devrim dönemine girişinden itibaren geçmiş 20 yıldan uzun bir dönemin tarihi, burjuvaziye karşı Başkan Mao'nun liderliğinde sürekli sınıf mücadelesi tarihidir. O, toplumumuzun, sınıf mücadelesinin itici gücü altında ilerlemesini kaydetmiş bir tarihtir. İki sınıf ve iki yol arasındaki mücadele Partimizin temel teorisi ve pratiği olmuştur. Başkan Mao'nun devrimi, proletarya diktatörlüğü altında devam ettirme teorisine uygun olarak sınıf mücadelesindeki pratik deneyimimizi sürekli olarak özetlersek ve ana halka olarak sınıf mücadelesine sıkıca sarılırsak, sosyalist davamızda sürekli yeni zaferler kazanacağız.

Sahte Marksizm'i hakiki Marksizm'den ayırt etmek için önemli bir kriter

Sosyalist davamızda, sınıf mücadelesinin ana halkasına bağlı kalmak ya da bağlı kalmamak, nihai tahlilde, sınıfların, sınıf çelişkilerinin ve sınıf mücadelesinin sosyalizm altında hala mevcut olduğunu ve sosyalizmin tarihsel dönemi boyunca proletarya için burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulamanın gerekli olduğunu kabul edip etmemek meselesidir. Bu mesele, yurttan ve dünyada daima, Marksizm ve revizyonizm arasındaki şiddetli mücadelesinin odaklarından biri ve sahte Marksizm'i hakiki Marksizm'den ayırt etmek için önemli bir kriter olmuştur. Revizyonist çizginin Partimizdeki elebaşları Liu Shao-chi ve Lin Piao'ya karşı başlattığımız mücadelenin gözden geçirilmesi bu meseleyi daha da açık bir biçimde görmemizi sağlamaktadır.

Başkan Mao Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından önce bile, Partinin 7. Merkez Komitesinin Mart 1949'daki İkinci Tam Katılımlı Toplantı Oturumunda **Yeni Demokratik Devrim**'in zaferinden sonra başlıca iç çelişkinin "**işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki çelişki**" olduğunu açık bir biçimde belirtti. Aynı zamanda, bize şunu da hatırlattı: "Silahlı düşmanların yok edilmesinden sonra silahsız düşmanlar hala mevcut olacaktır; bize karşı umutsuzca mücadele etmeleri kesindir ve bu düşmanları asla hafife almamalıyız." O, burjuvaziye karşı mücadelemizdeki ilkeleleri ve politikaları bizim için belirledi ve Parti-

mizde, burjuvazinin şeker kaplı mermileri tarafından vurulabilir üyelerin ortaya çıkışına karşı korunma ihtiyacını vurguladı. Böylece, sosyalist devrimi uygularken sahip olacağımız yönelimi bizim için belirledi. Diğer yandan, dönek, gizli hain ve grev kırıcı Liu Shao-chi değişik bir şarkıyı tekrar edip durdu. Lin Shao-chi, Partinin **7. Merkez Komitesi'nin İkinci Tam Katılımlı Toplantı Oturumunda** benimsenen karara aldırma-yıp, Merkez Komitenin arkasından, gittiği her yerde burjuvazinin işçi sınıfını "**sömürmede bir erdeme**" sahip olduğunu ve "**yeni-demokratik düzenin pekiştirilmesi gerektiği**" vaazını verdi. Başkan Mao, Lin Shao-chi'nin sınıf mücadelesini yadsıyan ve sosyalist devrime zararlı yanlımcılarına karşı koydu ve onları zamanında eleştirdi. Partinin tümü ve tüm ülke halkı, **Başkan Mao**'nun liderliği altında karşı devrimcileri bastırmak için büyük-ölçekli hareketi ve san fan ile wu fan¹ hareketlerini başlattı. Bu hareketler karşı-devrimcilere ağır darbeler indirdi, burjuvazinin çılğınca saldırısını püskürttü, ABD saldırganlığına karşı koyma ve Kore'ye yardım mücadelesinde zaferi garantiledi ve ulusal ekonomimizi hızlı bir şe-

kilde rehabilitasyonunu güvence altına aldı. Daha sonra, **Kao Kang** ve **Jao Shu-shih** Parti karşıtı ittifakını, geçiş dönemi için genel çizginin rehberliği altında 1954'de parçaladık, **Hu Feng** karşı-devrimci kliğine² karşı mücadeleyi 1955'de başlattık, karşı-devrimcileri bastırma hareketini başarılı bir biçimde hayata geçirdik ve tarım, el sanatları ile kapitalist sanayi ve ticaretin sosyalist dönüşümünü tamamladık. Sosyalist dönüşümle eşgüdümlü olarak, ideolojik alanda burjuva fikirlere karşı, hain film **Inside Story of the Ching Court**'un³ (Eleştirisi, Liu Shao-chi ve çetesi tarafından desteklenmiştir) ve gerici film **The Life of Wu Hsun**'un⁴ eleştirisinin teşhir edilmesi ile başlayan bir dizi mücadele başlattık, burjuva idealizmini eleştirdik ve "**Marksizm'i öğrendiğini**" iddia eden fakat aslında burjuva düşünceye teslim olmuş revizyonistlere darbeler indirdik. Tüm bu zaferler Başkan Mao'nun liderliği altında ana

halkayı –iki sınıf ve iki yol arasındaki mücadeleye– sıkıca kavramak suretiyle kazanılmıştır.

Çin'de üretim araçlarının mülkiyetinin sosyalist dönüşümü 1956'da çoğunlukla tamamlandı. Sınıflar ve sınıf mücadelesi böyle bir dönüşüm sonrasında hala mevcut muydu? Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele hala ülkedeki başlıca çelişki miydi? Bir kez daha, Marksistlerle revizyonistler arasında tartışma ortaya çıktı. Liu Shao-chi ve çetesi "**proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkinin temel olarak çözüldüğünü**" ve ülkedeki başlıca çelişkinin "**ileri sosyalist sistem ile toplumun geri kalmış üretici güçleri arasında**" olduğunu iddia etti. Bu revizyonist yanlımcılar Başkan Mao tarafından keskin ve ciddi bir biçimde eleştirildi.

Başkan Mao kendisini Liu Shao-chi'nin yanlımcılarına karşı yönelterek, 1957'de sınıf mücadelesinin uzun süreli ve karmaşık doğasını tekrar tekrar vurguladı ve şuna dikkat çekti: "Çin'de mülkiyet sistemi bakımından temel sosyalist dönüşüm çoğunlukla tamamlanmış olsa da, ... devrilmiş toprak sahibi ve komprador sınıfların kalıntıları hala vardır, hala bir burjuvazi vardır ve küçük burjuvazinin yeniden şekillenmesi daha yeni başlamıştır. Sınıf mücadelesi katien bitmemiştir. Proletarya ile

rama ve halkın komün hareketi 1958'de bu şartlar altında ortaya çıktı.

Bununla birlikte, mücadele sona ermedi. Ağustos 1959'da Lushan'da gerçekleştirilen Parti 8. Merkez Komitesinin 8. Tam Katılımlı Toplantı Oturumunda Parti karşıtı **Peng Teh-huai** kliği genel çizgiye, ileri doğru büyük sıçramaya ve halkın komün hareketine karşı çıktı. Başkan Mao'nun belirttiği gibi, Lushan'daki mücadelenin özü "bir sınıf mücadelesi, başlıca iki düşman sınıf burjuvazi ve proletarya arasındaki ölüm-kalım mücadelesinin bir devamı, son on yıldır sosyalist devrimde devam eden bir mücadele"dir. Başkan Mao, bu mücadele ve önceki diğer mücadelelerde kazanılan deneyime dayanarak bize şunu öğretti: "Bu tür mücadelenin Çin'de ve Partimizde en az yirmi yıl ve muhtemelen yarım yüzyıl süreceği görünmektedir. Kısacası, mücadele sınıflar tamamen yok olana kadar sona ermeyecektir." Daha sonra, doğal afetlerle geçen ardı ardına üç yılın ve Sovyet revizyonist dönek kliğin sözleşmeleri yırtarak parça parça etme ve uzmanlarını geri çekme hain hareketlerinin sonucu olan geçici ekonomik sıkıntıları istismar eden Liu Shao-chi ve grubu, "**sanayi ve tarımda başlatılmış tüm projelerin inşasının durdurulması için yeterli çaba harcanmalı**" iddiasını hararetle savunarak Başkan Mao'nun doğru çizgisine karşı çıktı. San zi yi bao⁶ revizyonist çizgisini açık bir biçimde savunup uyguladılar.

Liu Shao-chi karşı-devrimci revizyonist kliği tehlikesini algılayan Başkan Mao, Merkez Komitenin **Ocak 1962**'deki çalışma konferansında revizyonizmin ortaya çıkışına karşı önlem almanın gerekliliğine bazı yoldaşların dikkatini çekti. Başkan Mao, Peitaiho'daki Merkez Komite çalışma konferansında ve aynı yıl Eylül ayında gerçekleştirilen Parti 8. Merkez Komitesinin 10. Tam Katılımlı Toplantı Oturumunda tüm partiye şu çağrışı yayımladı: "**Sınıf mücadelesini asla unutmayın.**"

O, sosyalist toplumun oldukça uzun bir tarihsel dönemi kapsadığına, bu tarihsel dönemde sınıfların, sınıf çelişkilerinin ve sınıf mücadelesinin hala var olduğuna, sosyalist yol ile kapitalist yol arasında mücadelenin mevcut olduğuna ve kapitalist restorasyon tehlikesinin mevcut olduğuna dikkat çekti. Başkan Mao, sosyalizmin bütün tarihsel dönemi için Partimizin temel çizgisini kapsamlı bir biçimde net olarak belirtti ve bizden şunu istedi: "**bunu kendimize her yıl, her ay ve her gün hatırlatmalıyız.**"

Mayıs 1963'de, Başkan Mao eğer sınıflar, sınıf mücadelesi ve proletarya diktatörlüğü unutulur "ise çok geçmeden, belki sadece birkaç yıl veya bir on yıl ya da birkaç on yıl sonra ulusal ölçekte karşı-devrimci bir restorasyon kaçınılmaz olarak gerçekleşir, Marksist-Leninist parti kesinlikle revizyonist bir parti, faşist bir parti olur ve Çin'in tüm rengi değişir" diyerek tüm Partiyi özellikle uyardı...

Gerçekler, proletarya sınıf mücadelesini ne kadar sıkı kavrar ise proletaryaya saldıran burjuvazi temsilcilerinin sınıf ilişkilerini ikiyüzlüce reddetmeye çalışmalarının o kadar zor olacağını sıklıkla gösterdi. Kitlesel sosyalist eğitim hareketi 1964'te şehirlerin ve kırsal alanların her tarafında Partinin temel çizgisi gereğince başlatıldığında, Lin Shao-chi yeniden sahneye çıktı ve kırsal alanlardaki başlıca çelişkinin “**dört temiz**” ve “**dört kirli**” arasındaki çelişki ile “**Parti içindeki ve dışındaki ilişkilerin birbirine geçmesi**” olduğunu saçmaladı. Onun amacı sosyalist eğitim hareketinin gidişatını değiştirmekti. Başkan Mao, Liu Shao-chi'nin bu saçmalıklarını hemen teşhir etti. Sosyalist dönemdeki başlıca çelişkinin iki sınıf ve iki yol arasındaki mücadele olduğu şeklindeki doğru tezi savunan Başkan Mao, burjuvazinin ajanlarının Komünist Parti içine yerleşiyor olduğu anlamına gelen şu ifadeyi açık bir biçimde belirtti: “**Şimdiki hareketin ana hedefi iktidarda bulunan ve kapitalist yolu benimseyen parti kişileri-dir.**” Bu, sosyalist eğitim hareketinin sağlıklı gelişimini sağladı. Ağustos 1966'da, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin Büyük Proleter Kültürel Devrime İlişkin Kararında Başkan Mao'nun tezi bir kez daha aktarıldı ve o suretle çeşitli politikalar belirlendi...

Başkan Mao tarafından bizzat başlatılan ve önderlik edilen **Büyük Proleter Kültür Devrimi** burjuvazi ve diğer tüm sömürücü sınıflara karşı proletarya tarafından sürdürülen büyük bir politik devrimdir. Bu büyük devrimin en başında, **Liu Shao-chi**'nin burjuva merkezleri, Parti Merkez Komitesinin adını gasp ederek tüm Parti için “**Şubat Taslağı**”nı öne sürdü. Proletarya ile burjuvazi arasındaki bu politik ölüm-kalım mücadelesini sözde “**katıksız akademik tartışma**”ya çevirme girişiminde Liu Shao-chi, o zamanki keskin sınıf mücadelesini bulanıklaştırmak için ideolojik ve kültürel cephede en ikiyüzlü dili kullandı ve “**herkes hakikat önünde eşittir**” burjuva sloganını ileri sürdü. Başkan Mao'nun başı olduğu Parti Merkez Komitesi **Liu Shao-chi**'nin ve onun gibilerin komplolarını derhal teşhir etti ve Liu Shao-chi'nin burjuva merkezlerinin yinelenen ve dolambaçlı mücadeleler sonucunda yok edilmesinde tüm Partinin ve ülke halkının liderliğini yaptı.

Bunu müteakip, Lin-Piao'nun Parti karşıtı kılığı su yüzüne çıktı. Lin Piao, Chen Po-ta ile işbirliği içinde 9. Parti Kongresi için, içinde, 9. Parti Kongresinden sonraki ana görevin üretimi geliştirmek olduğunu söyledikleri politik bir rapor tasarısı hazırladı. Bu, Liu Shao-chi ve **Chen Po-ta**'nın 8. Parti Kongresinin kararına Başkan Mao'nun arkasından gizlice ekledikleri yanılmaca ile aynı saçmalıklı. Doğal olarak, bu rapor Merkez Komite tarafından reddedildi. 9. Parti Kongresi, Partimiz için Başkan Mao tarafından sosyalizmin bütün tarihsel dönemi için belirtilen temel çizgiyi tamamıyla tasdik etti. 9. Kongreden sonra revizyonizmi eleştirme ve çalışma tarzını düzeltme hareketi ile Lin Piao'yu eleştirme ve çalışma tarzını düzeltme hareketini başlattık, Lin Piao'nun Parti karşıtı kılığını parçalayarak zafer kazandık. ÇKP'nin **Ağustos 1973**'te düzenlenen 10. Kongresi, Lin Piao'nun Parti karşıtı kılığına karşı Partimizin mücadelesinin deneyi-

mini özetledi ve Partinin temel çizgisini yeniden tasdik etti. 10. Kongreden itibaren geçen iki yıldan fazla süre içerisinde, Başkan Mao bize, sınıf mücadelesini ana halka olarak almaya devam ederken, Lin Piao'yu eleştirme ve çalışma tarzını düzeltme hareketini, Lin Piao ve Konfüçyüs'ü eleştirme hareketini, proletarya diktatörlüğü üzerine teoriyi çalışma, teslimiyetçilik vaazı veren olumsuz bir öğretiyi materyali örneği olan **Water Margin**7 eleştirisini başlatma ve eğitimde devrim üzerine büyük tartışmayı başlatma hareketini esaslı bir biçimde uygulamaya devam ederken önderlik etti.

Tüm bunlar politik, ekonomik, ideolojik ve kültürel cephelerde büyük zaferlerle sonuçlandı.

“**Tarihsel deneyim dikkati hak eder.**” 20 yıldan uzun süredir yol aldığımız patika şu anda, ana halka olarak sınıf mücadelesini görüp görmememizin, proletarya tarafından burjuvaziye karşı etkin bir mücadele başlatıp başlatmamamızın, sosyalist devrimi politik, ekonomik, ideolojik ve kültürel cephelerde sürdürüp sürdürmememizin, proletarya diktatörlüğünü pekiştirip pekiştirmememizin ve güçlendirip güçlendirmememizin, Marksizm'in mi yoksa revizyonizmin mi uygulandığına dair temel mesele olduğunu göstermektedir. Partide revizyonist çizginin liderleri Liu Shao-chi ve Lin Piao, “**sınıf mücadelesinin ortadan kalkması**” teorisini yaymak, sosyalizm ile kapitalizm ve proletarya diktatörlüğü ile burjuva diktatörlüğü arasındaki ayrımı yadsımak için ellerinden gelen her şeyi yaptı. Aslında, onlar sınıf mücadelesinin “**ortadan kalkmasını**” istemedi. Onların gerçekte istediği proletarya ile devrimci halkı uyutmak ve proletarya tarafından burjuvaziye karşı verilen mücadeleye karşı koymaktı...

Bugünkü mücadelenin özü

Şu andaki mükemmel durumda, iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadele hala mevcuttur. Toplumda yakın dönemde ortaya çıkan, **Büyük Proleter Kültür Devrimi**, sosyalist yenilikleri ve eğitimde sosyalist devrimi yadsıyan hatalı düşünce eğilimi, iki sınıf, iki yol ve iki çizgi arasındaki mücadelenin yongun bir yansımasıydı. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin başlangıcından itibaren kazandığımız büyük zaferler, hiç şüphesiz burjuvazi ve diğer tüm sömürücü sınıflar için yok edici bir yenilgi oluşturmaktadır. Onlar bu yenilgiyi sineye çekmeyecek ve Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında kabul edilen önceki kararlar-

rı feshetme gayretiyle, intikamcı bir karşı-saldırı başlatma fırsatını her zaman bekleyecek. Onlar, önceki kararları feshetmek için sağ sapmacı bir rüzgarı kışkırttıkları ve bazı insanlar tarafından eğitim çevrelerinde saçmalıklar yayıldıkça revizyonist boş laflarla ortaya çıktıkları için proletarya ve devrimci halk doğal olarak onlara karşı kısasa kısas bir mücadele vermelidir. Bu, gelişme yasasına uymaktadır. “**Hatalar eleştirilmelidir ve zehirli otlarla ortaya çıktıkları her yerde mücadele edilmelidir.**” (Mao Zedung: Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine) Başkan Mao'nun öğretilerini takip ederek, sınıf mücadelesini ana halka olarak sıkıca kavramalıyız ve böyle mücadeleleri, rehberlik edilen ve sistematik bir yolla enerjik bir biçimde yürütmeliyiz. Partinin liderliği altında, **Liu Shao-chi** ve **Lin Piao**'nun karşı-devrimci revizyonist çizgisini eleştirmeye devam etmeliyiz ve eğitim cephesinde Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisine karşı işleyen hatalı bakış açıları ile hatalı eğilimleri eleştirmeliyiz. Mücadelede, doğada ayrı olan iki tür çelişkiyi tamamıyla ayırt edip, doğru

ele almalıyız ve Büyük Proleter Kültür Devriminin sonuçlarını pekiştirip geliştirmek için kitleler ve kadroların yüzde 95'inden fazlasıyla birleşmeliyiz. Eğitim cephesindeki büyük tartışma Parti komitelerinin liderliği altında çeşitli seviyelerde yürütülmelidir; “**savaş grupları**” kurulmamalıdır.

Çeşitli çalışma alanlarındaki farklı türlerde çelişkilerin hepsi başlıca çelişki olan proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadeleden sonra gelmekle birlikte, sosyalist toplumumuzdaki her sosyal olgunun belirli bir sınıf içeriği vardır ve her düşünüş türü istisnasız, bir sınıfın mührü ile damgalanmaktadır. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi diğer çelişkilerin varlığını ve gelişmesini belirler veya etkiler. Hiçbir tür çalışma sınıf mücadelesinden yalıtılmış bir şekilde mevcut değildir. Bundan dolayı, herhangi bir çalışmayı gerçekleştirirken, diğer tüm şeyleri ileriye itmek için ana halkayı kavradığımızı garanti altına almalıyız. Çünkü, ancak ana halka kavrandığı zaman her şey yerine oturacaktır.

Kültürde ve eğitimde, edebiyatta ve sanatta, bilimde, kamu sağlığı ve diğer alanlarda başlıca çelişki, istisnasız, proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkidir. Bu alanlardaki tüm çalışma türlerinde, politik yönlendirme meselesi vardır. Bu, proleter politikaya hizmet edip etmeme ve bu alanlarda burjuvazi üzerinde diktatörlük uygulayıp uygulamama meselesi-

dir... Tartışmanın özü burada yatmaktadır.

Dipnotlar

1 San fan ve wu fan hareketleri Aralık 1951'den Haziran 1952'ye kadar var oldu. San fan hareketi, Parti ve hükümet örgütlenmeleri içinde üç zararlı: yozlaşma, israf ve bürokrasiye karşı, wu fan hareketi beş zararlı: hükümet işçilerine burjuvazi tarafından rüşvetçilik, vergi kaçırma, devlet malının çalınması, hükümet kontratları üzerinde hile ve kişisel spekülasyon için ekonomik bilgi çalınmasına karşı başlatıldı. Bu, sosyalizm dönemi süresince ülkemizde proletarya ve burjuvazi arasındaki ilk kuvvet testiydi. Proletarya yaklaşık altı aylık şiddetli mücadele sonrasında büyük bir zafer kazandı.

2 Hain Hu Feng'in elebaşı olduğu bu karşı-devrimci kılığın üyeleri devrim saflarına sızdılar. 1954'teki sözde “**Öneriler**” inde Hu Feng, Partimizin edebiyat ve sanat üzerine politikasına ve proletarya diktatörlüğüne kötü niyetli saldırılar yönelterek, edebiyat ve sanat için tüm bakımlardan anti-sosyalist bir program oluşturdu. Remnin Ribao 1955'te Hu Feng karşı-devrimci kılığı hakkında, her birisine Başkan Mao'nun birer editör notu eklediği üç materyal derlemesi yayımladı. Bu yolla, kılığın karşı-devrimci komploları tamamıyla teşhir edildi ve parçalandı.

3 Gerici bir film. Inside Story of the Ching Court, bazı şehirlerde 1950'nin başında gösterildi. Çin halkının emperyalizme karşı mücadelesini karalayarak çarpıttı, emperyalist saldırıganlığı temize çıkarmaya çalıştı, can çekişmekte olan Ching Hanedanını iyi olarak gösterdi ve ulusal teslimiyetçilik ile sınıf teslimiyetçiliğini yaydı. Başkan Mao, derhal şiddetli bir biçimde şuna dikkat çekti: “**Inside Story of the Ching Court bir ulusal hıyanet filmidir ve eleştirilip mahkum edilmelidir.**” Fakat filmin yaptığı eleştiri, Liu Shao-chi ve çetesi tarafından kasıtlı olarak desteklendi.

4 The Life of Wu Hsun, sınıf teslimiyetini savunan ve sınıf mücadelesini reddeden gerici bir film. Filmde övülen **Wu Hsun** (1838-96) feodalizmin yürekten bir savunucusu ve aşırı derecede aşağılık bir Konfüçyüsçüydü. Köylülerin devrimci hareketi yükselişte olduğu zaman, o feodal egemen sınıf tarafından övüldü. Çünkü o, feodal kültürü yaymak amacıyla bir okul işletmek için dalkavukluk yaparak maddi kaynak topladı. Mayıs 1951'de Başkan Mao, “**The Life of Wu Hsun Filmi Tartışmasına Ciddi Önem Verin**” adlı makaleyi yazdı ve onu eleştirmek için harekete bizzat önderlik etti.

5 Burada, Partinin düzeltme kampanyasını istismar ederek proletaryaya karşı vahşi bir saldırı başlatan burjuva Sağcılara karşı 1957'de verilen mücadeleden bahsedilmektedir.

6 San zi yi bao, özel kullanım için parsellelerin genişletilmesi, serbest piyasaların genişletilmesi, sadece kendi karlarından veya zararlarından sorumlu küçük teşebbüslerin artışı, her biri kendi hesabına bireysel haneler için tarımsal ürün kotalarının belirlenmesi ile ilgilidir.

7 **Water Margin**: Kuzey Sung Hanedanının (960-1127) sonlarına doğru gerçekleşen bir köylü savaşını konu alan ve yüzlerce yıl geniş çapta yayılan bir roman. İmparatora değil sadece yozlaşmış bürokratlara karşı çıkan roman, imparatorun af ve onun kuvvetlerinde hizmet etme teklifini kabul etmeye dair teslimiyetçi çizgiyi savundu.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu durum üzerine

Ülkemizde işçi sınıfı mücadelesi kapitalizme ilk evrilen ülkelerdeki işçi sınıfının mücadelesine göre önemli gerilikler barındırsa da azımsanmayacak bir birikim ve deneyim elde edilmiştir. İşçi sınıfı özellikle 60'lardan başlayarak 80'lere kadar sürekli bir gelişme ve gelişen süreçlere müdahale etme çabası içinde olmuştur.

Ülkemizde işçi sınıfı mücadelesi kapitalizme ilk evrilen ülkelerdeki işçi sınıfının mücadelesine göre önemli gerilikler barındırsa da azımsanmayacak bir birikim ve deneyim elde edilmiştir. İşçi sınıfı özellikle 60'lardan başlayarak 80'lere kadar sürekli bir gelişme ve gelişen süreçlere müdahale etme çabası içinde olmuştur. Ancak işçi sınıfına önderlik eden reformist, revizyonist önderliklerin politikaları sonucu sınıfın örgütlenmesi daha ileriye taşınamamış, reformizme ve sistem içiliğe mahkum edilmiştir. Böylece mücadeleler büyük kazanımlara dönüşmeden faşizmin saldırıları sonucunda tarumar olmuştur. '80 Askeri Faşist Darbesi'nden sonra işçi sınıfının toparlanma çabası yine güç olmuştur. Ancak darbeden 9 yıl sonra işçi sınıfı yeniden toparlanma yönünde belli mücadelelerin içerisine girmeye başlamıştır.

Son 15 yıllık süreçte ise ülkemizdeki işçi sınıfı mücadelesi dünyadaki mücadelesine paralel olarak gerilemeler yaşamıştır. Bunun en büyük nedeni elbette sosyalizmin revizyonistlerin ihaneti sonucunda yenilgiye uğramış olmasıdır. 90'larda Rus Sosyal Emperyalist devletin revizyonist maskesini atarak kapitalist yüzünü açığa vurma, o zamana kadar geri kitleler arasında sosyalist olarak biliniyor olmasından kaynaklı kitlelerin sosyalizm umutlarında önemli kırılmalar yaşanmasına yol açmıştır. Bu sürece emperyalist-kapitalist sistem kendi cephesinden yoğun bir anti-propagandayla destek sunmuş, kitlelerin bilinci önemli oranda gerilemiştir. Aynı süreçte devrimci ve komünist kitlelere gerçekleri taşıma noktasında büyük yetersizlikler yaşamıştır. Bunun sonucunda işçi sınıfı mücadelesi sürekli bir gerileme ivmesiyle bugüne gelmiştir.

Çelişki keskinleşiyor

Bugün açısından bakıldığında işçi sınıfının burjuva-feodal sistemle olan çelişkinin keskinleştiğini söylemek yanlış olmaz. Bunda emperyalist sistemin dayattığı neo-liberal politikaların yol açtığı sonuçlar önemli yer tutmaktadır. Neo-liberal politikalar işçi sınıfının daha azgınca bir sömürüye maruz kalmasının koşullarını yaratmıştır. **Esnek üretim**, özelleştirmeler, **taşeronlaştır-**

ma, sendikasılaştırma, **sosyal güvenlik yarasındaki değişiklikler** vb. işçilerin sömürsünü katmerleştiren ve kazanımların geri alınmasını da içeren bir işleve sahiptir. Son yıllarda köylerden şehirlere yönelik göçün artması aynı zamanda işçi sınıfının ekonomik ve sosyal yaşamında çelişkilerini daha da artırmıştır. Bu göçleri iki grupta belirtmek gerekir: **birincisi** devletin zorla göç ettirme politikaları. Bu TC devletinin Kürt ulusal mücadelesini geriletmek için uyguladığı bilinçli bir politikadır. Bunun sonucunda Türkiye Kürdistanı'ndan başta büyük şehirler olmak üzere şehirlere doğru önemli bir göç yaşanmıştır. **İkincisi** ise IMF, Dünya Bankası vb. kuruluşların dayattığı neo-liberal politikaların tarım -

üretimi bitirmesi nedeniyle yaşanan göçtür. Kırsal kesimde üretimin tasfiyesi büyük kitlelerin geçimlerini sağlamak için şehirlere göç etmesine yol açmıştır. Şehirlere göçün artmasına paralel olarak 2001 yılında yaşanan ekonomik kriz işçi ücretlerinin önemli oranda erimesini, sosyal hakların gasp edilmesini beraberinde getirmiştir. Burjuvazi işçileri daha fazla sömürmenin bir aracı olarak ekonomik krizi kullanmış sermayesine sermaye katmıştır. Bunun sonucunda da işçi ücretlerinin erimesine, sosyal hakların kaybına, günlük 8 saati çok çok aşan çalışma sürelerinin sıradanlaşmasına ve barınma masraflarının artmasına yol açmıştır.

Türk-İş'in 2007 Mart ayı araştırmasına göre 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı **2.050 YTL**, açlık sınırı **629 YTL** olarak hesap edilirken asgari ücret net **404 YTL**'dir. Türkiye'de çalışan işçilerin çoğunun asgari ücretle çalışması gibi bir gerçeklik söz konusudur. Bu durumda işçilerin çok çok küçük bir azın-

lığının dışında kalanları ya yoksulluk sınırının ya da açlık sınırının çok altında bir ücretle yaşamaya çalışmaktadır. İşçi sınıfının yaşadığı ekonomik sıkıntı burada çarpıcı bir şekilde karşımıza çıkmaktadır.

Bunun ötesinde "**Anadolu kaplanları**" olarak lanse edilen şehirlerde diğer bir deyişle birkaç büyük şehrin dışındaki şehirlerde işçiler, aylık **150-200 YTL** karşılığında çalışmaktadır. Egemen sınıflar bunu hukuksal hale getirmek için asgari ücretin bölgesel düzeyde uygulanmasını istemektedir. Böylece sömürüyü kendilerine göre daha meşru bir boyuta çekmiş olacaklardır.

İşsizliğin yoğun olması işçi sınıfının sömürsünün artma-

ranın ana kesimi işçilere çıkartılmaktadır. Son dönemlerde ekonominin düzeldiği yönlü propaganda yapılmaktadır. Düzelen esasta (ki düzeldiği de meçhul) egemen sınıfların ekonomisidir. Halkın, işçilerin ekonomik durumu her geçen gün kötüye gitmektedir. Böylesi bir durumda bile yeni bir krizin kapıyı çalması meselesidir. Zira Türkiye ekonomisi esasta emperyalist tekellerin spekülasyon (sıcak para) sermayesiyle dönmektedir. Türkiye ekonomisinin neo-liberal politikalar sonucunda dış müdahalelere sonuna kadar açılması karşısında dünyanın herhangi bir noktasında yaşanacak ufak bir sarsıntı da dahi ekonomik deprem yaşaması işten bile olmayacaktır. Egemen sınıflar ya da onların hükümetinin iyileştirdiği olarak sunduğu ekonomik istatistikler esasta bir balondan başka bir şey değildir. Balon şişiyor ve yakında patlayacaktır.

Ücretlerin düşüklüğüne paralel olarak işçilerin çoğunluğu (50'den fazla) sosyal güvenlikten yoksun çalışmaktadır. Eğer ki işçiler sigortalarının ödenmesini isterse ya kendi ücretinden kesilmekte ya da kapı gösterilmektedir. Emeklilik yaşı işgünü bazında 9000 güne, yaş olarak da 65'e kademeli olarak çıkarılarak işçilerin ölene kadar çalıştırılması hedeflenmektedir. İşçi sınıfının çalışma koşulları da içler acısıdır. Birçok iş yerinde iş güvenliğine yeterince önem verilmediğinden işçi ölümleri ya da sakatlanmalar yaşanmaktadır. Sakatlanma da bir işçi için ölüm demektir. Zira işçiler işgücünü patronlara satarak geçimini sağlamakla yaşamını sürdürmektedir. Patronlar iş kazalarını örtbas ederek işçilere bir darbe daha vurmaktadır. Tersane, madenler ve inşaat sektörleri ölümlerin en fazla yaşandığı yerlerdir. Buralarda iş güvenliğinin koşulları sağlanmadığından ölümler gerçekleşmektedir. Patronlar daha fazla kâr elde etmek için işçileri ölümle burun buruna çalıştırmaktadır. Yine işyerlerinde işçilerin bir araya gelmesini engellemek için patronlar inanılmaz uygulamalara başvurmaktadır. Öyle ki fabrikalarda işçiler tecrit edilmektedir. Bunun da ötesinde kameralar konularak işçilerin her dakikası kontrol edilmektedir. Bunun nedeni işçilerin birbirleriyle olan ilişkisini geliştirmesinin önüne geçmektir. Zira işçilerin birbiriyle kurduğu ilişki

sında da önemli bir yer tutar. Egemen sınıflar işsizliğin belli oranlarda olmasını isterler, çünkü böylece işçileri daha düşük ücrete, daha fazla çalıştırmanın koşullarına sahip olurlar. Ancak işsizliğin bu kabul edilebilir seviyeyi geçmesi egemen sınıfları da kara kara düşündürmektedir. Olayın bir yönünde üretilen metallerin satılması için üretilen malların satılması gerekir. Ancak işsizlik bu metallerin satılması önünde bir engel olmaktadır. Zira çalışmayan işçi hangi ücretle metalleri alacaktır. Bu işin ekonomik boyutudur.

Diğeri ise toplumsal ve siyasal boyuttur. Zira işsizlik egemen sınıfların düzenini de tehdit etmektedir. Ve siyasal anlamda egemen sınıflara güveni kalmayan, farklı arayışlar içine giren kitleleri düşünmek bile onları rahatsız etmektedir.

Krizin yükü emekçilere!

2001 krizinde olduğu gibi Türkiye ekonomisinin yaşadığı her krizde fatu-

patronları rahatsız etmekte, onların birlikte davranmasının yol açacağı sonuçların önüne geçmeye çalışmaktadır. Özellikle tekstil sektöründeki küçük işletmelerde işçilere yönelik pop ve arabesk tarzı müzikler dinletirilerek onların var olan durumu kader olarak görmeleri sağlanmakta veya var olan sorunlardan uzak tutulmaya çalışılmaktadır.

Genel olarak Türkiye’de ve özel olarak işyerlerinde işçilere yönelik yoğun bir şovenist propaganda yapılmaktadır. İşçilerin mezhep, milliyet, hemşericilik vb. gibi özelliklerini ön plana çıkartarak kendi içinde birlik olmaları engellenmek istenmektedir. Egemen sınıfların en çok bildiği ve en çok kullandığı yöntemlerden biri; böl-parçala-yönet taktiğidir. İşçiler mezheplerine, milliyet ve geldikleri şehirlere göre bölünerek, kutuplara ayrılmakta; böylece işçiler arasındaki ilişkiler patronla işçiler arasındaki ilişkilerin önüne geçmektedir. Patronlara karşı sınıf kını gelişeceği yerde işçiler aynı ölçüde maruz kaldıkları sömürüye karşı işçi kardeşlerine karşı kin, nefret ve güvensizlik beslemektedir. Bu durumda patronlar sınıf kininin oluşmasını engelleyerek sömürüsünü istediği biçimde uygulamanın koşullarını yaratmaktadır. Egemen sınıflar yüz yıllık deneyimlerinden işçilerin gücünün onların birliğinden geldiğini çıkarmıştır. Ve çalışma ortamlarında işçilerin birliğini engelleyecek gerici şovenist propagandaları devreye sokmaktadırlar. Sınıf bilinci gelişmemiş işçiler ise patronların bu politikalarına kanmaktadır. İşçi sınıfı mücadelesinin gelişmesi; işçilerin ekonomik, demokratik, sosyal haklarının geliştirilmesi, çalışma süresinin kısalması ve çalışma ortamının düzeltilmesi için işçilerin birliğini engelleyen bu şovenist propagandaların etkisinin kırılması zorunludur. İşçi sınıfına yönelik ajitasyon ve propaganda çalışmalarımızın önemli bir kısmını egemen sınıfların ve iş yerlerinde patronların işçilere karşı yaptığı şovenist propagandayı deşifre etmeye yönelik olmalıdır.

İşçi sınıfının öz örgütlülüğü: Sendikalar

İşçilerin sendikalaşma seviyeleri de düşüktür. Türkiye’de işçi ve emekçilerin sendikalaşma oranı % 6 civarındadır. Devlet verileri bu oranı çok çok üstte göstermekte, böylece gerçekleri gizlemektedir. İşçi ve emekçilerin sayısı milyon civarındadır, sendikaların açıklamalarına göre örgütlü işçi sayısı 700 bin civarındadır. Bu da ancak % 6’ya tekabül etmektedir. Devletin bu oranı yüksek göstermesinin altında AB’ye şirin görünme anlayışı bulunmaktadır. Sendikalaşmayı düzenleyen yasalarda yer alan maddeler işçilerin sendikaya üye olmasını neredeyse olanaksız kılmaktadır. Örneğin bir işyerinde sendika kurabilmek için işyerinin yarısının sendikaya üye olmayı kabul etmesi zorunluluğu vardır. Yine sendika üyeliğine noter şartı getirilmiştir ki bu da yine işçilerin sendikaya üye olmasını engelleyici bir özelliğe sahiptir. Sendikalaşmanın bu derece geri olmasında sendika yöneticilerinin işçi sınıfının haklarını savunmaması, yozlaşmaları ve işçi sınıfını devlet politikalarına kanalize ederek onları bir çıkmazın içine hapsedme politikaları da vardır. Bu, işçilerin sendikaya olan güvenlerinin dibe vurmasına yol açmıştır. **İşbirliği, uzlaşmacı ve reformist sendikal anlayışlar işçi sınıfının gelişimine çok büyük zararlar vermektedir.** İşçi sınıfının sendikalara güveninin güçlenmesi için onların çıkarlarını savunan yöneticilerin görev başına getirilmesi gerekir. Sınıf sendikacılığını içselleştirmiş anlayışlar işçi sınıfının mücadelesine katkı sunamazlar. Bundan kaynaklı sınıf sendikacılığı anlayışının yaygınlaşması zorunluluğu kendini her zamankinden daha fazla dayatmaktadır.

Sendikalaşmanın bu derece geri olmasında işçilerin sendikayı önemsememesi ve sendikal mücadelenin ne anlama geldiğini yeterince kavramaması da vardır. **Sendikaların misyonunu görmek için onun ne zaman ve hangi koşullarda ve ne amaçla kurulduğuna bakmak faydalı olacaktır.** Sendikalar kapitalizmin gelişiminin belli bir aşamasından kendiliğinden işçi grupları olarak ortaya çıktılar. Zamanla bu işçi grupları büyüdü ve büyük sendikal örgütlenmeleri

Türkiye’de işçi ve emekçilerin sendikalaşma oranı % 6 civarındadır. Devlet verileri bu oranı çok çok üstte göstermekte, böylece gerçekleri gizlemektedir. İşçi ve emekçilerin sayısı milyon civarındadır, sendikaların açıklamalarına göre örgütlü işçi sayısı 700 bin civarındadır. Bu da ancak % 6’ya tekabül etmektedir. Devletin bu oranı yüksek göstermesinin altında AB’ye şirin görünme anlayışı bulunmaktadır.

oluşturdular. İşçiler sermayenin karşısında güçsüz bir konum içindeydiler. Bu anlamda sermayedarlar işçilerle olan iş günü saati ve ücretleri istediği gibi belirleyebiliyordu. Bunu yaparken işini kolaylaştıran bir durum da işçilerin birbiriyle olan rekabetiydi. Bu durumda işçiler sermaye karşısında güçsüz kalıyordu. İşte bundan kaynaklı “Sendikalar başlangıçta, işçilerin, kendilerini hiç değilsalt köle olma durumunun üstüne çıkacak sözleşme koşulları elde etmek üzere bu rekabeti kaldırma ya da hiç değils denetim altına alma yolundaki kendiliğinden girişimlerinden doğmuştur. Sendikaların ivedi amacı şu halde günlük gereklerle sermayenin ardı arkası gelmez saldırılarını önleme çareleriyle kırsacası ücret ve çalışma süresine ilişkin sorunlarla sınırlıydı. Sendikaların bu faaliyeti yalnızca meşru değil zorunludur da.” (Engels) Bu durum günümüz açısından tüm gerçekliğini korumaktadır. Bu durumlarıyla sendikalar işçi sınıfının sermayedarlara karşı belli bir güç oluşturmasını sağlayabilmişlerdir. İşçi sınıfının örgütlü gücü olmadığında sermaye onun emeğini en ucuz şekilde kullanmak için her türlü yöntemi kullanır.

İşçiler arasındaki rekabetin diğer bir deyişle çelişkinin doğru ele alınması işçilerin esas çelişkilerinin olduğu patronlara karşı birlik oluşturulması doğrultusunda olmalıdır. Bu birlik işçilerin çalışma koşullarının düzeltilmesini, ücretlerinin erimemesini ve sosyal hakların kazanılmasını sağlayabilir. Burjuvaziye karşı birlik olunmadığı müddetçe işçiler azgın bir sömürü ve kötü çalışma koşullarına maruz kalacaklardır. Ülkemizde işçilerin patronlara karşı zayıf olmasının temelinde örgütsüzlüğü vardır.

Eğer ki işçi sınıfının ürettiği değerler olmasaydı bugün burjuvazinin elindeki üretim araçları da olmazdı. Bunu yaratan işçi sınıfının emeğidir. İşçi sınıfı patronlara çalıştığı müddetçe patronların sermayesini büyütür. Kendisi ise ancak hayatta kalabilecek kadar bir ücret alır. İşçiler arasındaki rekabeti bilen patronlar elbette tek tek işçilere yönelik değersiz olduğunu hissettirebilir ya da öyle davranabilir. Zira işçiler tek olduklarında patronlara karşı güçsüzdürler.

Burjuva-feodal sistemin patronlara sağladığı olanaklar ölçüsünde işçiyi işten atabilir, ya da kendi belirlediği ücret düzeyinde işçileri çalıştırabilir. İşçilerin dağınık bir yapıya sahip olması ve sistemin sağladığı olanaklar patronları tek tek işçilere karşı güçlü kılmaktadır. **Bunun içindir ki işçilerin gücü birliğinden gelir diyoruz.** Eğer ki işçiler birliğini güçlendirirse patronlara karşı önemli bir güç olabilirler. Dünya ve ülkemiz işçi sınıfı mücadelesi tarihinde bunun örnekleri görülebilir. Güçlenmek için birlik olmaktan, birlik olmak için de örgütlenmekten başka çare yoktur. Bu noktada sınıf olma bilincinin kavranması son derece gereklidir. Sınıf olma bilinci kavranmadığında birlik olmak ve birlikte davranmak mümkün değildir. Burjuva-feodal sistem ve bunun uzantısı olan patronlar işçilerin birlik olmasını diğer bir deyişle sınıf olma bilincinin oluşmasını engellemek için sürekli bir propaganda içindedirler. İşçileri milliyetlere, mezheplere, memleketlere bölerek onların kendi aralarında birlik olmalarını engellerler. Ülkemizdeki işçileri birleştirecek en önemli güç milliyet, mezhep ve hemşericilik gibi bölünmeleri bir kenara bırakarak işçi sınıfı kimliğinde ortaklaşmalarıdır. İşçi sınıfı olma bilincine erme işçilerin kendi içinde olan geri ayrılaşmaların ve güvensizliklerin ortadan kalmasını sağlayabilir.

Şu bir gerçekki, işçi sınıfı yaşadığı sorunların üstesinden ancak bilinçlenerek, örgütlenerek ve mücadele ederek gelebilir. Kendi geleceğini kendi ellerine almadığı müddetçe egemen sınıflara olan modern köleliği sür git devam eder. Bundan kaynaklı sadece ücretlerin, çalışma koşullarının iyileştirilmesi yönlü mücadele son derece gerekli olmasına karşın yeterli değildir. Bunlarla birlikte işçi sınıfı ancak iktidar hedefiyle kuşandığı ve bunun mücadelesini verdiğinde modern köleliğine bir son verebilir ve geleceğini kendi ellerine alabilir.

Trabzon, İstanbul ve son durak Malatya...

“Her şey vatan için”

Tüyler ürperten yöntemle gerçekleştirilen ve medyada aldığı yer bir hafta dahi sürmeyen bir katliam yaşandı ülke topraklarında.

Trabzon'da Rahip Santaro ve İstanbul'da Hrant Dink cinayetlerinin ardından Malatya'da İncil, Çarmık ve Diriliş Gerçeği gibi Hıristiyanlık içeriğinde kitaplar basan Zirve Yayınevi'nin Malatya İrtibat Bürosu'na gelen ve yaşları 19-20 olan Hamit Çeker, Salih Güler, Abuzer Yıldırım, Cuma Özdemir ve Emre Günaydın isimli şahıslar, içeride bulunan 3 kişiye inanılmaz işkenceler yaparak ve boğazlarını keserek katlettiler. Katiller, Alman vatandaşı Tilmann Geske, Necati Aydın ve Uğur Yüksel isimli Hıristiyan misyonerlerini önce (Hizbullah cinayetlerine benzer bir şekilde) sandalyeye bağlayarak vücutlarını bıçakla delik deşik ettiler (sadece Tilmann'ın vücudunda 156 bıçak yarası tespit edildi) ve ardından boğazlarını kestiler. İhbar üzerine olay yerine gelen polis, 5 kişiyi gözaltına aldı. Ceplerinde “Beşimiz kardeşiz, ölüme gidiyoruz, dönmeyebiliriz. Haklarınızı helal edin”

nin ardından oluşan ve “Hepimiz Ermeni'yiz” sloganında ifadesini bulan toplumsal tepki sonucunda göstermelik bir takım adımlar atılıyormuş gibi yapılmış, ancak bir arpa boyu dahi yol gidilmemiştir. Son katliamda ise bu dahi olmamış/olmayacaktır.

Bu cinayetin ardından da yakalananlar hemen suçu birbirinin üzerine atmış, ama en nihayetinde işin ucu son kertede devlete dokununca mesele de bu noktada bitmiştir. Cinayeti işleyenlerin ifadelerinde kendilerini “Hizbullah, PKK ve misyonerlikle mücadele eden devlet görevlileri” olarak tanıtan bir grubun talimatıyla cinayetlerin işlendiği yer alıyor. Bu kişilerin cinayet zanlısı Emre Günaydın'a “Misyonerleri sen halledeceksin. Devlet arkanda” dediği belirtiliyor. Günaydın hastaneden çıkar çıkmaz jandarma ve polisin şefkatli kollarında yerini alacaktır, tıpkı O. Samast gibi... Ve bu olayda da birkaç hassas, duyarlı gencin vatanın tehlikede (!) olduğu düşüncesiyle işledikleri cinayetler olarak tozlu raflardaki yerini almaktadır.

Cinayete yönelik ikiyüzlü tepkiler...

Cinayetin ardından ortaya konulan tepkiler de seyrilikti. Önce Malatya Valisi kameralar karşısına geçti ve ışık hızıyla yapılan “soruşturma”nın sonucunu beyan etti: “Örgüt bağlantısı yok, olay siyasi değil.”

yazılı notlar çıkan katiller, yapılan ilk sorgularında da “Bunu vatan için yaptık” şeklinde konuşular.

İşte tüm olay bundan ibaretti (!) 5 kişi bir büroya “vatan için” girerler ve 3 kişiyi yine “vatan için” işkenceyle katlederler ve vatan da kurtarılmış olur (!) Kimden? Ülke içindeki sayıları resmi verilere göre 50 olan misyonerlerden!!!

Özellikle bugün için cumhurbaşkanlığı seçimlerinde somutlanan ve suni olarak yaratılan “laik/anti-laik” anlayış eksenine sürüklenmeye çalışılan siyasi gerilim/kriz hattı bu tür siyasi cinayetlerin/kontra faaliyetlerin devam edeceğini de gösteriyor.

Tıpkı Santaro ve Hrant Dink cinayetlerinde olduğu gibi genç insanların kullanıldığı bu son katliamda da katiller derhal “yakalandı” ama ne bugün ne de yarın asıl “şahsiyetlere” hiçbir şekilde ulaşamayacaktır. Dink'in katledilmesi-

Ve ardından memlekete büyük bir müjdesi varmışçasına neşeli ve espritüel haliyle her dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'yu gördük ekranlarda. Gazetecilerle espri yarışına giren Aksu'nun Dink cinayetin sonrasında da aynı neşeli tavırlarını hatırladık hep beraber.

Ancak yine de devletin çeşitli kurumlarının cinayeti kınama yarışında

İhlas Vakfı'nın yetiştirdiği tetikçiler...

Vahşi cinayeti işleyenlerin ortak bir özelliği de İhlas Vakfı'nda kalıyor olmaları. Vakıfta kalmayan tek kişi olan Emre Günaydın da bir süre önce bu Vakfın yurdundan atılmış. Dink cinayetinde adından “büyük abi” olarak bahsedilen Yasin Hayal de hatırlanacağı gibi “Işık Evlerinde” kalmıştı.

1975 yılında kurulan İhlas Vakfı, Işıklılar Cemaatine bağlı bir vakıf. Işıklılar cemaati, adını kurucusu Hüseyin Işık'tan alıyor. Işık, Nakşi şeyhi Abdülhakim Arvasi'nin öğrencisiydi. Çevresinde daha çok üniversite öğrencilerini ve işadamlarını topladı. Ölümünden sonra yerine damadı Enver Ören geçti. Enver Ören'in kurduğu İhlas Holding özellikle T. Özal'a verdiği destek sayesinde hızla büyüdü, Türkiye Gazetesi, TGRT televizyonu ile etkinliğini artırarak önemli bir güç haline geldi. Ancak Ören'in rahatsızlığı ve İhlas Finans'a devletin el koymasıyla gücünü önemli oranda kaybetti. TGRT'yi de bildiği gibi Murdoch'ın sahip olduğu uluslararası medya devine sattı. Vakfın şu anda hala 25 şehirde 27 öğrenci yurdu bulunuyor. Ve görüldüğü gibi esas olarak son olay-

g ö s -

terdikleri performans en dikkat çekici olmalı. Diyanet İşleri Başkanı “Prof. Dr.” Ali Bardakoğlu olayı “şiddetle” kınadıktan sonra “Biz bırakın başka dinleri, ateistlerin bile kendi tercihine saygılı olmak zorundayız”, “(Misyonerlik) En doğal haklarıdır. İnsanlar kendi dinlerini özgürce yaşayacaklar, anlatacaklar” diyordu cinayetin ardından. Oysa aynı Diyanet İşleri Başkanlığı misyonerlik karşıtı vaaz hazırlayıp imamlara dağıtıyordu. Bu vaazlarda, misyonerleri “yabancı güçler tarafından gençlerin ve çocukların inançlarını çalmak için uygulanan bir senaryonun parçası” olarak tanımlıyordu. Yine aynı kurum, 2005 ve 2006'da yayımlanan Misyonerlik kitabında “Misyonerlik yalnızca dinsel amaca yönelik faaliyette bulunan bir hareket olarak kalmamakta, aynı zamanda çeşitli güç odaklarının siyasal ve askeri egemenlik alanlarını genişletmeye yönelik çabalar olarak da sürdürülmektedir” deniyordu.

Olayı “iğrenç” olarak tanımlayarak lanet-

le-

yen MGK da “Hıristiyanlığı yaymaya çalışanlar”ı hazırladığı Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde “tehdit unsuru” olarak tarif ediyordu. Bunun yanında kınama yarışında yer alan birçok siyasi parti de misyonerliği “din elden gidiyor” söylemiyle hedef gösteriyordu, üstelik sağ ya da “sol” olması da fark etmiyordu. Yine de en “tutarlı” tavır MHP'nin tavrı olsa gerek. Böylesine vahşice işlenmiş bir cinayet için açıklama yaparken dahi şunları ifade ediyor: “Son hadise vahşi bir cinayettir. Ancak arka planda kalan misyonerlik faaliyetlerini masum bir hale getirmeyecektir... Misyonerlik masum bir hareket değildir. Türkiye'yi bölmeye yönelik senaryolar bulunmaktadır.” Yine tüm bu ikiyüzlü açıklamaların ardından Hrant Dink katledilmeden önce kendisine onlarca küfür edenlerin cinayetin ardından döktükleri sahte gözyaşlarını hatırlamamak mümkün değil.

Yine cinayet sonrası en göze çarpan yorumlardan biri de İslamcı kesimlerin olayı “ulusalcı terör” olarak nitelerken, sözde laik kesimlerin ise İslamcılarının geldiği nokta olarak değerlendirmeleri idi. Tabi ki toplumun karşısında

böylesine vahşi bir katliamı kimse kendine mal etmek istemezdi. Sözde laik kesimler özellikle Zaman ve Vakit gibi gazetelerin misyonerliği büyük bir tehlike/düşman olarak göstererek kiliselere savaş açmasını, hatta son 14 Nisan mitingini düzenleyenlerin hepsinin geçmişte Hıristiyan ol-

duğunu iddia etmelerini kendilerine referans gösterirken; İslamcıların referansı da bizzat 14 Nisan mitinginde yapılan konuşmaydı. Zira mitingde konuşan Prof. Dr. **Alpaslan Işık** "Minareler süngümüzdür demişti. Geldi haçlı seferlerini yapanların eş başkanlığını kabulendi. Bu arada, Irak'ta yıkılmayan minare kalmadı. Bunların zamanında Hıristiyan misyonerliği başını alıp gitmektedir. İstanbul'u başında Ortodoks patriğinin bulunduğu bir dükalığa dönüştürmek isteyenlerin iştahları iyiden iyiye kabarmıştır", "Bunlar, İslam'a öylesine itici bir çehre yüklemişlerdir ki bir kısım yurttaşlarımız, 'hepimiz Ermeni'yiz' diye bağırarak sokaklara dökülmek noktasına gelmişlerdir. Bir başka bölümü, Güneydoğudaki yurttaşlarımızın haklarını savunmak görüntüsüne bürünmüş bölücülerdir" diyerek O da "vatanı savunuyordu".

Yani devletin direkt bağlantısının yanında İslamcısıyla, "laiklikçisiyle", Cumhuriyetçisiyle herkes elbirliğiyle, ortak çalışmıştı bu cinayette de. Öyle ya vatan tehlikedeyken, İslam elden giderken birilerinin bir şey yapması gerekirdi. Birileri eline alıp kuru sıkı tabanca-yı, çamaşır ipini, bıçağı "vatan için" bir şeyler yapmalıydı. Onlar da "**Müslüman mahallesinde salyangoz satma-**

nın" bedelini bu şekilde ödeyeceklerdi. Tıpkı Milliyet yazarı **Metin Münir**'in yazdığı gibi: "Türkler inançlarından, Müslümanlar dinlerinden döndürülmesi en zor insanlardır... Haçlı orduları gelse bile bu ülkenin dinini değiştirmeyeceğini anlamak için ne kadar IQ lazım. Türkiye'ye misyoner yollayanlar, cemaatsiz kiliselere rahip atayanlar, insanların bir ateşe attıklarının farkında değil midirler?" (21.04.07)

Tek dil, tek din, tek devlet'e karşı birleşelim, örgütlenelim!

TC devletinin kuruluşundan bu yana dayandığı temel olan "**tek dil, tek din, tek devlet**" düsturu, bugün de en katı bir şekilde uyguladığı ve çeşitli milliyetlerden ve inançlardan Türkiye halkını **böl-parçala-yönet** politikasının temeli olan görüştür. Kurulduğu andan bu yana faşist diktatörlükle yönetilen ülkemizde halkların birbirine düşman edilmesi ve kırıdırılması aynı zamanda Osmanlı'dan gelen bir gelenektir de. TC devleti kimi zaman bu politikalarında başarılı olmuş ancak esas olarak ezilenlerin kardeşliği ülke topraklarında her daim yer bulmuştur. Emperyalizmin direktifleri ve yönlendirmeleriyle yaşanan birçok katliama karşı katledilenler yine

bu halk tarafından sahiplenilmiştir. Bugün de ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist-kapitalist sistemin sarıldığı "**terörizme karşı**" savaş adı altında ve İslam-Hıristiyanlık karşıtlığı temelinde yürüttüğü savaşın yansımasıdır aynı zamanda bu ve benzeri cinayetler.

Anadolu topraklarının esas sahipleri olan ve **Alevi, Sünni, Hıristiyan, Ermeni, Süryani, Kürt, Laz, Çerkez** vd. çeşitli milliyetler, azınlıklar ve dini inançlardan ezilenler, bu politikalara karşı sınıf kardeşliğini geliştirmediği müddetçe katliamlar, cinayetler, baskılar devam edecektir. Hrant Dink'in katledilmesinin ardından sokaklara çıkan yüz binler-

le ifade edilen tepki, bugün Malatya'daki katliam sonrasında görülmemiştir. Devletle direkt bağlantılı olduğu kesin olan bu katliamlara karşı ortak tavır mutlaka geliştirilmelidir.

Darbe söylentileri, İslamcı terör vb. şeklinde yaratılmaya çalışılan korku ortamında halkların kardeşliği söylemine daha sıkı bir şekilde sarılıp, halk düşmanlarının bugün Malatya'da verdiği mesaja doğru ve güçlü bir yanıt olmalıyız. Önümüzdeki süreçte İslami faşist yada ırkçı faşist saldırıların süreceğini dikkate alarak bu saldırılara karşı en geniş kesimle birlikte hareket etmenin önemine bir kez daha vurgu yapmak şarttır.

Kayra'dan Zirve'ye

Zirve Yayınevi, ilk olarak 2005 yılında, kuruluşu döneminde Kayra Kitabevi adıyla faaliyet gösterdiği dönemde gündeme gelmişti. Yabancı bir şirket adına Malatya'ya 10 bin İncil gönderildiğinin duyulması üzerine **5 Aralık 2005**'te bir grup ülkücü, kargo şirketinin önünde gösteri düzenledi. O dönem Malatya'da bazı gazeteler tarafından yayımlanan haber ve makalelerde misyonerlik faaliyetlerinin adresi olarak gösterilen Kayra Kitabevi'nin yetkilisi **Martin De Lange**, toplumun kendilerine karşı kışkırtıldığını söyledi. Yayınevinin ismi bir süre sonra '**Zirve**' olarak değiştirildi. Zirve Yayınları'nın İstanbul'da bastığı kitaplar, Malatya'da ve çevre illerdeki Hıristiyanlara dağıtılıyordu. Zirve Yayınevi Genel Müdürü **Hamza Özent**, Malatya'daki irtibat bürosunda çalışan arkadaşlarının son dönemde tehdit edildiğini söyledi.

Ankara'da çeşitli demokratik kitle örgütleri, sendika ve siyasi parti temsilcileri Malatya'daki saldırıyı kınayarak, cinayetin arkasındaki güçlerin açığa çıkarılmasını istedi.

Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen, Malatya'da 3 kişinin boğazı kesilerek öldürülmesini kınadı. "**Faşizme karşı omuz omuz**", "Yaşasın hakların kardeşliği" sloganları atan kitle adına açıklamayı KESK Ankara Şubeler Platformu Dönüm Sözcüsü **Osman Özyurt** yaptı. Saldırıyı 'alçaklık' ve 'zulüm' olarak değerlendiren Özyurt, "**Sırf farklı şekilde düşünüp, farklı şekilde inanıp farklı şekilde yaşamak isteyen insanlara karşı, körlemesine bir şiddetle saldıranların bu kez de Malatya'da yarattığı utancı lanetlemeye geldik**" dedi. Cinayetler-

de reşit olmamış çocukların kullanılmasına dikkat çeken Özyurt, "**Arkasındaki güçler kim peki?**" diye sordu. Özyurt, yaşananların planlı ve programlı bir '**terör**' olduğunu ifade etti.

Benzeri olaylardan sonra yetkililerin önce "**kınıyoruz**" açıklamaları yaptığı daha sonra da olayın üstünü örten bir tutum sergilediklerini kaydeden Özyurt, Hrant Dink ve Malatya olayını bu tutuma bağladı.

Malatya saldırısına İzmir'den tepki

İzmir Demokrasi Güçleri, Malatya'da **Zirve Yayınevi**'ne yapılan saldırıyı kınayarak, saldırının arkasındaki güçlerin açığa çıkarılmasını istedi.

DTP, EMEP, ÖDP, SDP, KESK, Elele Hareketi ve **İHD**'nin de aralarında bulunduğu İzmir Demokrasi Güçle-

Saldırı eylemlerle lanetlendi

ri, **Konak Eski Sümerbank** önünde bir araya geldi. "**Faşizme karşı omuz omuz**" yazılı pankart taşıyan yaklaşık 200 kişi, "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "Katiller bulunsun hesap sorulsun", "**Biji biratiya gelan**" sloganları atarak, Büyükşehir Belediye Binası'na kadar yürüdü. Yürüyüşün ardından İHD Şube Başkanı **Lütfü Demirkapı** açıklama yaptı.

Malatya'nın **Niyazi Mahallesi**'nde Hıristiyanlık ile ilgili kitaplar dağıtan Zirve Yayınevi'ne düzenlenen saldırıyı alçakça olarak değerlendiren Demirkapı, yaşamını kaybeden insanlar için üzüntü duyduklarını belirtti.

Rahip Santaro ve Hrant Dink'in öldürülmesini de hatırlatan Demirkapı, Malatya cinayeti ile '**birilerinin katilleri bu vahşete azmettirdiği**' yönündeki şüphelerinin pekiştiğini söyledi.

Malatya'da yüzlerce kişi saldırının gerçekleştiği yere karanfil bıraktı

Saldırıyı kınamak amacıyla **İHD, ÖDP, EMEP, CHP, DTP, Halkevleri,**

ESP, TMMOB, KESK, Tek Gıda-İş temsilcilerinin aralarında bulunduğu yüzlerce kişi İHD Malatya Şubesi önünde bir araya geldi. Kalabalık buradan **Ağababa Pasajın** olduğu yöne doğru yürüyüşe geçti. Sık sık "**Faşizme geçit vermeyeceğiz**", "Birlikte yaşamak istiyoruz", "**Susma sustukça sıra sana gelecek**", "Faşizme karşı omuz omuz", "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "Biji biratiyan gelan", "**Malatya halkı katil değildir**" sloganları atan grup, "**Kürt, Türk, Ermeni yaşasın halkların kardeşliği**", "Bu katliam insanlık onuruna yapılmış bir saldırdır", "Herkes için din ve vicdan özgürlüğü" dövizleri taşıdı. Pasajın önünde kurumlar adına ortak açıklamayı İHD Malatya Şube Başkanı **Şener Karataş** yaptı.

Açıklamanın ardından kalabalık kitle, pasajın önünde 2 dakikalık oturma eylemi yaptı. Kitle daha sonra **İHD Malatya Şubesi**'ne doğru yürüyüşe geçerek eylemlerine son verdi. Bu sırada 3-4 gencin bir binanın üstüne çıkarak, tedbir çekmeleri dikkat çekti.

Devrimin alevlerini örgütlenerek büyütelim!

Yetersizliklerin yol açtığı olumsuzlukların aslında burjuvazinin kendi sahamızda güçlenmesi demek olduğunu biliyoruz. Her örgütlülüğümüz önemli sorumlulukların altında olduğu halde aynı zamanda kendi içinde bir sınıf savaşımı sürdürmektedir. İşte yetmezliklerin, inisiyatifsizliğin, hataların beslediği burjuvaziye karşı bu nedenle, tam da içimizde, kendi sahamızda olduğu için amansız olmalıyız.

“Emekçi halk olmadan bütün bombalar güçsüzdür, hem de gerçekten güçsüzdür!” (Lenin)

Emperyalistlerin ve ülkemiz hakim sınıfların saldırıları her gün artarak devam etmektedir. Körüklenen milliyetçilik, katliam ve katletme biçimleriyle varlığını koruyor. **Bu gerçek sadece ülkemiz açısından değil genel anlamda dünyada varlığını hissettiren bir durumdur.** Bugün açısından üzerinde durulması gereken temel nokta ise kitlelerin egemen sınıflar tarafından gerici bir saflaşmanın içine sokulmak istenmesidir. Laiklik-şeriat tartışmaları, bu merkezli yürütülen pratik faaliyetler bu sorunu kitlelerin merkezine şu ya da bu biçimde oturtmaktadır.

Bizler açısından ise bu süreçte dikkat çekilmesi ve üzerinde durulması gereken temel nokta, kitlelerin yaşadıkları sorunlara doğru müdahale edip, örgütlemek ve örgütlenmektir. Bu süreçteki tüm çalışma ve faaliyetlerimizi bu anlayış ve yaklaşımla ele almak önemlidir.

Bu konu ile ilgili örgütlülüklerimizin ya da faaliyetin gelişmesini beklemek yada seyirci pozisyonunda kalmak gibi bir lükse hakkımız yoktur. Hiçbir komünist ve de devrimci böylesi yanlış, edilgen, yaratma bilincinden uzak, iradesini kendi içine esir eden bir tutuma sahip olamaz. Her alanda yapılması gereken, kitlelerin sorunlarına, düzenle olan çelişkilerine yönelik çalışmaları gerektiren görevlere sarılmaktır. Kitleler hemen her yerde sınıf mücadelesinin karakterdeki kendiliğinden harekete sahiptirler. Marksistlerin temel bir yaklaşımı olarak bilmek gerekir ki, sınıf mücadelesi bizlerin icat ettiği değil, aksine objektif sürecin kendisine ait bir olgudur ve her yerde yaşanmaktadır. **Komünistler bu oldukları her yerde bu olguyu görmek, kavramak ve devrimci yönde geliştirmekle; bu hareketi devrime götürecekte yönde önderlik etmekle yükümlüdür.** Bu esas görevinin bilincinde ol-

mayan ve faaliyetin gelişmesini başka alanlardaki ilerlemelere bağlayan anlayışlar yanlıştır ve gelişme dinamiklerine de asla sahip olamazlar. Sadece, dıştan etkilerle olabilecek kısmi gelişmelerin bir parçası olabilirler ki bu da kendiliğindenciliğin en berbat biçimlerinden biridir.

Bu konuda belirlenecek rota, esas olarak bulunulan alanlarda çalışmaların somut şartlara uygun olarak kavranması ve geliştirilmesidir. Ancak bu gelişme ile birlikte esas mücadele biçimine gereken katkı yapılmış olur; yine ancak bu gelişme içinde sınırsız olanaklar elde edilebilir/yaratılabilir. **Bu temel bir duruş haline getirilmelidir.** Burada çok temel olan ideolojik duruştan bahsediyoruz, bu olmadığında biz, biz olmaktan çıkarız.

Tüm bu süreç hatalarımızdan arınma süreci olarak şekillenecektir. Bunun anlamı ise aynı zamanda bir inceleme, öğrenme ve ilerleme süreci olma gerçeğidir. İnceleme tarzımızın düzeltilmesi, çelişkilerin çözülmesindeki yöntemimizin düzeltilmesini de içerir. Öyleyse yapmamız gereken şey hatalarımızın, eksikliklerimizin dayandığı zaafı ortaya koymak olmalıdır. Hataların ya da eksikliklerin belirlenmesi, ne olduğumuz ve hedeflerimizle ilişkilidir. **Eğer bir devrimci örgütsek ve devrim için örgütlenmişsek, hareket tarzımızı, düşünce biçimimizi nasıl bir örgüt ol-**

duğumuzla bağlantılı olarak ele almamız gerekir. Örgüt olma bilincine sahip olunmadan hatalar ya da eksiklikler üzerinde durulamaz. Örgüt olma bilinci ve içinde olduğumuz sürecin nitelikleri incelememizin, sorgulamalarımızın, değerlendirmelerimizin temel unsurudur. Örgüt olma bilincindeki yetersizliği burada özel olarak öne çıkarmak gerekir. Örgütlenme sorunlarında tecrübesizliğin ya da yetersiz bilginin önemli bir yeri olduğunu kabul etmek gerekir. Ancak kendi başına **“tecrübesizlik”, “yetersizlik”** açıklaması apolitik, sınıf mücadelesini içermeyen, yanlışların kökenine inmekten uzak bir durumdur. Hatalarımızda tecrübesizliğin, bilgisizliğin önemli olduğunu söylemekle yetinirsek; politik mücadelede ya da çalışmada önemli bir adım atmış sayılmayız. Tecrübesizlik, inisiyatifsizlik, yetersizlik gibi kavramların en büyük tehlikesi içlerindeki özü göstermeleridir. Bu özün görülmesi için devrimci bir çaba harcamak gerekir.

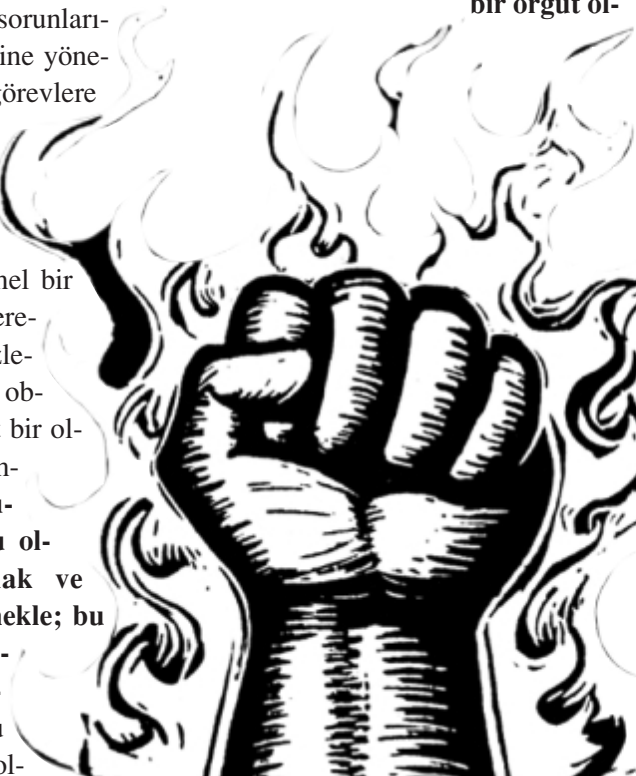
Bir davranışın hangi sınıfsal duruşa denk düştüğünü açığa çıkarttıktan sonra, eğer bunun Proletarya Partisi aleyhine, örgütlenme amacına aykırı, proleter duruşa uzak olduğunu ortaya koymamıza rağmen savunuyor ve uyguluyorsak yanlış bir yoldayız demektir. Eğer çoğunluğun kabul ettiğini reddediyor ve uygulamıyorsa, kendi fikirlerimizin örgütün fikirlerinden üstün olduğunu varsayı-

yorsak yanlış yoldayız demektir. Yine eğer, eleştirilere, şikâyetlere, devam eden sorunlara rağmen kendimizi yeterli görüyorsak yanlış yoldayız demektir.

Bu anlamıyla her militanın fikirleri değerlidir; Proletarya Partisi'ne hizmeti esas aldığı sürece. Her militanımızın davranışı değerlidir; Proletarya Partisi'nin ilkelerine dayanıyor ve bunu gerçekleştirmeyi amaç edinmişse. Her militanın kendisi hakkında iddialı olması değerlidir; eğer **Proletarya Partisi**'nin amaçlarını iddiasının merkezine koymuşsa. Bütün bunlar neyin merkeze konması gerektiğini, neye göre davranmak gerektiğini açıklar. **“Her şey Parti için; Parti devrim için!”** şiarının özü de budur...

Herkesin görebildiğini, anlayabildiğini görmezden gelerek bunlara sözde farklı anlamlar yükleyerek hareket etme çabasında olanların düzelme olasılığı yoktur. Onlar her zaman **“kendileri”** olmaktan büyük gurur duyarak hareket etmeye devam edeceklerdir. Bazen iyi şeyler de yapmaları, itibar görmeleri onların bu **“kendileri olmaktan”** gurur duyma hastalığından kurtuldukları anlamına gelmez.

Nihayetinde, davranışlarımız iki sınıftan birine hizmet eder: burjuvaziye ya da proletaryaya. Burjuvazinin kendisi olmaktan (mezara girmekten) vazgeçmeyen inatçı tutumu proletaryaya onu yok etme (mezarına gömme) görevini tarihsel olarak yüklemiştir. Bizim için çalışmalarda, kendimizdeki sınıf savaşımında temel alacağımız ilke budur.

Yetersizliklerin yol açtığı olumsuzlukların aslında burjuvazinin kendi sahamızda güçlenmesi demek olduğunu biliyoruz. Her örgütlülüğümüz önemli sorumlulukların altında olduğu halde aynı zamanda kendi içinde bir sınıf savaşımı sürdürmektedir. İşte yetmezliklerin, inisiyatifsizliğin, hataların beslediği burjuvaziye karşı bu nedenle, tam da içimizde, kendi sahamızda olduğu için amansız olmalıyız.

Yanlışlar ve hatalar örgüt işleyişinin, komite çalışmasının, hücre örgüt-

lenmesinin yanlış kavranması ya da ele alınmasıyla mümkün olabilmektedir. Örgüt bilinci, komite bilinci, hücre bilinci, bunların tümü proleter içrikteki devrimin; bir başka ifadeyle proletaryanın duruşunu ve gitmekte olduğu yolu içerir. **Eğer bir sınıf adına, üstelik proletarya adına hareket ettiğimiz farkında olursak; devrim akımının bir neferi olduğumuz bilirsek örgütlenmedeki temel ilkelermizi anlayabilir ve uygulayabiliriz.** Kitlelere dayanmak, kitlelerden kitlelere ilkesini uygulamak an-

cak kitle (esasen proletarya olmak üzere halk sınıfları) devriminin, örgütlenmesinin bir parçası olduğumuzun idrakıyla mümkündür. Yeterince bilinmeyen, kavranmayan, üzerinde durulmayan nokta budur. Bu konudaki her yetersizlik kişisel taleplerimizi, yeteneklerimizi, bilgimizi bulunmaz nimet kılıyor; bireyciliğimizi geliştiriyor. Örgüt olma, örgütlü hareket etme bilinci bu nedenle oldukça önemlidir. Bu, sadece bireyin çoğunluğa kendini teslim etmesi değildir; bireyin çoğunluk içinde yer alabilmesidir; kendi

akışını yönetebilmesidir; devrimcileşmesidir de.

Önümüzdeki süreçte atacağımız her adım, örgütlenecek her faaliyet zaf ve yetmezliklerimizin aşılmasına, faaliyetimizin toparlanması ve geliştirilmesine hizmet etmek zorundadır. **Görev ve sorumluluklarımızın anın pratik görevleriyle sınırlı olmadığına bilinciyle hareket etmek durumundayız.** Her görev ve sorumluluğumuzu devrimi gerçekleştirme iddiamızın düşünerek ve kavrayarak ele almak durumundayız.

PUSULA

Bütünün güçlü parçası olmak!

Devrimci teorimiz, ülkemiz tarihinin ve bugünkü durumun ayrıntılı ve geniş bir incelenmesine dayanmak zorundadır ve işçilerin, emekçilerin sorduğu sorulara yanıt olmayı amaçlamalıdır. Ancak o zaman işçilerin ve emekçilerin her protesto hareketi, sorduğu sorulara yanıt bulduğu Proletarya Partisi etrafında örgütlenme ihtiyacına doğru akar. **Devrim çelişkilerin çözümüne işçilerin, emekçilerin sorduğu her sorunun yanıtı çelişkilerin çözümündedir.**

Bugün Proletarya Partisi tarafından belirlenen temel yönelim sınıf savaşımının gelişim sürecine ve partinin/devrimin temel sorunlarına yanıtı amaçlamaktadır. Bu yanıt bütünüyle tamamlanmış değildir. Sınıf mücadelesi içinde her uygulama aşamasında geliştirilip, tamamlanması gibi kapsamlı bir çalışmaya ve yoğun bir mücadele sürecine ihtiyacı vardır. Bundandır ki, her alanda sorunların, gerçekliğin kavranması aynı zamanda var olan ideolojik yetmezliklerin, teorik/politik geriliğin aşılmasına hizmet edecektir. Devrimin ve halkın sorunlarına hakim olmada sağlanacak adımlar örgütsel sorunların çözümünü kolaylaştıracağı gibi sürecin gelişimine müdahaleyi de yoğunlaştırarak merkezileştirecektir.

Bugün esas görev **Proletarya Partisi**'nin belirlediği yönelim doğrultusunda devrimci bir hareketlenme yaratarak örgütsel toparlanma sağlamaktır. Peki, bu nasıl olacaktır? **Bir teorinin ya da politik kararın doğru kavranması ona uygulama gücü kazandırır.** Politik kararlar sınıf savaşımının (işçi, köylü, semt, sendika, gerilla, gençlik, kadın, enternasyonal) her farklı alanın özgülüğüne uyarlanması ile devrimci hareketin yaratılmasını sağlar. Ancak o zaman devrimci teori ve politik kararlar

pratikte yol gösterici işlevini oynayabilir. Bunun için devrim ve örgüt gibi önemli konularda hemfikirlik sağlanmaya, ortak bir kararlılık göstermeye, uygulamada ise kolektif bir çabaya ihtiyaç vardır. Bunlara sahip olunmadan, yaratılması ve sağlanması için kolektif yoğun bir devrimci çaba ortaya konmadan gelişim sağlanamaz. Bu durumda ne politik kararlar pratikte yol gösterici rol oynayabilir ne de devrimci bir hareketlenme yaratılıp, örgütsel toparlanma sağlanabilir.

Devrimci bir hareketlenme ve sağlam örgüt yaratmayı hedefleyen temel yönelimin başarısı politik kararların bütünlüklü kavranması kadar sınıf mücadelesinin gelişim sürecinin çok yönlü kavranmasına, bununla birlikte burjuvazinin üzerimizdeki farklı düzeydeki etkilerinin açığa çıkartılıp onlara karşı mücadelesine bağlıdır. Bunun birinci adımı somut incelemelere dayanarak, politik ve sosyal gelişmeleri değerlendirip, geliştirilen karşı-devrimci fikirlere, tasfiyecilik akımlara karşı güçlü bir savaşım vermek, kararlı militan bir duruş sergilemektir. **Bu görevler unutulup atılarak, örgütsel görev ve sorumluluklar yerine getirilemez.** Örgütsel yapının görünen yanını dikkate alarak görev ve sorumluluklar belirlenemez. Örgütsel yapının görünmeyen, açığa çıkmayan ancak var olan ideolojik gerileme gerçekliği (**bireycilik-güvensizlik-özgüven yitimi-görev ve sorumlulukta gösterilen gevşeklik vb.**) dikkate alınarak görev ve sorumluluklar belirlenmelidir. Bunlar unutulup, varlığı yok sayılarak, bu gerilik yokmuş, yaşanmıyormuş gibi hareket edilerek yapılan örgütsel görevlendirme sonucunda devrimci görevler başarılamaz. Çünkü devrimci müdahaleyi engelleyen, gelişimi-

ni frenleyen ideolojik gerilik ve zaafı vardır. Bu sorunlar aşıldığı oranda sınıf mücadelesine müdahale gücü artacaktır. İdeolojik düzeltmeyi ve eğitimi amaçlayan çalışma başarılı olduğu oranda sınıf mücadelesine etkin ve merkezi müdahale gerçekleştirilebilir, devrimci hareketlenme yaratılabilir. İkili görev kopmaz derecede birbirine bağlıdır. Ve iç içedir.

Örgütsel güç, kadro ve militan gerçekliği hakkında doğru ve cesur bir değerlendirme ve devrimci eğitimi içeren etkili bir müdahale yapmak gerekir. Kadroların ve militanların sürecin zorluklarından kaynaklı yaşadığı ideolojik gerileme ve uğradığı kırılmaların var olduğu gerçekliği kabul edilmiştir. Her devrimci pratik görev ve sorumlulukta yaşanan bu gerçeklik unutulmadan bu durumun düzeltilmesi için devrimci eğitime önem ve ağırlık verilmelidir. Bu görev sınıf mücadelesinin pratik görevlerinden kopartılıp ondan ayrı ele almadan birlikte iç içe ele alınarak yerine getirilmelidir. **Görev ikilidir.** Bir yandan sınıf mücadelesinin gelişimini kavrayarak, ona müdahale ederek, ona doğru yön vererek devrimci hareketlenme yaratılırken diğer yandan örgütün sağlamlaşması sağlanmalıdır. Örgütün sağlamlaşması demek sürece müdahale edip ona yön vermenin önündeki belirleyici engellerden biri olan ideolojik savrulmaları kavramak kendini açığa vuran ideolojik yetmezlikleri sabırlı, tutarlı ve uzun vadeli bir devrimci eğitimle aşmaktır. İdeolojik sağlamlık, yüksek devrimci kavrayış, militan bir duruş yaratılarak örgütsel sağlamlaşma sağlanır. Sınıf bilinçli proleterler sürecin temel ve çözüm bekleyen sorunu olan önderlik ve örgütlülük sorununa daha fazla kafa yorup, çözümü konusunda yoğunlaşmalıdır.

Sınıf savaşımının her gelişim pratiğinde yaşanan işçilerin, emekçilerin işsizlik ve yoksulluk, baskı ve zulüm gerçekliği karşısında daha fazla devrimci aydınlanmaya, bilinçlenip örgütlenmeye ihtiyaç olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu ihtiyaca yanıt olacak, doğru politi-

kalar belirlemek kadar sağlam işleyişe sahip güçlü ve nitelikli örgütlenmeler yaratmak ve bu sürecin kadro ve militanlarını eğitip hazırlamaktır. **Şimdi daha fazla devrimci işler başarmanın ve daha kalıcı sonuçlar elde etmenin zamanıdır.** Şimdi daha fazla devrimci teori ile pratik arasında uyumu yakalama, analiz gücünü geliştirme zamanıdır. Şimdi daha fazla partinin bir bütün olarak algılanmasına ihtiyaç vardır. Her komitenin, her sınıf bilinçli proleterin partinin vazgeçilmez bir parçası olduğu bilinciyle hareket etme zamanıdır.

Şimdi daha fazla kitlelerin talepleriyle bütünleşmenin, nesnel koşulları değerlendirmenin, ilerlemenin, yönümüzü bunlara çevirmenin, bunlara uygun bir çalışma yaparak, örgütümüzü sağlam bir şekilde inşa etmenin zamanıdır. Bu yönde ileri doğru atılacak her adımda azımsanmayacak gelişme sağlanacağına kavranması zamanıdır. Bunları başarmak demek, yönelimin kaçınılmaz başarısının maddi koşulunu hazırlamak demektir.

Şimdi daha fazla **“Görevimiz partinin başlıca organlarını, görüşlerini, kitlelerle ilişkilerini, günün şartlarında inşa etmektir. Çok daha fazla alanda yoğunlaşmak, ortak çalışmalar geliştirmek, bilimsel araştırmalar yapmak, her düzeydeki katılımın önünü açmak ve bunun derecesini arttırmak, partiye, kitlelere hizmeti ertelenemez görev saymak günün bizden beklediği temel duruştur.”** (8. Konferans kararlarından)

Unutulmamalıdır ki, doğru kararlar almak, politikalar oluşturmak ve yönelim belirlemek bugüne ait olan gerçekliktir ancak geleceğin bütünüyle şekillenmesi demek değildir. Geleceğin kendisi değildir. Geleceğin kendisi olmak ya da **“geleceği kazanmak”** için doğru karar, politika ve yönelimin kararlıca uygulanması, uygulama içinde geliştirilmesi, tamamlanması gerekir. **Temel yönelim ancak bu şekilde ele alınırsa sorunların çözümüne yardımcı olur, gerçek bir kılavuz rolü oynar.**

ABD'deki öğrenci katliamının sosyal kökeni

Virginia'daki Blacksburg Teknik Üniversitesi'nde gerçekleşen katliamda 32 öğrencinin vahşice katledilmesi, emperyalist politikaların kendi toplumsal yaşamına yansımadır aynı zamanda. ABD'de benzer katliamların, daha küçük çaplarda gerçekleşmesi 1991'li yıllarda ortaya çıkmıştı. Bu yıllar aynı zamanda Doğu Blokundaki çöküşle birlikte, buradaki parçalanmanın da hayata geçirilmeye başlandığı süreçti. Parçalanmanın başlıca hedefinde ise ilk etapta **Yugoslavya** vardı. Nisan 1999'a gelindiğinde **NATO** ve **ABD** uçakları, kışkırtarak yarattıkları kardeş kavgasını sonlandırma adına, Yugoslavya halklarının başına bombalar yağdırıyordu.

Aynı yıllar o dönem iktidarda olan **Clinton** rejiminin Somali ve daha birçok Ortadoğu ve Afrika ülkesine askeri saldırılar gerçekleştirdiği yıllardı.

Emperyalizmin genel krizine bağlı olarak, ABD'deki ekonomik-siyasi krizin giderek derinleşmesi de yine bu saldırganlık politikalarına bağlı olarak gerçekleşiyordu.

Krizden etkilenen tüm toplumlarda olduğu gibi, Amerikan toplumunda da zengin-yoksul arasındaki uçurum giderek derinleşiyor, Amerika'nın en zengin 300.000 kişisi, ortalama vatandaştan 440 kat daha fazla kazanarak, 150 milyon yoksul Amerikalının toplam

gelirinden fazlasına sahip oluyordu. Bu rakam 1980 yılının iki katına tekabül ediyordu. Yani ABD toplumundaki yoksullaşma bu süre içinde iki katına çıkmıştı.

Toplumsal yaşamdaki çöküş de yine bu süreçte hız kazanmış ve faşist politikaların, ABD emperyalizminin en önemli araçlarından olan medya aracılığıyla topluma empoze edilmesine de hız verilmişti. Her türden ahlaki çöküntünün de en üst seviyelerde seyir etmeye başlamasıydı bu aynı zamanda. Silahlanma çılgınlığına, şiddet içerikli pop müziklerin, televizyon programlarının, video oyunlarının eşlik etmesi, tecavüz ve cinayet içerikli her türden vahşetin eğlence olarak sunulması, çöküşü daha da hızlandıran en önemli etmenlerdi. Ve bugün giderek boyutlanmış olan bu durum sadece ABD açısından değil, tüm emperyalist ülkeler ve de emperyalist kültürün pompalandığı emperyalizme bağımlı ülkeler açısından geçerlidir.

İşgal bölgelerindeki ABD ve diğer emperyalist ülke askerlerinin işgal ettikleri ülkelerin halklarına yaptıkları işkencelerdeki ya da katletme yöntemlerindeki akılları zorlayan vahşetin ardında yatan neden de yine yıllardan beri hayata geçirilen bu faşist politikalarıdır.

Aynı politikaların sonuçlarına, benzer

ya da değişik versiyonlarla, ülkemizde de tanık olmaktadır. En son **Malatya**'da gerçekleştirilen katliamın hayata geçirilişi biçimindeki vahşet, ABD'deki öğrenci katliamından çok da farklı değildir. **Çünkü her ikisinin kökeninde yatan neden-**

ler aynıdır. Her ikisi de emperyalist saldırganlığa bağlı olarak artan ırkçı-faşist dalganın yarattığı, toplumsal çürümenin ürünüdür.

Virginia Teknik Üniversitesi katliamını gerçekleştiren kişinin, Kore kökenli olduğu belirtilmektedir. Göçmenlere dönük ayrımcı politikaların arttığı, diğer toplumlar gibi, ABD toplumunun da en yoksul kesimini göçmenlerin oluşturduğu günümüzde, katliama hedef olanlar her ne kadar bu politikaların yaratıcısı olmasalar da, belki içlerinde bu politikalara karşı olanlar olsa da, yani çoğunluğu ya da hepsi masum olsa da, bu katliam **"aşağıdakilerin"** kendilerini birer canavara dönüştüren **"yukarıdakilerden"** almaya çalıştıkları intikamın, vahşi ve de yanlış hedefe dönük bir dışavurumu olarak da algılanmalıdır.

"Geçiş Hükümeti"nin ağır yenilgisi

Mogadişu- ABD emperyalizmi destekli Etiyopya Ordusu'nun geçtiğimiz aylarda Somali'ye dönük gerçekleştirdiği işgal saldırısının ardından yoğun çatışmalar sürerken, Etiyopya ile işbirliği halinde olan ve saldırının zeminini hazırlayan **"Geçiş Hükümeti"** ağır bir yenilgiyle karşı karşıya. Önce Etiyopya'nın ardından ise ABD'nin askeri saldırıları sonucu iç savaşın eşiğine gelen ülkede, hala günde yüzlerce insan yaşamını yitirenken, milyonlarca insan ülkeyi terk etmek zorunda kalırken, kabileler arasında giderek yoğunlaşan iktidar mücadelesi, "Geçici Hükümet"nin ağır bir darbe almasını da beraberinde getirdi. İktidar için mücadele eden Darod kabilesine bağlı Marehanlar, iki gün süren çatışmaların ar-

dından Kismayo'yu ele geçirerek, geçici hükümetin buradaki iktidarına son verdiler.

Marehanların bağlı olduğu **Darod kabilesi** ise daha başında beri "Geçici Hükümet" desteklemekte ve baş düşmanları ise, Etiyopya'nın saldırısından beri İslam Mahkemeleri Birliği (IMB) ile birlikte saldırıya karşı direnen Haviye kabilesi.

Kismayo'daki iktidar değişikliği ile birlikte hükümetin altı giderek boşalmakta. Ayrıca hükümet içinde de muhalif sesler yükselmeye başlamış bulunuyor. Örneğin Başbakan **Hüseyin Aidid** geçtiğimiz günlerde hükümeti ve Etiyopya'yı, halka karşı katliam gerçekleştirmekle suçlamıştı.

Rostock'da G-8 Karşıtı 3. Eylem Konferansı Gerçekleştirildi

G-8 karşıtları Heiligendamm'a giden yolları kapatma

G-8 Zirvesi karşıtları, 1-8 Haziran arası Rostock-Heiligendamm'da gerçekleşecek olan Zirve karşıtı çalışmalarının **"sıcak aşamasını"** başlattılar. Uzun dönemden beri titiz bir şekilde hazırlanan konsept G-8 Zirvesini engellemeye çalışacak.

13-15 Nisan 2007 tarihlerinde Avrupa'nın değişik ülkelerinde yaklaşık 400 G-8 Zirve karşıtı **Rostock**'da bir araya gelerek çalışmalarını hem teorik olarak hem de pratik olarak sergiledi. Eylem konferansına Avrupa genelinde katılan birçok örgütün yanı sıra, Türkiyeli göçmen örgütlerden **ATİK** (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) ve **YDG** (Yeni Demokrat Gençlik) katıldı.

Haziran ayının ilk haftası gerçekleşecek eylemlerin sembolik bir gösterisini yapan göstericiler ilk olarak yolları kapatma provası aldılar. Daha sonra polis eşliğinde tel örgüleri geçerek zirvenin olacağı otele doğru yürüdüler.

Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüş kilometrelerce uzunluğundaki güvenlik tel örgüleri kenarında yürünerek Zirvenin olacağı otelin deniz kıyısında bitirildi. **Yürüyüş hazırlık sürecinde birçok kişiye polis tarafından bölgeye girme yasağı uygulandı.**

G-8 karşıtları yürüyüşten önce gösterici ve polis rolüne girerek yolları bloke ettiler. Göstericiler yolu bloke ederken, polis rolündeki göstericiler de bloğu da-

ğıtmaya çalıştı. **Zirve karşıtı hazırlıklar binlerce gönüllü protestocu tarafından hazırlanmakta.** Eylemcilerin verdiği bilgiye göre; şu ana kadar G-8 Zirvesi'ne karşı bilgilendirmek ve insanları harekete geçirmek için Almanya genelinde 600'ün üzerinde eylem gerçekleştirilmiş durumda.

Eylem konferansı adına konuşan **Christoph Kleine** yaklaşık iki yıllık planın sonuçlandığını söyleyerek, gelinen aşamada protesto planının netleştiğini dile getirdi. Bu aşamadan sonra bazı detay işlerin çözülmesi gerektiğine vurgu yaptı. Sadece şu ana kadar 20.000 kişi kamplar için başvurmuş. **Genel olarak G-8 Zirvesi sürecinde 100.000 protestocu**

beklenmektedir.

Dünya hükümeti gibi işlev gören G-8 ülkeleri zirvesi göçmenler karşıtı politika ve yasaların da merkezi olarak planlandığı bir platformdur.

Bu nedenle göçmenlerin bu türden uluslararası kitlesel eylemliliklere güçlü katılım sağlamaları etkili olacaktır. **3-4 Haziran** günlerinde göçmenlerin sorunlarına ilişkin özgün çalışmaların olacağı karşıt zirveye ATİK ve YDG, göçmenleri ve onların ilerici kurumlarını özellikle davet etmektedir. 4 Haziran'daki göçmenler eylem gününde organize edilen göçmen yürüyüşüne güçlü katılım sağlanması için ATİK ve **ILPS** onlarca başka göçmen kuruma çağrı yapmaktadırlar.

Kırılğan ateşkes sona erdi

Aylar önce yapılan ve “**Gazze Ateşkesi**” olarak bilinen ateşkes, İsrail’in aralıksız saldırıları sonucu, söylemde de ortadan kalktı. Yapıldığı günden bu yana kırılğanlığı bilinen ateşkesin bittiği, **Hamas**’ın askeri kanadı tarafından yapılan açıklamayla resmîyet kazandı.

Siyonist İsrail’in son dönemde giderek artan saldırılarına paralel olarak gelen bu açıklamanın ardından, zaten hiç son bulmamış olan çatışmaların daha da yoğunlaşması bekleniyor. **Çatışmaların yoğunlaşmasına ilişkin beklentiler ise, Siyonistlerin yoğun bir askeri hazırlık başlatmalarının ardından somutluk kazanmakta.**

Emperyalistlerin Ortadoğu’ya dönük projeleri kapsamında sözde çözmeye çalıştıkları İsrail-Filistin sorunu, geçtiğimiz aylarda işbirlikçi **Abbas**’la yapılan görüşmeler sonucu İsrail’in ve de böylelikle emperyalistlerin çıkarlarına uygun şekillendirilmeye çalışılmış ve intifadayı bitirmeyi de kap-

sayan bir dizi yaptırım ve anlaşma gündeme gelmişti.

Ancak Filistin halkının, ne Abbas’ın işbirliğine ne de emperyalistlerin ve Siyonistlerin dayatmalarına boyun eğmeyerek, intifadayı sürdürme yönünde kararlılığını sür-

dürmesi, emperyalist destekli İsrail’in, bir dizi provokasyon eşliğinde saldırılarını yeniden yoğunlaştırmasını beraberinde getirmişti.

Kasım 2006’da, Gazze’de yapılan ateşkes de yine aynı sürecin ürünü olarak

ortaya çıkmış, ancak pratikte hiçbir geçerliliği olmamıştı.

Hamas’ın, İsrail’in ateşkesi bozduğunu açıklayarak, ateşkesi bitirdiğini ilan etmesi ve ardından roketli saldırılar gerçekleştirmesini tetikleyen gelişmeler ise, **Siyonistlerin geçtiğimiz günlerde Gazze Şeridi’nde açtıkları ateş sonucu 9 kişinin yaşamını yitirmesi oldu.**

Hamas’ın ateşkesi bitirdiğini açıklamasının ardından askeri eylemlerine hız vermesi karşısında, yeni ve kapsamlı saldırı planları yapmaya başlayan İsrail ise, bir yandan geniş çaplı askeri saldırı hazırlıklarını sürdürürken, diğer yandan İsrail Ordusu yetkililerinin Filistinli liderlere dönük suikast önerileri getirdikleri bildiriliyor. Ateşkesin bittiğinin ilanıyla birlikte, hem emperyalistleri hem de Siyonistleri panikleten gelişmeler de gösteriyor ki, ne emperyalistlerin ne de Siyonistlerin yaptırımları Filistin halkının intifadasını bitirmeye, Filistin halkını teslim almaya yetmiyor, intifada artarak sürüyor.

Evrensel Bakış

Yenilgide son çare “Güvenlik Duvarı”

ABD’nin başını çektiği işgal güçleri, Irak’ın işgalinde uğradıkları yenilgiyi tersine çevirmek için yeni yeni yöntemlere başvurmayı sürdürüyorlar. İşgalcilerin yenilgiyi tersine çevirmek, içine girdikleri çıkmazı aşmak için başvurdukları son yöntem ise, geçtiğimiz günlerde inşasına başlanan ve Bağdat’ın ortasından geçen “**Güvenlik Duvarı**”. Bu duvar, çoğunluğunu Sünnilerin oluşturduğu bölgeyi tecrit etmek için inşa ediliyor. Bittiğinde ise bölgede oturan insanların dış dünyayla ilişkileri büyük ölçüde kesilecek. Dış dünyayla ilişki kurabilmek ise sadece, işgalcilerin ve kukla hükümetin askerlerinin denetiminde olan birkaç giriş kapısından mümkün olabilecek.

Ancak, Ortadoğu halklarının direnişini bitirmeye dönük inşa edilen ilk duvar değil bu. Siyonistlerin Filistin halkının direnişini kırmak için inşa ettikleri ve kamuoyunda “**Utanc/Ayrımcılık Duvarı**” olarak geçen ve de Irak’ta yapımına başlanan duvara da “**ilham**” veren duvar da yine aynı amaçla, katliamlarla işgallerle teslim alamamanın ürünü olarak ortaya çıkmıştı.

Aynı zamanda böl-parçala-yönet politikasının bir uygulaması olan bu yeni “**utanc duvarı**”, Irak halkının büyük tepkisini almakta gecikmedi. İşgalin yıldönümünde direnişçilerin yaptıkları çağrıyla yüz binlerin sokağa dökülmesinin etkileri henüz silinmemişken, benzer eylemlerin duvara karşı yapılması gündeme geldi. Bir yandan silahlı direnişte büyük bir artış yaşanması, diğer yandan Irak halkının Bağdat’taki kitle eylemleri,

5 km. uzunluğunda olması planlanan duvarın daha şimdiden işe yaramayacağını göstermekte. Bunun içindir ki, kukla hükümetin başbakanı Maliki, inşaatın durdurulması için emir verdiğini açıklamak zorunda kaldı. **Kukla Maliki**’nin bu açıklaması, ABD Ordusu tarafından cevaplanmakta gecikmedi ve duvarın inşaatını durdurmak bir yana, daha çok sayıda benzer duvarlar inşa edeceklerini duyurdular. Amaçlarını ise Sünni direnişçileri “**içinde yüzdükleri denize hapsetmek**”, olarak açıklıyorlar. Özcesi, direnişçileri, kendilerini saklayan, destekleyen kitlelerle birlikte hapsetmeye çalışıyorlar.

Kukla hükümetin -başka konularda da olduğu gibi- bu konuda da tek başına karar veremediğinin iyice açığa çıktığı bu durum, **Sadr yanlısı 6 bakanın istifasıyla bir hükümet krizini de getirdi.** Ve bu kriz henüz çözülmemiş olmasının yanı sıra, bir yandan işgalcilere yaranma gayretinde olan diğer yandan ise koltuğunu korumaya çalışan Maliki önderliğindeki kukla hükümetin -güçlendirilmediği takdirde- önümüzdeki günlerde düşme olasılığını da beraberinde getirdi.

Tekrar “Güvenlik Duvarı”na dönecek olursak, etnik-dini vb. her türden ayrışmayı kışkırtarak, şiddeti daha da körüklemeyi hedeflemekten, kardeş kavgasını ivmelen-dirmekten, kısacası **Ortadoğu**’daki yangını büyütmekten başka bir anlamı olmayan bu duvar projesi, hiç kuşku yok ki aynı zamanda işgaldeki çözümsüzlüğü azaltmak bir yana daha da artıracak, yenilginin faturasını

daha da ağırlaştıracaktır. Bu faturayı asgariye indirme yönlü çabalar da yine ABD’nin kendi içinden yükselmekte.

Amerikan Kongresi’ndeki çoğunluğun lideri olan **Harry Reid** 19 Nisan’da yaptığı açıklamada “**Irak savaşı kaybedilmiştir**” dedi ve ekledi “**bana sorarsanız takviye asker göndermek hiçbir işe yaramadı. Bunun göstergesi Irak’ta artık hakim olan aşırı şiddettir.**” Reid bu konuşmayı askerlerin geri çekilmesine dönük bir geri çekilme planını gündeme getirmek için düzenlediği basın toplantısında yaptı. İşgal karşıtı söylemlerle kongre seçimlerini kazanan, ancak sonrasında işgalin bitirilmesine dönük hiçbir adım atmadıkları gibi, işgal politikalarını aynen desteklemeyi sürdüren Demokratlar, anlaşılın yenilgiyi artık açıkça kabul ederek, bunun sorumluluğundan kurtulmaya çalışıyorlar. **Ayrıca Vietnam yenilgisini de bu süreçte sıkça dillendirmeleri, Vietnam benzeri bir sendromun ortaya çıkma olasılığının giderek güçlenmesindedir.** ABD içindeki birçok kesim, ABD’nin bir süre önce takviye asker göndermeye başlayarak, Irak yenilgisini tersine çevirmeye çalışmasını, Vietnam’daki yenilgi kesinleştiği halde, buraya takviye birlikler göndererek, ölen asker sayısının binlerce artmasına neden olan dönemin ABD başkanı Johnson’un hatasıyla özdeşleştirmektedir. En azından bu defa “**zararın neresinden dönülse kârdır**” demeye getiriyorlar. Öyle görünüyor ki, hiçbir “Güvenlik Duvarı” işgalcilerin güvenliğini sağlayamayacak.

Bunu artık işgalci emperyalistler de anlamış olmalı ki, bir sonraki hedef olarak gösterdikleri İran sorununda da diplomasi trafiğini artırmış bulunuyorlar. ABD emperyalizmi birincil olarak, Irak batağında debelenmeyi sürdürmekten, buradan çıkış yolları aramaktan, ikincisi ise, İran rejiminin yıllar boyudur AB emperyalistleri ile olan ilişkile-

rini kullanma arzusundan, İran sorununu -arka plandan yön vermeyi sürdürerek- daha çok AB’ye havale etmiş görünüyor.

Bunun somut göstergelerinden biri, AB ülkelerinin dış işleri bakanlarının geçtiğimiz günlerde İran’a dönük cezai yaptırımları artırma kararı aldıklarını açıklamaları oldu. Bu açıklamanın AB Dış Politika Başkanı Solana ile İranlı yetkililer arasında Ankara’da yapılan görüşmenin hemen öncesinde yapılması ,görüşmeden daha sert önlemler çıkacağı izlenimi yarattı ilk etapta. Oysa beklenen olmadı ve görüşmeden “**İran’ın kısıtlı bir şekilde uranyum zenginleştirme çalışmaları yapabileceği**” gibi “ılımlı” bir yaklaşım çıktı.

İran özgülündeki bu son gelişme, emperyalistlerin Ortadoğu’da yeni ve hem de İran gibi kapsamlı bir cephe açmayı şimdilik göze alamadıklarını da göstermektedir.

Ancak bu, onların Ortadoğu’dan ve de dolayısıyla buradaki zenginliklerden vazgeçtikleri ya da kısa vadede vazgeçecekleri, Ortadoğu’nun öncelikli talan alanı olmaktan çıktığı anlamı taşıyor. Aksine, buradaki iddialarından kolay kolay vazgeçmeyecekler. **Çünkü stratejik öneminden dolayı, Ortadoğu’yu ele geçirmek hala onlar açısından, Asya’ya, Afrika’ya ve dünyanın diğer bölgelerine açılmanın, dünyanın büyük bölümünü denetim altına almanın önkoşulu olmayı sürdürüyor.**

Bunun içindir ki, özellikle de devrimci ve komünistler, sınıfsız-sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesi temelindeki sınıf mücadelelerinin bir parçası olarak, emperyalist patentli ırkçı-şoven politikaları boşa çıkarma mücadelesini yükseltirken, bunu anti-emperyalist mücadeleden, anti-emperyalist mücadeleyi ise Ortadoğu’daki gelişmelerden kopuk ele almama pratiğini sürdürmeliler.

Bir düşünme ve örgütlenme yasağı: Anti-terör yasası

Burjuva demokrasisinin günümüzdeki gereksinimi bağlamında saldırılarını pervasızlaştıran Fransa devleti, tıpkı diğer ülkelerin başvurduğu yöntem gibi, anti-terör yasalarını oluşturarak gerçekleştirdiği ve önümüzdeki süreçte gerçekleştirecek olan saldırıları resmi/yasal/sıradan/doğal zemin üzerinde rahatça uygulanabilir bir düzeye indirgemektedir.

Fransa'da son birkaç yıldır gerek bütün halka yönelik, gerekse de göçmenlere yönelik gerçekleşen ekonomik-sosyal-polisiye saldırılar devletin emperyalist karakterinde var olan zorbalığın dışı vurumudur. **"Fransa'da neler oluyor?"** sorusuna verebilecek cevap, emperyalist karakterli burjuvazinin iç ve dış politikasında çevirdiği oyunları içermeksizin yeterli olmayacaktır. Bu oyunlardan biri, tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi, **"terörizme karşı mücadele"** kılıfına uygun olarak çıkarılan **"anti-terör"** yasası bağlamında gerçekleşmektedir. Tam da bu konuda somuta inmek önemlidir.

Uluslararası alanda **"demokrasi"** dersini veren Fransa devleti, 1901'de **"örgütlenme özgürlüğü"** bağlamında kültürel ve sosyal derneklerin açılmasını yasallaştırdı. Bu yasa bugün hala yürürlükte ve Fransa'da bu yasaya bağlı on binlerce dernek mevcut. Ne var ki, kendi çıkardığı yasaya bağlı kalarak açılan dernekleri basarak kendi gerçek yüzünü göstermiştir ve bu çerçevede kendi oluşturduğu yasayı kendisi çiğnemiştir. Bu anlamıyla **yasa dışılık yapan dernekler değil, dernekleşme özgürlüğünü tanıyan yasayı 'demokrasi' adına çiğneyen kendisidir.**

Yazarı olduğu **"İnsan Hakları Deklarasyonu"**nun herkese tanıdığı düşünce özgürlüğü konusunda, Fransız burjuva demokrasisi kendisince diğer ülkelere karşı ne kadar **"üstün"** gösterildiği bilinmektedir. Nitekim devrimci düşüncenin suç sayıldığı Türkiye gibi ülkelere hitaben hükümet yetkilileri (UMP'liler) ve Cumhurbaşkanı Chirac, medyada Fransa devletinin dünyaca 'örnek' alınması gereken ülkeler arasında yer aldığını çekinmeden lanse edebiliyorlar. Keza bu sorunun gerçek içeriği de devrimci ve demokrat derneklere saldırarak devlet tarafından bizzat ifade edilmiştir. Bir devrimci veya komünist partiye sempati duydukları için aylarca ve/veya yıllarca cezaevinde tutulan işçiler, emekçiler, öğrenciler, sanat ve basın emekçileri vs. burjuva demokrasisinin düşünce özgürlüğünden gerçek anlamda ne anladığının tanığıdır. **"Özgürlük" adına nutuklarda bulunan Fransa devleti, insan haklarını bu anlamıyla tanımadığını ve düşünmeyi suç saydığını gerçekleştirdiği tutuklamalarla bir kez daha kanıtlamıştır.**

Burjuva demokrasisinin günümüzdeki gereksinimi bağlamında saldırılarını pervasızlaştıran Fransa devleti, tıpkı diğer ülkelerin başvurduğu yöntem gibi, anti-terör yasalarını oluşturarak gerçekleştirdiği ve önümüzdeki süreçte gerçekleştirecek olan saldırıları resmi/yasal/sıradan/doğal zemin üzerinde rahatça uygulanabilir bir düzeye indirgemektedir. İşte yukarıda bahsettiğimiz anti-demokratik uygulamalarını devlet, bu zemin üzerinde gerçekleştirmektedir. Devlet, hiç bir kanıt olmaksızın **"araştırmalar sürüyor"** bahanesiyle devrimci ve demokratları iki-üç yıl bu yasaya dayandırarak tutma hakkını kendisinde görüyor; önceden kendi oluşturduğu yasaları çiğneme pahasına da olsa... **Bunun siyasal arka planında ise, dipten gelip büyüyecek olan devrimci dalganın önünü şimdiden almak ve bu uğurda halkın ilerici dinamiklerini baltalamak var-**

deni, Sarkozy'nin ABD dış politikasıyla hemfikir olmasında aranmalıdır. Bu anlamıyla, ekonomik-sosyal-askeri-kültürel iç ve dış politikasına bakıldığında, Sarkozy'nin gerçek amacının kendi ulus burjuvazisinin çıkarlarını korumak şartıyla Fransa'yı ABD'ileştirmekten başka bir şey değildir. Yani Fransa emperyalizmin günümüzdeki hatırı sayılır kuklalarından olan Sarkozy'nin göçmenlere, öğrencilere vs. kısaca bütün halka karşı saldırı dalgası bu yönelimin ürünü olarak değerlendirilmelidir. Hatırlanacağı gibi, 2005'in Kasım ayında, 2006'nın Mart'ında ve en son cumhurbaşkanlığı UMP'den adaylığını açıkladığı 14 Ocak 2007'de Sarkozy şunu açık ifade etmişti; **"Bize faydası olmayan bütün kurumları kapattıracağım!"** Buradan ne anlaşılmalı? Açıkça: burjuva demokrasisinin insanlığa karşı bütün uygulamalarını teşhir eden, hak mücadelesinde bütün devlet baskısı ve terörüne rağmen ısrar eden devrimci-demokratik kurum ve kuruluşları (uzun vadeli düşünüldüğünde buna işçi sınıfının bütün örgütlenme mevzileri de eklenebilir-sendikalar gibi-), devletin çirkefliliğiyle bütünleşmedikleri

Devlet, hiç bir kanıt olmaksızın **"araştırmalar sürüyor"** bahanesiyle devrimci ve demokratları iki-üç yıl bu yasaya dayandırarak tutma hakkını kendisinde görüyor; önceden kendi oluşturduğu yasaları çiğneme pahasına da olsa...

dır. Kuşkusuz, tıpkı çıkan bütün yasalarda olduğu gibi, bundan ilk nasibini alan göçmen demokratik kitle örgütleridir. 2006'nın Haziran ayında **Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu'**na bağlı **Paris Halklarla Dayanışma** Derneği'ne ve 2007'nin Şubat ayında Paris'te bulunan Ahmet Kaya Kültür **Merkezi'**ne düzenlenen saldırılar da bu çerçevede ele alınmalıdır.

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da içinde bulunduğu kaostan çıkmanın yolu olarak bölgenin zengin kaynaklarını sadece kendine alma isteğinden belli ölçüde taviz vererek diğer emperyalist ülkelerle kısmi düzeyde paylaşmayı gerekli görmüştür. Bu konuda da seçici davranmaktadır. İşte UMP başkanı Sarkozy'ye Cumhurbaşkanlık seçimlerinde ABD'nin güçlü desteğinin ne-

in, ona bu anlamıyla fayda getirmeyecekleri için kapatılacak. İşte bu tarz, ekonomik krizin içinde çırpınarak kuduran ve kendisinden olmayanları "terörist" diye lanse eden ABD'nin günümüzde kamuoyunda yaydığı tarzı değil de ne olabilir?

Fransa emperyalizmi, Sarkozy politikalarıyla girdiği bu yönelimin yanı sıra, önümüzdeki dönemde daha da kızgınlaşacak Ortadoğu'dan büyük pay koparma perspektifiyle uşak TC ile anlaşılır bir zemin yaratmak istemektedir. İki ülke arasındaki ilişkilerin bu süreçteki kaynağında, Türkiye'nin bölgede stratejik bir ülke olduğu yatmaktadır. Tıpkı diğer ülkeler gibi Fransa devleti, TC ile arası iyi olan ülkenin bölgede en rahat hareket etme durumunda olacağını ve bu bağlamda en çok kârlı çıkma şansının yüksek olduğu ülke olacağını bil-

mektedir. İşte TC'nin her birkaç yılda bir yenilediği ve iadelerini istediği **"TC terör listesi"** Avrupa Birliğince bu güne dek muhatap bile **"alınmazken"**, Ortadoğu'da her geçen gün yeni savaşların kokusu geldiği günümüzde **"ciddi bir sorun"** haline gelmiştir. Önce tehlikeli **"görünmeyen"** insanlar, birden bire **"toplum için çok tehlikeli bireyler"** oldular. Ne var ki bu listede bulunanları Türkiye'ye yollamaları kendilerine büyük sorunlar yaratacağını biliyorlar (günümüzdeki iki ülke arasındaki anlaşmalar çerçevesinde yasalarının iade konusunda buna engel olmasından ötürü). Bu yüzden, Avrupa ülkeleri, farklı tarzlarla TC'ye ne kadar iyi efendiler olduklarını kanıtlamanın yarışı içerisinde oldukları. İşte değişik tarzlardan sindirme ve yıldırma politikasıyla hareket edip polisiye tavrını sergileyenlerden biri Fransa'dır. Öyle ki bu politikanın bir ürünü olarak, "terörist" diye lanse edilen oysa tamamen yasal çerçevede demokratik mücadele veren yoldaşlarımızdan bazıları hala cezaevinde iken, diğerleri tutuksuz yargılanarak belirli bir bölgeden çıkma yasağıyla serbest bırakılmışlardır. Yine şantaj olarak kullanılan göçmenlere talep ettikleri oturma hakkı sürecinde çektiikleri eziyet ve uyguladıkları yoğun sınır dışı da keza aynı politikanın bir başka versiyonudur. **Sonuç olarak, emperyalistlerin uluslararası düzeyde halklar ve yaşadığımız sorun özgülünde göçmenler üzerinden kendi çıkarları doğrultusunda giriştikleri ilişkilerin teşhir edilmesi önemlidir.**

Bu bilinçle Strasbourg bölgesinde bir araya gelen **Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (FTİF)**, **Fransa Demokratik Haklar Federasyonu (FDHF)** ve **Yaşanacak Dünya** gazetesi, Cumhurbaşkanlık seçimleri öncesinde "anti-terör yasası" adı altında gerçekleşen insanlık dışı uygulamalara karşı tavrılarını dile getirmek amacıyla bir çalışma yürüttüler.

12 Nisan'dan başlayarak üç gün boyunca Strasbourg'un Gutenberg meydanında imza kampanyası için masa açıldı. **"Sınırdışı durdurulsun, anti-terör yasası geri çekilsin"** başlığıyla çıkarılan bildiri yoğun bir şekilde dağıtıldı. Sonuç olarak saldırılardan bu yana **hala tutuklu olanların derhal serbest bırakılması** talebini de içeren bildiri ve toplanan imzalar, 17 Nisan tarihinde Cumhurbaşkanlık için aday olanların merkezi bürolarının yanı sıra Başbakanlık, Adalet bakanlığı ve İçişleri bakanlığı gibi çeşitli bakanlıklara gönderilerek çalışma sona erdi.

Tohum olduk büyüyoruz, selam olsun Umuda!

İnsanlık binlerce yıllık tarihi boyunca ezenlerle ezilenlerin kıyasıya muharebesine tanıklık etmiş, yengiler ve yenilgilerle ilerleyen tarihsellik içerisinde, muazzam bir deneyim ve tecrübeyi kendi hanesine katabilmiştir. Ezilenlerin yoksullukla, açlıkla, azgın sömürü ve yağmayla yoğrulmuş yaşam gerçeği, isyan etmelerini zorunlu kılmış, başkaldırmanın ve zorbalığa karşı direnmenin meşruluğu ezilenlerin pratiğinde gelişmeye, bilinçlenmeye başlamıştır. **İşçilerin, yoksul köylülerin, ezilen ulusların çelişkilerinden beslenen ve filizlenen tohumlar; günümüze ve geleceğe uzanan kaçınılmaz muharebelerin ilham kaynağı olmuştur.** Dünyada esmeye başlayan isyan rüzgarlarının ülkemiz topraklarına düşürdüğü direngen tohumlar halkın acılarıyla buluştukça filizlenmeye, suskunluğu parçalamaya başlamış, umut yaşam kazanmıştır. Ülkemiz egemenlerinin, Karadeniz'in hırçın sularında boğduklarını düşündükleri umut, birkez daha küllerinden kendisini yaratarak ayağa dikilmiş yürümeye başlamıştır. Bugün kavga ısrarından bir şey kaybetmeksizin yürüyüş sürmekte, tohum büyümekte, umut çoğalmaktadır.

Tohumu büyütmenin, gelişip serpilmesini sağlamanın yolu kuşkusuz ona hayat verecek temel şeylerde anlam bulan kitlelere gitmekten geçmektedir. Kitlelerin devrim mücadelesinde oynadığı bu tarihsel rol, onların örgütlenmesi, hangi politika, yöntem ve araçlarla bunun gerçekleştirileceği sorularına net yanıtlar vermemizi, bilince çıkararak pratiğimizde süreklileştirmemizi gerektirmektedir.

20 Mayıs'ta gerçekleştirilecek gece ve önümüzdeki dönemi kapsayacak bütün çalışmalar kitle faaliyetinde taşıdığımız yetersizlikleri altetmenin birer aracı ve fırsatı olarak görülmeli, gücümüz ve enerjimiz bu yönde seferber edilmelidir.

Kitlelere yönelmeyen, onların sorunlarını bilince çıkarmayan, kitle mücadelesinin dışında duran hiçbir devrimci çaba gerçek anlamda hedefine ulaşmış sayılamaz.

Bu sürecin geliştirilmesinin bir parçası olarak gördüğümüz doğru tarzda ele aldığımızdan muazzam kazanımlara dönüşebileceğini bildiğimiz **"Tohum Olduk Büyüyoruz, Selam Olsun Umuda"** şiarıyla düzenlenen gece faaliyeti sürecimiz açısından önemli bir yerde durmaktadır. Kitle eylemliliklerinin arttığı bir sürecin sonuna denk gelmesi, **Denizlerin**, komünist önder **İbrahim Kaypakkaya'nın** katledilmesini içine alan bir faaliyet sürecini kapsamı bakımından da ayrı bir anlam kazanmaktadır.

Sürdürdüğümüz her faaliyetin mücadelemize güç kazandırması, ileriye taşınmasına hizmet etmesi ve kitlelerin örgütlenmesini hedeflemesi gerekmektedir. Bunu bir söylem olmaktan çıkararak amacı doğrultusunda ilerleyen bir faaliyet eksenine oturtmalıyız. Bunu nasıl gerçekleştireceğimiz üzerine yoğunlaşmalı, kolektif aklımızı ve irademizi harekete geçirerek irdelemeliyiz.

Bugün sürdürdüğümüz faaliyetin merkezine kitlelerin örgütlenmesi sorunu yeterince oturtulmamaktadır. Kitlelere ve sorunlarına olan yabancılığımız ve bu yönde harekete geçemeyişimiz örgütlenmemizin önündeki önemli engellerden biri durumundadır. Kitlelere yönelmeyen, onların sorunlarını bilince çıkarmayan, kitle mücadelesinin dışında duran hiçbir devrimci çaba gerçek anlamda hedefine ulaşmış sayılamaz.

Buradan hareketle **20 Mayıs'ta** gerçekleştirilecek gece ve önümüzdeki dönemi kapsayacak bütün çalışmalar kitle faaliyetinde taşıdığımız yetersizlikleri altetmenin birer aracı ve fırsatı olarak görülmeli, gücümüz ve enerjimiz bu yönde seferber edilmelidir.

İçinden geçtiğimiz sürecin özellikleri, emperyalist haydutların ve ülkemiz hakim sınıflarının geliştirdiği saldırganlık, işçi ve emekçilere, köylülüğe dayattığı yıkım, Kürt ulusuna dönük imha ve inkar politikası bizlere

düzenin teşhirini yapacağımız muazzam malzemeler sunmakta, bunların üzerinden alternatif olanın propagandasını yapmamıza olanak sağlamaktadır. Bunları somutlamamız ve politik olarak nasıl işleyeceğimizi, hangi araç ve yöntemlerle kitlelere taşıyacağımızı belirlememiz gerekmektedir.

de olmanın zorunluluğu işlenmelidir. İşçi sınıfına; özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma ve bir dizi hakkın gaspedilmesine karşı örgütlenme ve sendikal mücadeleyi geliştirme çağrısını içeren tarzda gidilmeli, hâlihazırda direnişte bulunan işçiler ziyaret edilmeli, destek verilmelidir. Öğrenci gençliğin akademik-demokratik eğitim ve iş hakkı dillendirilmeli, yozlaştırmaya, uyuşturucu kullanımı ve çeteleşmeye karşı mücadele vurgusu yapılmalıdır. Emekçi semtlerde geliştirilen yıkım saldırısı diğer sorunlarla birlikte ele alınarak işlenmelidir.

Kürt ulusuna yönelik saldırılar özellikle Kürt halkının yoğunluklu yaşadığı semtlerde gündemleştirilerek, demokratik zemindeki talepleri desteklenmelidir.

Hapishanelerde devrimci tutuklulara dayatılan tecrit saldırısı teşhir edilmeli ve devrimci tutukluların mücadelesine destek çağrısı yapılmalıdır. Şehit ve tutuk ailelerine ziyaretler yapılarak duyarlı hale getirilmelidir.

Bütün bu çalışmalarımız örgütlenme zemininden bir an olsun uzaklaşmadan sorunları kavrama ve kavratma, bilinçlenme ve bilinçlendirme, pratikte gelişme ve pratiğin içerisine çekme vb. olarak ele alınmalıdır. Bunu yapabildiğimiz oranda faaliyetimizin başarısından söz edebiliriz.

Kuşkusuz komünist önder **İbrahim Kaypakkaya'nın** ölüm yıldönümünde anılması bu geceyle birlikte hedeflenecektir. Bunun her birimize ayrı bir sorumluluk yüklediği ortadadır. Bu sorumluluğun yerine getirilmesi sadece gece anımı değil bütün bir faaliyeti kapsamaktadır. Kaypakkaya'nın Türkiye devrimine ilişkin temel görüş ve düşünceleri bıkmadan usanmadan anlatılmalıdır. Önder yoldaşın hayatı ve mücadelesi kavratılmaya çalışılmalıdır.

Özellikle sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt olmakla, görev ve sorumluluklarımızı en iyi şekilde yerine getirmekle, sorunları inceleyerek çözüm üretmekle gerçek anlamda O'nu anmış sayılırız.

Bu coşku ve bilinçle ileriye doğru küçük ama sağlam adımlar atarak, arkamızda çözülmemiş sorun bırakmayarak yürüyüşümüzü güçlendirelim!

**TOHUM OLDUK BÜYÜYÜRÜZ
SELAM OLSUN UMUDA!**

**20 MAYIS 2007 PAZAR
14:00**

PROGRAM
SINEVIZYON
SABAHAT AKKIRAZ
FERHAT TUNÇ
ÇAR NEWA
GÖKHAN BİRBEN
HİLMİ YARAYICI
GRUP HAYKIRIŞ
HASAN SAĞLAM
KONUŞMACILAR

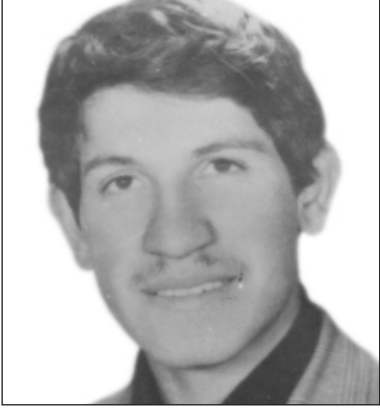
**YER: İSTANBUL GÖSTERİ VE
KONGRE MERKEZİ (MY SHOWLAND)**
TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ
Soğanlı Mh. Mirmarsınan Cd. 62/5 B.evler İst.0212 6432233
e-mail: tohum_km@yahoo.com

Şurası hepimizin bildiği bir gerçek ki, **kitleler kendi sorunlarının işlenmediği, ifade edilmediği, alternatif bir çabanın ortaya konulmadığı süreçlere ve eylemliliklere katılım göstermezler.** Katılmasına ve destek vermesine neden olacak şey kendilerine ait birşeyler görmesi ve sahiplenildiğini hissetmesi olacaktır.

Kuşkusuz gerçekleştireceğimiz geceye yaklaşımımız da bu yönde olmalıdır. İşçi ve emekçilerin, gençliğin, yoksul gecekondu halkının, Kürt ulusunun sorunları, özlem ve talepleri faaliyet boyunca kavranmaya çalışılmalı, çözümü üzerine tartışılmalıdır. Bu faaliyet süresince emperyalizmin sürdürdüğü işgal ve geliştirdiği saldırı politikaları, ülkemiz hakim sınıflarının geliştirdiği ırkçı şovenist saldırı dalgası ve miliyetçiliği palazlandırma çabası anlatılmalı ve bunlara karşı örgütlenmenin, bir karşı koyuş içerisinde

Katledileli on yıllar geçmesine rağmen hafızalardan silinmeyen Armenak Bakır'ın anısına; UYANIŞIN VE DİRENİŞİN SİMGESİ YİĞİT BİR KOMÜNİSTE...

Bir kısmımız onu Orhan Bakır, bir kısmımız Ohannes Bakırcıyan, bir kısmımız Ali Ağa kod adıyla bildi... Hangi isimle bilinirse bilinsin, geçmişte bugünde ve gelecekte yüreği eşitlik ve özgürlükten yana kardeşçe bir yaşamdan yana atanlar için O, daima hafızalarda yiğit bir komünist, kararlı, sevilen ve unutulmayan bir kişilik olarak belleklerde yerini koruyacak...

'Benim için türküler söyle
Armenak!
Karanlıklar ezginle erisin
Dağ sesinle uyanısın
Seninle yürüsün hayat...'*

13 Mayıs 1980'de Elazığ Karakoçan'da düşürüldüğü pusuda katledilen **TKP/ML TIKKO**'nun önder kadrolarından **Armenak Bakır**'ın ablası ile onu konuştuk. Armenak'ın adlarının çokluğu ablası için de geçerli, belki de bu ülkede hakim olan tek dil, tek din, tek milletten olmayan herkes için geçerlidir bu durum. Armenak'ın ablasının da **Süslü** isminin yanı sıra **Suzi**, **Suzan**, **Maria** gibi isimleri olduğunu öğreniyoruz. Bize Armenak'ı, kendisinin kullandığı adıyla Armen'i anlatmasını rica ediyoruz ondan, doğduğu andan öldüğü güne dek en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmadan öğrenmek istiyoruz. Süslü abla, kardeşiyle çok fazla kalamadığı ve not tutarak tarihe kayıt düşmediği için çok üzgün olduğunu tekrarlıyor birkaç kez. **Oysa, Armenak tarihe en büyük notu yaşamıyla, ortaya koyduğu başeğmez tavırla düştü on yıllar önceden...**

Çocukluk dönemlerinin geçtiği **Diyarbakır**'dan başlıyoruz...Annesi Siirt Beşiri'den, babası Diyarbakır Silvan'danmış Armenak'ın. Baba İstanbul'a gelip giderek küçük çaplı ticaret yapıyormuş, bakır, soba gibi madeni eşyalardan oluşuyormuş yaptığı ticaret. Çocuklarına karşı sevgi dolu olan, küçük bir kazançla 8 çocuğunu geçindirmeye çalışan babalarının öyküsü, soykırımda kaybettikleri atalarının bir benzeri olmuş ne yazık ki...İstanbul'a giden baba, açtığı telefonda bir hafta sonra döneceğini söylemiş, ancak aradan bir ay geçmesine rağmen kendinden bir haber alınamamış. Tüm tanıdıklarına haber salıp babalarını bulmaya çalıştılsa da, ölü ya da diri kendinden herhangi bir haber alınamamış. Uzun yıllar boyunca babalarından haber beklediklerini ama bir daha hiçbir haber alamadıklarını aktarıyor Süslü abla. Bu konuda herhangi bir tahmin yapabilecekleri bir bilgiye bile sahip değiller...

Babanın ortadan kaybolmasıyla ailenin tüm yükü annelerinin sırtına yüklenir. Anneleri terzilik yaparak, zor şartlar altında da olsa çocuklarını okutur. O yıllarda Diyarbakır'daki Ermeni nüfusunun çok daha fazla olduğundan bahsediyor anlatırken, mahallelerindeki büyük kilisenin şimdi yıkık dökük halde olduğunu ekleyerek. Tehcir ve soykırımla nüfusu giderek azalan Ermenilerin pek çoğu sonradan Kürtçe konuşmaya başlamış, anne babasının da böyle olduğunu aktarıyor, anadili Ermeniceyi bilmediğini belirttik.

Adına layık bir devrimcilik...

Bu zorluklar içerisinde Diyarbakır'da **Cumhuriyet İlkokulu**'na başlıyor Armenak. İlkokulu burada bitiriyor. Ablası, Armenak üçüncü sınıftayken evlenip evden ayrıldığını belirtiyor. Armenak isminin nereden geldiğini ve anlamını sordüğümüzde **"Babamın bir arkadaşı koymuştu adını, gözüpek bir fedainin(**) adını, adını onurla taşıdı ve o da iyi bir devrimci oldu"** diyor.

Çocukluğunda Armenak'ın kişilik özelliklerinin nasıl olduğunu soruyoruz. "Düşünceli ve dik başlı bir çocuktur. Okul dışında kalan zamanlarında onu terzi Melkon'un yanına çirak olarak vermiştik, ancak O, kaçır gelir ve gitmek istemezse gitmezdi, kararından kimse vazgeçiremezdi" diyor. Çocukluğundaki inatçılığı, ölene dek yoluna başını koyduğu düşüncelerine bağlılıkta da gösterecektir sonra kendini.

Daha sonra İstanbul Üsküdar'daki **Surp Haç Lisesi**'ne yazılır, üniversiteyi kazandıktan sonra da bu okulda Hrant Dink ile birlikte belletmenlik yapacaktır. Röportaj boyunca **Hrant Dink**, sürekli bize eşlik etti, hem salonda Armenak'ın yan tarafında duran üzerine zeytin dalı asılı bulunan fotoğrafı, hem de Armenak'ın hayatının pek çok aşamasında yer alması nedeniyle sık sık adını anarak... Hrant Dink'i Diyarbakır'dan tanıdığını ama o dönem ismini bilmediğini anlatıyor Süslü abla. Yoksul Ermeni çocuklarını köyleri gezip toplayarak İstanbul'a parasız yatılı okumaya götürdüklerini anlatıyor. Bazen çok kalabalık geldiklerini, ancak o dönem Armenak'ın devrimci düşüncelerinden tam olarak haberdar olmadıklarını söylüyor. Düşüncelerini kısa ve öz anlatmış Armenak, bunu doğallıkla yaparmış.

Devrimci düşüncelerle ne zaman tanıştığını sordüğümüzde, net bir cevap veremiyor o yüzden. Sonrasında **İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi**'ni kazandığında devrimci saflarda örgütlendikleri yer **TKP/ML**'dir. İsimlerinin örgütlü faaliyet önünde engel olmaması aynı zamanda yaka-

lanmaları durumunda Ermeni Cemaatinin zarar görmesini engellemek amacıyla birlikte olan üç arkadaş olarak farklı isimler alırlar. Hrant adını **Firat** yaparken, Stefan **Murat**, Armenak ise **Orhan** yapar. Ölümünden sonra özellikle faaliyet yürüttüğü Tunceli, Bingöl çevresinde doğacak olan pek çok çocuğun adı da Orhan olacaktır.

Başka fotoğrafı olup olmadığını sordüğümüzde, Armenak'ın yakalanmasından sonra Hrant'ın gelip tüm fotoğrafları aldığını, o da gözaltına alınca ailesinin fotoğrafları bahçeye gömdüğünü anlatıyor. Nem yüzünden fotoğraflar tahrip olmuş, **"Böyle olacağını bilseydim özenle saklardım her şeyini"** diyor, Armenak yüreklerde ve bilinçlerde kalıcı bir yer edinmiş oysa çoktan.

Hapishane ve kaçış...

Bir akşam İstanbul'da kendi evine uğradığını, sonradan İzmir'de bir ev baskınında yaralı yakalandığını gazetelerden öğrendiğini söylüyor. Kendisi iki kere görüşebilmiş onunla İzmir Buca Hapishanesi'nde tutukluymuş. Annesi her ay giderek ihtiyaçlarını karşılıyormuş. Birgün hapishanede ona **"Böyle 3-5 kişi neyi değiştirebileceksiniz?"** diye sormuş, Armenak **"Az olan patron, bir fabrikada bir patron var ama yüzlerce işçi var, niye değiştiremeyelim ki?"** diyerek cevap vermiş. Armenak'ın bölgede çok sevilen bir devrimci olması onun üzerine anlatılan pek çok hikayeyi de beraberinde getirmiş, ablası da bunlardan bir kısmını dile getiriyor, ancak bunların ne kadarı yaşanmış, ne kadarına eklenmiş yapılmış bunu kestirmek zor. Dersim'de arandığı dönemlerde, polislerle dalga geçmek için elinde kendisi hakkında arama olan kararı polisler gösterip 'Benim okuma yazmam yok, burada ne yazıyor?' diye sordüğünü aktarıyor. Elazığ'da arama yapmak için askerlerin otobüsü durdurduğunu, üzerinde silah olan Armenak'ın bunu ceketine sarıp, üst kısma koyduğunu, askerlere gidip 'Ben burada ineyeğim, beni arayın da gideyim' diyerek uzaklaştığını söylüyor, zekası sayesinde aramadan kurtardığını söylüyor.

Üniversite yıllarında sevdiği kız Amerika'ya yerleşir Armen'in ve onu oraya çağırır, oysa O, 'seviyorsa o gelsin' diyerek, uğruna hayatını vereceği ülkesinden ve mücadeleye olan sevdasından vazgeçmez.

Armenak kaldığı Buca Hapishanesi'nde 1978'de dışı ağırdığı gerekçesiyle Ege Üniversitesi'ne sevk edilir. Yoldaşları bu fırsatı kaçırmayarak Armen'i kaçırlar. Bu haber halk ve devrimciler tarafından sevinçle karşılanır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Haydar Çakmak: Dersim Mazgirt Dilanoğlu köyü doğumludur. Bakıl Ağa isimli muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada **11 Mayıs 1981** tarihinde şehit düştü. Bakıl Ağa daha sonra Proletarya Partisi tarafından ölümle cezalandırıldı.

Bozan Yaylası Şehitleri: Dersim **Çemişgezek Bozan Yaylası**'nda Proletarya Partisi ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan **Ağa Şimşek** ve **Kenan Bozkurt** 9 Mayıs 1985'te çatışmada şehit düştü.

Sekerman Şehitleri: Dersim Mazgirt'te işbirlikçi muhtar Kemal'in cezalandırılmasının ardından yapılan operasyonda **TKP/ML TIKKO** gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan **Gürsel Çelebi (Erdal)** yaralı olarak ele geçirilerek işkencede katledilirken, **Gülseren Ağgöl (Kamile)** çatışmada şehit düştü.

Mehmet Yaşar: 1968 Diyarbakır Dicle doğumludur. Dağların Selo'su 1989 yılında gerillaya katılmış ve komutan olmuştur. Dersim Nazimiye'de Çakaran Deresi'nde çıkan çatışmada **14 Mayıs 1992**'de şehit düştü.

Hasan Tanrıverdi: 10 Ocak 1964'te Muş Varto'da doğdu. Ailesiyle ekonomik nedenlerle Almanya'ya işçi olarak gitti. **ATIF**'de Berlin'de Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. Geçirdiği beyin kanaması sonucu **17 Mayıs 1992**'de aramızdan ayrıldı.

Eyüp Güllen: Sidar kod adlı Eyüp Güllen 1972 Maraş doğumludur. Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde örgütlendi. 1993 yılında gerillaya katıldı. 1994'ün 11 Mayıs'ında **Dersim Mazgirt Dinar Köprüsü**'nde bir kaza sonucu şehit düştü.

Dursun Adabaş: 1996 1 Mayıs'ında polisin açtığı ateşle vurulduğunda 19 yaşındaydı. Elektrik tesisatçılığı yapıyordu. 1 Mayıs'a ilk kez katılıyordu. Söğütluçeşme'de çıkan çatışmada **Hasan Albayrak** ve **Levent Yalçın**'la birlikte adını ölümsüzleşenler safına yazdırdı.

İbrahim Bozkurt: 1937 Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumludur. 1960'larda Almanya'ya gitti. **Çermo Dayı** olarak bilinirken Duisburg Türkiyeli İşçiler Derneği'nin kurucuları arasında yer aldı. Yakalandığı hastalık sonucu **5 Mayıs 1998**'de yaşamını yitirdi.

Emel Kılıç: 15 Mayıs 2003'te **Tokat**'ta düşmanın attığı pusu sonucu girdiği çatışmada şehit düştü.

Deniz-Yusuf-Hüseyin: 6 Mayıs 1972'de Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun (THKO) kurucu ve önderlerinden **Deniz Gezmış**, **Yusuf Aslan** ve **Hüseyin İnan** idam edildi.

Demir parmaklıklardan dağlara uzanan yolculuk...

Kaçırılma haberini nasıl aldıklarını, neler hissettiklerini soruyoruz Süslü ablaya. Çok sevindiklerini ancak uzun bir dönem evlerinin ve dükkanlarının önünden siyasi polisin eksik olmadığını, uzunca bir süre gözlem altında tutulduklarını belirtiyor. Eve bir başka yoldaşının ya da kendisinin uğrayıp uğramadığına baktıklarını söylüyor. Oysa Armenak, bundan sonra bir daha eve uğramayacaktır, bundan sonra Dersim, Elazığ ve Bingöl çevresinin kod adı **Ali Ağa** olan Orhan Bakır'dır artık O. **Tarış İplik Fabrikası Direnişi**'nin önderliğinden pek çok askeri eyleme kadar onun imzası vardır bu coğrafyada.

Ermeni Soykırımı sonrası bölgede sağ kalan ancak varlığını **'gizlemek'** zorunda hisseden pek çok Ermeni aile, onunla başlayan bir uyanışın içerisinde bulur kendini, bu hem ulusal olarak kendilerine yapılan zulme karşı tavır almanın zorunluluğu, sınıfsal olarak ezilmişlikleriyle de birleştirir. O, ülkemizde yaşayan çeşitli milliyetlerden emekçi halkın kurtuluşunun sosyalizmle olacağına beyni ve yüreğiyle sarsılmaz bir inançla inanmaktadır. Kemalizm'in faşist bir diktatörlük olduğunu dile getirerek sistemden ilk defa köklü bir kopuşu sağlayan ve şovenizme karşı bayrak açan İbrahim Kaypakkaya'nın açtığı yoldan ilerlemektedir. Onun yanı sıra **Manuel Demir** gibi, **Nubar Yalımyan** gibi pek çok Ermeni devrimci TKP/ML saflarında mücadele eder ve hayatlarını bu uğurda kaybederler. **TKP/ML** içerisindeki Ermeni milliyetinden devrimciler burjuva basınının da sıkça dile getirdiği bir olgudur. Ancak onlar bu durumu Kemalizm'in onlarca yıllık akıttığı zehirle bulanmış bir söyleme dile getireceklerdir, yani **'dış mihraklardan beslenen terör örgütü'** söylemiyle. Süslü abla Hrant Dink katledildikten sonra burjuva basında çıkan haberlerde **'Üç terörist'** olarak Armenak, Hrant ve Stefan'ın verildiğini de dile getiriyor.

Karakoçan kızıştı seninle...

13 Mayıs 1980'de Elazığ Karakoçan'da bir pusuda katledilir Armenak. Nasıl haber aldıklarını sorduğumuzda, Demokrat gazetesinde küçük bir haber yayınlanır ve hayatı boyunca mücadele arkadaşı olmuş olan Hrant Dink arayarak haber verir aileye ölümü. Onu tanıyan tanımayan herkes üzerinde derin bir üzüntü bırakır ölümü. Yoldaşlarından birini 'kızımın nişanlısı' diyerek yanına alır ve Karakoçan yoluna düşer Süslü abla. Vardıklarında devletin cenazeyi kaçırarak Kimsesizler Mezarlığı'na gömdüğünü öğrenirler, kendilerine bir kağıt imzalatılır buna dair. Emin olmak için mezarı açtırır. Sürekli sorgulanmakta ve şehri terk etmeleri istenmektedir. Armenak'ın vasiyeti bellidir: **Dersim Mazgirt Faraç köyüne gömülme** istemiştir ölmeden önce. Cenazeyi almak isterse, onlarca insanın ölümünün sorumluluğunu kabul edeceğini söyleye-

rek tehdit eder komutan. Başka insanların öldürülmesinden korkan Süslü abla çaresiz geri döner. Ancak Armenak'ın yoldaşları ve halk buna izin vermez, cenazesini

kaçırarak Faraç köyüne götürür, yüzlerce insanla toprağa vererek vasiyetini yerine getirirler.

Hrant Dink, Armenak Bakır'ın arkasından yazdığı bir yazıda: **'O, tertemiz bir sayfaya halkların kardeşliğini yazdı'** der, onun açtığı sayfaya Nubar, Manuel ve Hrant tertemiz, onurlu ve dürüst bir yaşamla yeni sayfalar eklediler. Röportajı gazete için hazırladığımız saatlerde ise Genelkurmay Başkanlığı şöyle bir not düşüyordu internet sitesine: **'Özetle, Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk'ün, 'Ne mutlu Türküm diyene!' anlayışına karşı çıkan herkes Türkiye Cumhuriyeti'nin düşmanıdır ve öyle kalacaktır.'** Kuşkusuz tarihe beyaz sayfalar açanların yanında böylesi kara notlar da olacak, ancak size söz olsun yoldaşlar; er ya da geç halkların kardeşçe yaşadığı, güvercinlerin vurulmadığı, eşit ve özgür bir ülkeyi kuracağız, adlarınıza asla unutmadan...

'Devletin yanında olan Ermeni de rahattır'

Sohbetimiz oldukça uzun sürüyor Ermeni soykırımından, devrimcilerin şu anki durumuna dek pek çok şeyi konuşuyoruz

ablayla. Eskiden sokağa çıktığında mutlaka tanıdık devrimcilerle karşılaştığını, şimdi bunun olmadığını ve çok üzüldüğünü söylüyor abla. **'Soykırımı girersek çıkmayız, anlatmakla bitmez'** diyor, başka bir sohbete bırakıyoruz biraz konuşup. Ailelerin çocuklarını **'Aman devrimci olmasın'** diyerek uzak tuttıklarını, böylelikle yozlaşmanın kucakına attıklarını, lümpen kişiliklere sahip olarak aslında böylelikle kaybettiklerini söylüyor. İstanbul'da bir Ermeni olarak yaşamının getirdiği zorlukları sorduğumuzda, tam da ülkemiz gerçeğini dile getiriyor: 'Sadece Ermenilerin değil, devrimcilerin, Kürtlerin, Alevilerin yaşamının da zor olduğunu düşünüyorum. Ya sev, ya git deniyor. Sadece Ermenilere değil, herkese böyle deniyor. Baskılar her zaman olmuş, hiç kalkmamış ki! Ama rahatına düşkün olan, devletin yanında olan Ermeni de rahattır' diyor. Türkiye'deki Ermenilerin 'göze gözükmekten' sessiz sakin yaşamak istediğini, bu yüzden seslerini çıkarmadıklarını düşünüyor.

Armenak'ın bu kadar sevilmesini içtenliğine, dürüstlüğüne, insanlarla kurduğu iyi ilişkilere, sıcaklığına ve önderlik yeteneğine bağlıyor. 12 Eylül öncesinden sonrasına, devrimcilerden, mücadeleden bahsederken **'Türkiye'de devlete karşı olan herkes yaşamıştır bu baskıları. Takip ediyorum, hala daha yüzlerce insan öldürülüyor. Gençler yoksulluk ve işsizliğin pençesinde boğuşuyor. Tavuk gibi adam kesen bir devletin elindeyiz'** diyerek özetliyor durumu.

Vakit geç oldu, kısa zaman sonra görüşmek üzere diyerek ayrılıyor Süslü abladan, sıcaklığına ve dostluğuna ve bizim için yaptığı el emeklerine teşekkür ederek... Aklımızda Armenak'ı ve yoldaşlarını alıp, bize ne kadar güzel değerler bıraktıklarını, bunları daha da geliştirmemiz gerektiğini düşünerek, millet, dil, din farkı gözetmeksizin insan olmanın, devrimci olmanın güzelliğini daha da bir hissederek...

*Armenak'ın arkasından gizli bir Ermeni olarak yaşayan bir cami imamının mezarında okuduğu şiir.

**Fedai: Ermeni halkının oluşturduğu direnişçi Partizan gruplarına verdiği ad.

GÜNDE DÜN...

5 Mayıs

1968. Fransa'da, Vietnam savaşı nedeniyle Amerikan karşıtı gösterilerde 6 öğrencinin tutuklanması üzerine **Daniel Cohn-Bendit** liderliğinde 30.000 öğrenci barikatlar kurarak Paris'te ayaklandı; Sorbonne Üniversitesi kapatıldı.

1981. IRA militanı **Boby Sands** hapishanede açlık grevinde öldü.

6 Mayıs

1996. Anayol hükümeti Adalet Bakanı Mehmet Ağar, hapishaneler genelgesi yayımladı. **"Mayıs Genelgesi"** adıyla anılan düzenleme hapishanelerde tepkiyle karşılandı. Siyasi tutuklu ve hükümlüler 20 Mayıs'ta süresiz açlık grevine başladı.

9 Mayıs

1974. Almanya'da, Kızıl Ordu Fraksiyonu liderlerinden **Ulrike Meinhof** Stuttgart'daki Stammheim Hapishanesi'nde öldürülerek intihar süsü verildi.

1978. Faşistler İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde dersten çıkan öğrencilerin üzerine ateş açtı; 3 kişi öldü, 12 kişi yaralandı.

12 Mayıs

1916. İrlanda'nın İngiltere'den bağımsızlığını ilan eden Paskalya Ayaklanması'nın öncüsü ve İrlanda'nın ilk Marksist işçi önderlerinden **James Connolly** kurşuna dizildi.

1992. Nelson Mandela Uluslararası Atatürk Barış Ödülü'nü insan hakları ihlalleri nedeniyle reddetti.

14 Mayıs

1948. Siyonist İsrail devleti kuruldu.

16 Mayıs

1943. Varşova Gettosu'ndaki Yahudi topluluğunun Nazi işgaline karşı direnişi kırıldı. Hayatta kalanlar **Treblinka** toplama ve yok etme kampına gönderilmeye başladı.

17 Mayıs

1971. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (**THKP-C**) üyesi dört devrimci İsrail'in İstanbul Başkonsolosu **Efraim Elrom**'u kaçırdı. Eylemciler, 20 Mayıs gününe kadar hapishanelerdeki bütün devrimcilerin serbest bırakılmasını istediler. Hükümet pazarlık yapmayacağını açıkladı.

Açıktır ki, yoksulluğun ve yoksunluğun, eşitsizlik ve adaletsizliğin talan ve sömürünün sonucu olan çocuk işçiliği sorunu da, tüm sistemden kaynaklı sorunlar gibi, yeni bir ekonomik-siyasal sistem kurulmasıyla birlikte çözülecektir.

Dünyanın yükü onların sırtında!

Çocuk; yasalarda 18 yaş altı tüm fertler için belirtilen bir ifade. Ve işte o fertlerin, dünyada yüz milyonlarca, ülkemizde ise milyonlarca, çeşitli işlerde çalışarak yaşamını sürdürüyorlar. Biraz onlardan bahsetmek istiyoruz. Yani tamirhanelerde, atölyelerde, tarlalarda vb. yerlerde çalışan, geçim derdini erken yaşlarda omuzlayan çocuk işçilerden.

Yapılan tahminlere göre bugün dünyada **250 milyon kadar çocuk**, yeterli eğitimden, sağlık hizmetinden ve temel özgürlüklerden yoksun olarak, fiziksel, zihinsel, eğitsel, sosyal, duygusal ve kültürel gelişmelerine zarar veren koşullarda çalışmakta ya da çalıştırılmaktadır.

Çocuk işçiliğinin yoğunlaştığı ülkelere baktığımızda, az gelişmiş/geri bırakılmış ülkeler olarak ifade edilen, siyasi ve ekonomik olarak emperyalizmin tahakkümü altındaki ülkeler olduğu görülebilmektedir. Bunlardan biri de Türkiye'dir.

Resmi rakamlara göre, ülkemizde 15-20 milyon 6-17 yaş arası çocuk bulunmakta. Ve bunlardan 4 ila 5 milyon civarında çocuğun tarım, sanayi ve hizmet sektöründe çalıştığı tahmin ediliyor. Ve yaz sürecinde bu rakamın önemli oranda yükseldiği belirtiliyor. İstatistikler, dünya genelindeki çocuk işçiliğinde önemli düşüş yaşandığını kaydetse de, bunun ülkemiz için geçerli olup olmadığına dair elimizde, en son 1999'da yapılan **DİE** verilerinin dışında bir veri bulunmamakta.

Ancak, buna rağmen çevremize şöyle bir göz attığımızda, var denilen bu düşüşün ülkemiz açısından geçerli olmadığını söylemek gerekiyor. Her ne kadar 8 yıllık zorunlu eğitim uygulaması ile belli bir düşüşün olabileceği akla gelse de, egemenlerce yaşama geçirilen IMF etiketli ekonomik ve sosyal yıkım politikaları ile yoğunlaşan işsizlik, yoksulluk ve açlık ve de bunun sonucu oluşan göç dalgası, çarpık kentleşme, bu durumu olanaksız kılıyor. Bu koşullar altında, ülkenin dört bir yanındaki çocuklar daha fazla ekonomik hayatın içerisine giriyor/sürülüyor.

Ağır yük altındaki küçük bedenler

Çocuk işçilerle, bazen bir tekstil atölyesinde ütü yaparken ya da parça taşıırken, sanayide motor sökerken, kaynak yaparken, bazen bir inşaatta harç yaparken, tuğla taşıırken, bazen bir caddede

ayakkabı boyarken, bazen de sokakta çöp toplarken ya da sığın altında tarlalarda mevsimlik tarım işçisi olarak pamuk toplarken, toprağı çapalarken karşılaşıyor, taşıdıkları yükün ağırlığına tanık oluyoruz.

O küçük bedenleri ve elleriyle, onca ağır yükün altında çalışarak, ailelerinin bütçelerine katkıda bulunmaya, zor yaşam koşullarına karşı ayakta kalmaya çalıştıklarını ve hayatın o acımasız yüzüyle erken yaşlarda karşılaştıklarını görüyoruz. Çalışmanın çocuklara, duygusal ve fiziksel açıdan da getirdiği birçok olumsuz sonuç var. Bunlara kısaca değinecek olursak; her şeyden önce çocuk, psikolojik olarak, çalışmaya hazır değildir. Çünkü daha oyun çağında iken, kendi doğal ortamından koparılıp, çeşitli iş alanlarına sürülmekte, çok ağır iş koşullarında çalıştırılmaktadır. Bundan dolayıdır ki, çalışan çocuklar, çoğunlukla hırçın, içe kapanık, çevresiyle uyumsuz ve özgüvensiz bir kişiliğe bürünmektedir. Ayrıca çocuklar bedensel olarak çalışmaya hazır değildirler. Zor çalışma koşullarında çocukta fiziksel yorgunluk ve çöküntü meydana gelmektedir. Ayrıca çalışan çocuklar, çalıştıkları işyerlerinde ve sokaklarda istenmeyen davranış ve alışkanlıklara sahip olabilmekte ve çeşitli tehlike ve istismarlarla yüz yüze gelebilmektedirler. Özcesi, yarınımız olarak gördüğümüz çocuklar, çocuklarımız; çocukluk düşlerini yaşayamadan, çocuk olma hakkını kullanmadan, eğitim hakkından yararlanmadan, ailenin sıcak ortamından alınıp, serbest piyasanın çirkin ellerine teslim edilerek, geleceğimiz karartılmaktadır.

Çocuk işçiliğinin başlıca nedeni: Yoksulluk!

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de çocukların çalışmasının başlıca sebebi yoksulluktur. Gelir düzeyi düşük ailelerin çocukları, en azından kendi masraflarını karşılayarak, aileye ek destek sağlamak için çalışma ortamına girmektedirler. **Özellikle köyden kente göçün hızlanması çocukları sokaklarda ve bazı iş sektörlerinde çalışmaya itmiştir.**

1999 DİE verilerine göre Türkiye genelinde 6-17 yaş grubundaki çocukların çalışma nedenlerinde ilk sırayı aile gelirine katkıda bulunma, ikinci sırayı ailenin ekonomik faaliyetine yardımcı olma ve üçüncü sırayı ise ailesi istediği için

çalışma alıyor. Bunları iş öğrenme ve meslek sahibi olma gerekçesi izliyor. Ve kentlerde çalışan çocuk işçilerin büyük bir bölümü kırsal kesimden (özellikle T. Kürdistanı'ndan) göç eden ailelerin çocukları. Yapılan araştırmalara göre, çocukların en çok çalıştırıldığı alan; tarım, sanayi, sosyal ve kişisel hizmetler, ticaret, lokanta, otel hizmetleri ve sokaklardır. Çocuk emeğinin en çok kullanıldığı sektör ise tarım olarak gözüküyor. 6-17 yaş grubunda çalışan çocukların yaklaşık % 58'i tarımda, % 22'si sanayide, % 10'u ticarete ve % 10'u da hizmet sektöründe çalışıyor. Patronlar da özellikle çalıştırmak için çocukları tercih etmektedirler. Bunun sebebi çok açıktır ki, çocukların düşük ücretle çalıştırılmaları ve kolayca işten atılabilmeleridir. Ayrıca çocuk işçiler iş yerlerinde sigortasız olarak çalıştırılabilmekte, dolayısıyla, işverene ucuz iş gücü sağlayarak, daha fazla kâr elde etmelerini sağlayabilmektedir.

Söz onların...

Geçtiğimiz günlerde bir **23 Nisan Çocuk Bayramı** daha "kutlandı".

Ancak, "**dünyanın tek çocuk bayramına sahip ülkesi**" olmakla övünen Türkiye'de, çocuk işçilerin bundan pek haberi yok gibi. Onlar diğer günlerde olduğu gibi, o gün de çalışmak, aile bütçesine katkı sunmak ya da kendi ayakları üzerinde durma kavgasını sürdürmek zorundalar. Kısacası onlar, dünyanın yükünü sırtlarında taşımaktan, hiçbir bayramda şeker yiyemiyorlar. **Onları ifade eden 23 Nisan'dan çok 1 Mayıs olsa gerek.** Çünkü onlar daha küçük yaşlarda işçileşmiş, sömürüyü tatmış, dünyaca yükü sırtlamış çocuklar...

Çocuk işçiliğini biraz daha yakından incelemek, onların yaşadığı sorunları doğrudan onlardan öğrenmek için birkaç çocuk işçiyle görüşelim dedik. Ve şimdi bu noktada sözü çocuk yaştaki "**genç**" işçilere bırakalım...

Yollarda çeşitli işlere koşturan çocuk işçilerle karşılaşıyoruz. Konuşma isteğimizi çoğunlukla reddediliyor. Gerekçelerinin çoğu aynı: "**Patronum görmesin!**" ya da "**işim var!**" Ve unutmadan çoğu da kendilerinden "**çocuk**" olarak bahsedilmesinden kaynaklı sitemkâr davranıyorlar. Onlar ne de olsa ailelerine yardımcı olan, ekmek kazanan "**büyük**" insanlar. Bizler de kalplerini kazanmak için onlardan "**genç**" diye söz ediyoruz. Bir grup arkadaşımızı bir dernekte buluyoruz

O küçücük bedenleri ve elleriyle, onca ağır yükün altında çalışarak, ailelerinin bütçelerine katkıda bulunmaya, zor yaşam koşullarına karşı ayakta kalmaya çalıştıklarını ve hayatın o acımasız yüzüyle erken yaşlarda karşılaştıklarını görüyoruz. Çalışmanın çocuklara, duygusal ve fiziksel açıdan da getirdiği birçok olumsuz sonuç var.

Onlarla konuşuyoruz. Bizimle konuşan ilk arkadaşımız **Ferhat**. Ferhat şu an lise sonuncu sınıfta okuyor. Babası inşaatlarda çalışarak ailesinin geçimini sağlıyor. Bazen oluyor ki babası uzun zamanlar iş bulamayabiliyor ve zar zor geçindirebiliyor ailesini. Ferhat bu durumun farkında ve 14 yaşından bu yana her yaz sürecinde veya ara tatillerde ailesine yük olmamak, okul harçlığını çıkarmak için çalışıyor. Şu ana kadar düğün salonunda, markette ve torna tesviye fabrikasında çalışmış. Ve bu durumu zorunluluk olarak dile getiriyor ve ekliyor: **“O yaşlarda, çoğu arkadaşım tatilin tadını çıkarıp, gezerken, çalışmak ve bir de düşük ücretle çalışmak emeğinin karşılığını alamamak, zor geliyor!”**

Bir başka arkadaşımızla da kısa bir sohbet ediyoruz. Bu arkadaşımızın ismi de **Yoldaş**. Yoldaş, 16 yaşında. Okumuyor. Liseden terk. Ailesi geçim sıkıntısından dolayı memleketini terk ederek İstanbul'a yerleşmiş. Ve şimdi annesi ve babası da çalışıyor. Yoldaş işsiz bugünlerde. Bu zamana kadar lokantalarda, mobilya atölyelerinde, torna tesviye fabrikasında ve elektrikçide çalışmış. En son işi elektrikçilikmiş. Ancak anlayamadığını söylüyor ve **“sigortam yapılmıyordu çıktım”** diyor. Çalışırken yaşadığı zorlukları şu sözlerle

ifade ediyor; **“maaş düşük ve gün geliyor zamanında vermiyorlar parayı, aksatıyorlar ve seni dolandırıyorlar! Sigorta yapılmıyor hiçbir zaman. Adı bile geçmez. Kandırıyorduk anlayacağımız.”** Yoldaşla konuştuktan sonra dernekte son olarak Ekin isimli genç arkadaşımızla konuşuyoruz. **Ekin** şimdi 18 yaşında. Okumuyor. Lise ikiden terk. Devrimci-demokrat bir ailenin ço-

cu -
ğu. Babası tersanede çalışıyor ve aynı zamanda sendikacı. Annesi de yine devrimci bir kurumda çalışıyor. Liseyi terk ettikten sonra erken yaşlarda ekmek kavgasına giriyor, nice yaşıtı gibi. Meslek öğrenmek, harçlığını kazanmak ve çalışma ortamı ile tanışmak için çalışmaya karar

vermiş. İlk işi halde hamallık yapmak olmuş. **“Çalışma koşulları çok zordu, ayrıca sürekli küfür edilen bir yerdi. Gece 3'ten öğlen saatlerine kadar çalışıyorduk. Emeğimizin karşılığını alamıyorduk ve sigortamızda yapılmıyordu”** diyor. Daha sonrasında matbaada makinede ortacı olarak çalışmış. Şimdilik O da çıkmış işten. Ve bizlere son olarak şunları söylüyor; **“...çocuk yaşta işçi çalıştırılması yaz sürecinde yoğunlaşıyor. 16-17 yaşlarında ve daha küçük yaşlarda çalışan arkadaşlar oluyordu. Çalışma saatleri olabildiğince uzun ve ayrıca patron kendi kafasına göre mesai yaptırıyor ve mesailer de eksik veriyor. Eşitlik de yok. Mesela çırak olarak girdiğimde bana 50 YTL haftalık alacaksın dediler, ama benden sonra giren bir başka genç arkadaşına asgari ücret veriyorlardı. İşte böyle bir eşitsizlik vardı...”**

“Genç arkadaş”larla görüşmemizden sonra, **Kartal Meydanı**'nda çöp toplayıcılığı yapan çok sayıda genç işçiyle görüşüyoruz. Çoğu çocuk yaşlarda. 13-14 yaşlarında iki üç kişi var. Onlarla konuşmaya çalışıyoruz. Ama konuşmak istemiyorlar.

En sonunda ısrarlarımız üzerine bir ikisi konuşuyor kısa kısa cümlelerle. Çalışanların hepsi T. Kürdistanı'ndan ve hemen hepsi okullarını yarıda bırakarak, ailelerine katkı sunmak için buralara gelmiş. **“Köyde çobanlık yapıyorduk. Toprağımız yoktu. İş yoktu oralarda ve biz de buralara geldik”** diyorlar. Ve ekliyorlar **“şu ana kadar birçok işte çalıştık, Adana'da tarlalarda çalıştık, Karadeniz'de ailelerimizle birlikte fındık topladık. Şimdi de burada birine bağlı olarak çöp topluyoruz. 15-16 saat sokaklarda çöp toplayarak ekmek parası kazanmaya çalışıyoruz. Burada az çok kazanıyoruz işte. Ama en çok yaşadığımız sorun, insanların bizlere karşı önyargılı oluşları. Bizlere potansiyel suçlu olarak bakılıyor. Oysa bizler sadece ekmek parası kazanmaya çalışıyoruz...”** Kısa konuşuyorlar ve **“işimiz çok”** deyip hemen yollara düşüyorlar...

Açıktır ki, yoksulluğun ve yoksunluğun, eşitsizlik ve adaletsizliğin talan ve sömürünün sonucu olan çocuk işçiliği sorunu da, tüm sistemden kaynaklı sorunlar gibi, yeni bir ekonomik-siyasal sistem kurulmasıyla birlikte çözülecektir. Bu sistemde ise, başta çocuk emeği üzerindeki sömürü olmak üzere, insanın insan üzerindeki sömürüsü olmayacak!

(Kartal)

İşçi-köylü'den

Devrimci irade Taksim hedefinde bir kez daha sınava geçti

Ülkemiz uşak egemen sınıfların, emperyalist efendilerine daha iyi hizmet verme yarışı içerisinde kendi aralarındaki çatışmaları tırmandırdıkları bir süreçten geçmekteyiz.

Bu çatışmalı sürecin faturasının işçi emekçi yığınlarına çıkacağı habercisi ise 2007 1 Mayıs Kutlamaları olmuştur.

Uzunca bir süredir tırmanan ırkçı-şoven dalganın dışa dönük yansımaları, Kürt Ulusal Hareketine imha-inkar saldırılarının dozunu artırmak olurken, emek ve sermaye arasında giderek derinleşen çelişkilerin halk nezdinde dışa vurumu da, 1 Mayıs kutlamalarına dönük azgınca saldırılarda kendini göstermiştir.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri etrafında kopartılan fırtınanın ve bu fırtınanın bir parçası olarak, Genel Kurmay tarafından yayınlanan muhtıra niteliğindeki bildirinin kamuoyundaki etkileri sürerken, bu muhtıranın esas olarak ezilen emekçi yığınları hedeflediği de ortaya çıkmıştır böylece.

1 Mayıs'tan sadece iki gün önce, “laik-anti-laik” çatışması vesilesiyle Çağlayan Meydanı'na toplanan ve sayıları yüz

binlerle ifade edilen yığınların oluşturmadığı **“tehlike”**, emekten yana olanların, insandan ve insanca yaşanılabilir bir dünya kurmak isteyenlerin, birlik-mücadele-dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na çıkmaları söz konusu olduğunda egemenler açısından, **“tehlike ötesi”** bir durum ortaya çıkarmıştır. Gerçekte yaşanan şey ise, egemenlerin işçi-emekçilerin, sisteme karşı giderek yükselen öfkeleri karşısında paniklemedir. Bu öfkenin 1 Mayıs gibi sınıf mücadelesinin, kavgayı daha da kızdıran bir gününde dışa vurması ise, ne yeni bir durumdur nede sadece ülkemiz egemen sınıflarına özgüdür.

Devrimci güçler, reformist sendika önderliklerinin tüm atlatma manevralarına karşın, sadece Taksim'i **zorlamakla** kalmayıp, **İstanbul'un dört bir yanında** kurdukları barikatlarla, tüm mahalle ve sokakları 1 Mayıs alanına çevirerek, “1 Mayıs Kızıldır, Kızıl Kalacak” şiarına uygun bir pratik sergilemişler, kavganın ve dayanışmanın gününü, hak ettiği biçimde sahiplenmişlerdir. Taksim başta olmak üzere, Okmeydanı, Gülsu-

yu, 1 Mayıs Mahallesi'nde kurulan barikatların ardında çatışanlar, 1 Mayıs kavgasının ruhunu yaşatanlar oldu.

Faşist kolluk güçlerinin 17 bin polis gücüyle saldırdığı kitlenin kararlılığı kuşkusuz ki devrimci iradenin ortaya koyduğu dirayet ve dirençti. İstanbul'da yaşamı felç eden güvenlik önlemlerine rağmen, İstiklal Caddesinin ara sokaklarından bir araya gelen devrimciler, Taksim kararlılığını bir kez daha gösterdiler. Yaşanan bu gelişmeler Taksim alanının nasıl kazanılacağına da açık bir şekilde göstermektedir.

DİSK yöneticilerinin 500 kişilik bir kitleyle **adım attıkları** Taksim Meydanı ise son güne kadar gösterilen kararlılığın bir yansımasıydı. İstanbul Valisi Muammer Güler'in “beş yüz kişiyle, bin kişiyle çıkmalarına bir şey demeyiz ama elli bin kişiyle çıkmalarına izin vermeyiz” açıklamalarıyla örtüşen bu pratiğin DİSK'in Taksim hedefini anlamak açısından da bir örnektir.

2007 1 Mayıs'ını bu tablo altında aramızda bırakırken, mücadelenin daha çetin bir evreye girdiği gerçekliğini aklımızdan çıkarmadan hareket etme zorunluluğuyla karşı karşıya olduğumuzun, çok iyi farkında olmamız gerekmektedir.

Ülkemiz emekçi yığınlarının iki faşist kampa bölünmeye çalışıldığı bu süreci tersine çevirmek ancak bu gerçekliği bilince çıkarmakla mümkün olacaktır. Cumhurbaşkanlığı etrafında kopartılan fırtına henüz sona ermiş değildir. Burada biz ilgilendiren konu, kimin cumhurbaşkanı olacağı değildir. Bizler şunu çok iyi

biliyoruz ki, kim seçilirse seçilsin, emekçi sınıflara değil, emperyalistlere ve bağlı olduğu sermaye grubuna en iyi hizmeti verme gayreti içinde olacaktır. Bunun içindir ki, bu süreçte tüm devrimci ve ilerici güçlere düşen en acil görevlerden biri de, aynı zamanda faşist TC Ordusu'nun son aylar ve hatta yıllarda kaybettiği prestijini geri kazanmanın sonucu olan bu sözde kamplaşmada, taraf olmaya zorlanan kitleler arasında bu gerçekliği propaganda etmek olmalıdır. Bu propaganda ayrıca, son süreçteki gelişmelere paralel olarak yükselişini sürdüren ırkçı-şoven dalgayı da geri püskürtmeye hizmet eder biçimde ele alınmak durumundadır.

Bu ele alış aynı zamanda, **“Kırk Sattır mı, Kırk Katır mı?”** ikilemine sokulmaya çalışılan emekçi yığınların devrim mücadelesine yakınlıklarını faaliyetleri olacaktır. İşçi-emekçi kitleleri karşı karşıya oldukları bu büyük tehlikeye karşı bilinçlendirme görevi olan bu göreve en sıkı sarılması gerekenler ise, genelde tüm devrimciler, özelde ise ülkemiz devrim mücadelesinin öncü gücü olma iddiasını, Proletarya Partisi önderliğinde 35 yıldır, inatla ve büyük bir sebat ve kararlılıkla sürdüren bizler olmalıyız.

2007 yılı 1 Mayıs'ı devleti halk nezdinde aciz bir tabloya düşüren, devrimci iradenin kararlılığını gösteren önemli gelişmelere sahne oldu. Beş yüz bin emekçiyle kan bedeli değerlerle yaratılan bu alanları bugünden attığımız adımlarla kazanacağız!

1 Mayıs coşkuyla kutlandı!

Duisburg

Emekçilerin, birlik ve mücadele günü 1 Mayıs Duisburg'da göçmenlerin yoğun katılımıyla kutlandı. Alman Sendikalar Birliği (DGB)'nin çağrısı ile bir araya gelen işçi ve emekçilerin içinde Türkiyeli devrimci örgütler kendi içinde yaptıkları eylem birliği doğrultusunda hareket ederek ortak platform oluşturdular. Platform; **Partizan**, D. Demokrasi, **Atılım** ve **Her Şeye Rağmen** dergi çevrelerinden oluştu. Bununla beraber alanda; **HÖC**, Yek-Kom ve ÖDP çevreleri de yerlerini aldılar.

Her yıl 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmaya çalışan Almanya Sendikalar Birliği, bu yıl da tamamen bitiş mitingi alanını hedefleyerek, işçilerin yürüyüşe katılmasını sağlamak yerine eğlencenin yoğun olduğu, kısacası içeriğinin boşaltıldığı bir kutlama gerçekleştirilmeyi çeşitli araçlarla sağladı. Tüm bu çabalara rağmen yerli ve göçmenler el ele, omuz omuza vererek 1 Mayıs'ı özüne uygun bir şekilde; sosyal yıkıma, Anti-Terör yasalarına ve ırkçılığa karşı sokaklarda kutladılar.

Yürüyüşe başlamadan önce platform adına bir arkadaş, Türkiye'de faşist TC'nin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyen emekçilere yönelik gerçekleştirdiği saldırıyı teşhir etti. Ve tüm kitle "**Faşizme karşı omuz omuza**" sloganını haykırarak, Türkiye'deki emekçilerin Avrupa'daki sesi oldular.

Yürüyüş boyunca Partizan kitlesi de sloganlarla yürüyüşüne devam etti. Yürüyüş boyunca Proletarya Partisinin gerçekleştirdiği 8. Konferansın bildirisi ve yine Proletarya Partisinin 1 Mayıs bildirisini yoğun bir şekilde dağıttı. Yürüyüş bitişinde, Platform adına hazırlanan yazı okunduktan sonra, ortak sloganlar atılarak eylem bitirildi.

Duisburg İşçi-Köylü okurları

Erfurt

Bizler her sene gibi 1 Mayıs'ı coşku ile karşılamaya hazırlanırken gerek faşistlerin ırkçı eylemleri ve gösterileri gerekse Alman polislerinin adaletsiz tavrı yaklaşık 3-4 bin anti-faşisti caydırmaya yetmedi.

İlk başta normal bir 1 Mayıs yürüyüşü ile başlayan gösterimiz saatler ilerledikçe ırkçıların yapmak istediği yürüyüşe karşı bir **protestoya** dönüştü. Olağanüstü "güvenlik" önlemleri alan Alman polisi 3-4 helikopter ve sayısız görevlileri ile coplarını bizden de esirgemedi. Kurulan tüm barikatları kırarak ırkçıların planladığı yürüyüşü engelledik. Yaklaşık 1300 ırkçı, çember halinde kuşatıldı. Gaz bombaları, coplar ve Alman polislerinin diğer ucuz taktikleri Nazilerin etrafında kurduğumuz çemberi dağıtmaya yetmedi. Yaşasın devrimci dayanışma!

Innsbruck

1 Mayıs Komitesinin çağrısıyla birçok örgütün katıldığı 1 Mayıs yürüyüşü, hem kitlesel, hem de coşkuyla bir şekilde gerçekleşti. Yaklaşık 1200 kişinin katıldığı yürüyüşte **Partizan** kortejinin 400 kişiyle en kitlesel ve en coşkuyla olduğu gözlemlendi. Partizan korteji 1 Mayıs kızılına uygun hareket ederek alanlarda sesini kitlelere haykırdı. Devrimci dayanışmanın olumlu olduğu 1 Mayıs başarıyla sona erdi.

Tirol Partizan Taraftarları

İsviçre

Bu yıl da dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin taleplerini dillendirdiği 1 Mayıs işçi bayramı coşkuyla kutlandı. Neo-liberal yıkım politikalarının tüm

sıcaklığıyla bizlere dayatıldığı, sömürü düzeninin katmerleşerek yaşamımızın bir parçası olarak bizlere sunulduğu günümüzde, 1 Mayıs'ta meydanlarda sesimizi haykırmak, geçmişe oranla çok daha fazla önem arz etmektedir. Bizler de bu bilinçle meydanlarda yerimizi aldık. Genel katılımın 4 binin üzerinde olduğu 1 Mayıs'a, Türkiyeli demokratik güçler "**İsviçre Demokratik Göçmenler Platformu**" çatısı altında katıldılar. Platform'da, önceden alınan ortak kararlara genel anlamıyla uyulmasının dışında birlik mücadele dayanışma ruhu, önceki 1 Mayıs'lara oranla daha fazla hissedildi. 1 Mayıs'taki yürüyüş boyunca iki tane megafonlu araç bizlere eşlik etti. Araçlarda okunan ortak

bildiriler ve sloganlar dışında, bir araçtan marşlarımızı, türkülerimizi, kendi kurumlarımızın bildirisini geniş olarak okuma olanağımız oldu. Hafta içi olması ve beklediğimiz düzeyde bir katılımın olmamasına rağmen, İTİF (İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu)'nun korteji, gerek katılım gerekse de coşku bakımından kendisini gösteriyordu.

Bu 1 Mayıs'ta göze batan önemli noktalardan bir tanesi de, gençliğin yürüyüşe damgasını vurmaya. Yürüyüş boyunca tüm sloganlara tüm coşkuyla katılımları diğer kortejleri de olumlu yönde etkiledi. Diğer önemli olan bir nokta ise; "İsviçre Demokratik Göçmenler Platformu"nda bulunan kurumlar (IGIF, İTİF, IDHF, Zürih Halkevi, SAP, KKA, Alinteri, İsviçre Demokratik Kürtler Birliği) ortak belirlenen kararlara uymuşlardır. Yürüyüşün sonunda toplanılan meydana, TV kanallarıyla yapılan röportajlar sonrasında, sloganlar eşliğinde eylem sonuçlandırılmıştır.

Londra

1 Mayıs 2007 İngiltere'nin başkenti Londra'da coşkuyla kutlandı. Özellikle göçmenlerin katılımının daha yoğun olduğu gözlemlenirken, sendikalar esasta temsili düzeyde bir katılım sağladılar.

Türkiyeli göçmen örgütlerin 1 Mayıs öncesi oluşturduğu platform sayesinde bu yıl ilk kez Türkiyeli örgütler 1 Mayıs komitesince hazırlanan programa dahil olup söz hakkı aldılar. Ortaklaşıl konular üzerinde konuşmacı şu noktalar üzerinde durdu. Birinci olarak emperyalizmin halklara yönelik genel saldırısı, işgaller ve emperyalist saldırganlık. İkincisi emperyalist ülkelerde geliştirilen ırkçılık ve sosyal hakların kısıtlanmasına yönelik saldırılar ve üçüncü olarak da özellikle de 11 Eylül sonrası geliştirilen anti-terör yasaları ve bu bağlamda göçmenlere yönelik yapılan saldırılar şeklinde özetlenebilir. Bizler alana "Yaşasın 1 Mayıs" ve "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi" yazan beş ustanın resimlerinin yer aldığı yazan Partizan pankartları ve aynı zamanda Yeni Demokratik Gençlik imzalı pankartla alanda yerimizi aldık. Aynı zamanda İngilizce ve Türkçe olarak 1 Mayıs'ın anlamına ilişkin "**Yaşasın 1 Mayıs**", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak", "**Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao viva viva viva**" sloganlarını attık.

Londra Partizan taraftarları

Nürnberg

Nürnberg'de bu yıl 1 Mayıs kutlamaları iki yürüyüş şeklinde gerçekleşti. DGB-Alman Sendikalar Birliği'nin düzenlediği yürüyüşe **ATİK** ve **İşçi-Köylü** okurları olarak katılım sağladık. Yürüyüşte, "**ABD Irak'tan defol**", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "**Birlik Mücadele Zafer**" sloganları haykırıldı.

İkinci yürüyüş Devrimci Blok'un ve anti-faşistlerin Nazilere karşı düzenlediği yürüyüşü. DGB'nin düzenlediği yürüyüşün bitiminden sonra ILPS, ATİK ve gazetemiz okurları bu yürüyüşe katıldı. MLKP ve YEK-KOM gençliği dışında, diğer Türkiyeli demokrat yapılar katılmadı. Yani bir bakıma reformistlerle devrimciler ayrıştı... Nazilerin düzenlediği yürüyüşe karşı, düzenlenen bu yürüyüşte de 2000 civarında katılım vardı. Bu yürüyüşte de "**Kahrolsun faşizm**", "Her yerde faşizme ölüm", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları canlı bir şekilde haykırıldı.

Strasbourg

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine altı gün kala gerçekleşen 1 Mayıs etkinlikleri, Fransa'nın birçok kentinde yürüyüş biçiminde gerçekleşti. Strasbourg şehrinde saat dokuzdan itibaren République Meydanı'nda toplanmaya başlayan kitle, saat 10.00'da harekete geçti. Yürüyüşte **Fransa Türkiyeli İşçiler Federasyonu (FTİF)**, Fransa Demokratik Haklar Federasyonu (FDHF) ve **Yaşanacak Dünya Gazetesi** platform şeklinde yerlerini aldılar. Fransızca "**İrkçılığa, emperyalist**

savaşa ve hak gasplarına karşı 1 Mayıs'tayız / FTİF – FDHF – Yaşanacak Dünya" yazılı pankartın arkasında kurumlar kortejlerini oluşturarak yerlerini aldılar. ATİK imzalı ve üç dilde "**Yaşasın 1 Mayıs**" yazılı pankartın açıldığı yürüyüşte ATİK ve ILPS bayraklarının dalgalanmasının yanı sıra düzenli olarak platform bileşenleriyle önceden belirlenen Türkçe ve Fransızca sloganlar atıldı.

Yine 1 Mayıs yürüyüşünde Türkiye Devrimci Hareketi'nden örgüt taraftarları da pankartlarıyla katıldılar. **MKP**, **TKB** ve **DHKC**'nin yanı sıra **TKP/ML** taraftarları da Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun resimlerinin bulunduğu pankartın arkasında yürüdüler. TKP/ML-YDK bildirisinin Fransızcası yoğun bir şekilde dağıtıldı. Partinin 8. Konferansını selamlayan dövizlerin de taşındığı yürüyüş esnasında Proletarya Partisi ve Kızıl Ordu bayrakları dalgalandı.

Brogie Meydanı'na gelindiğinde 1 Mayıs Platformu bileşenleri bir araya toplanarak kitle örgütlerinin merkezi düzeyde gündeme ilişkin çıkardıkları ortak Fransızca bildiri okudular. Okunan bildirinin ardından, yaklaşan seçimin ikinci turunda Sarkozy karşıtı tavrın belirtilmesine dönük sendikaların ve Fransız örgütlerin çağrısının da yapıldığı 1 Mayıs etkinliği sona erdi.

Viyana

1 Mayıs Viyana'da coşkuyla bir şekilde kutlandı. 1 Mayıs hazırlıkları, aylar öncesinde kurulan bir platform tarafından yürütüldü. Platformda **Partizan**, **ATİGF**, **YDG**, **HÖC**, **Anadolu Federasyonu**, **Atılım**, **Odak**, **ADHK**, **ArbeiterInnenstandpunkt/ Revolution**, **Kommunistische Initiative (KI)**, **Kommunistische Jugend Österreich (KJÖ)**, **Kommunistischen StudentInnenverband (KSV)**, **Sozialistische Jugend-Stamokap-Strömung** yer aldılar. Platform bu sene yürüyüşten sonra bir Fest'in yapılmasını kararlaştırdı. Yürüyüş Opera'nın önünde başlayarak Fest'in olacağı Sigmund-Freud Park'ta son buldu. Yürüyüşe genel olarak katılım diğer senelere göre olumlu oldu. Partizan ve ATİGF kitlesi sık sık "**Hoch die Internationale Solidarität**", "Yaşasın 1 Mayıs", "**Yaşasın Partimiz TKP/ML**", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "**Birlik Mücadele Zafer**" vb. sloganlar attı.

Fest ise ilk olmasına rağmen olumlu geçti. Yapılan çeşitli konuşmalardan sonra, ATİGF çatısı altında çalışmalarını yürüten **Gelecek (Küçükler)** ve **Nergiz Halk Oyunları Ekibi** birer gösteri sergileyerek büyük ilgi topladılar. Daha sonra çeşitli müzik grupları sahnede yer aldılar. En son davul-zurna eşliğinde çekilen halaylarla Fest son buldu.

Viyana Partizan ve ATİGF taraftarları

Stuttgat

Bu yıl 1 Mayıs yürüyüşüne hazırlık çalışmaları merkezi oluşturulan '**Devrimci-Demokratik Alternatif Blok**' adı altında yürütüldü. ATİK, ADHK, AGIF, BİR-KAR ve Yaşanacak Dünya Gazetesi'nin yer aldığı platformun yerel ayağını oluşturan Stuttgart'ta da çalışmalarımız istenilen düzeyde olmasa da ve kimi eksikliklerine rağmen eylem birliği ruhuna uygun bir şekilde ele alınmış ve bu çerçevede de kimi pratik faaliyetler ortaklaşarak gerçekleştirilmiştir. 1 Mayıs öncesi ortak afişlerin yapılması, ortak bildirinin fabrika önlerinde dağıtılması, oluşumun dışındaki demokratik-ilerici kurumların ziyaret edilmesi ve bunların 1 Mayıs yürüyüşünde oluşturulmuş olan bu platform içerisinde bir blok halinde yürüyüşe katılması çağrılarını bir kaç kez yapılmıştır. 1 Mayıs öncesi ırkçı, faşist MHP'lilerin provokasyon amaçlı kimi pratik girişimleri olmuştur. Göçmen İşçi Kültür Derneği'ne yönelik 'Kahrolsun PKK yaşasın Milliyetçi Hareket!' içerikli yazılamanın yapılması, yine bizlere yönelik takip gibi provokasyon amaçlı bu girişimler platform bileşenleri ve dost kurumlar tarafından yapılan kitlesel basın açıklaması ile protesto edilmiştir.

Tüm bu gelişmeler ve bir dizi pratik faaliyetlerle birlikte 1 Mayıs yürüyüşü özüne uygun bir şekilde '**Devrimci 1 Mayıs**' şiarı ile platform bileşenleri yürüyüş kartejinde yerini almıştır. Bizler de kartejimizde başta Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao'nun resimlerinin yer aldığı pankart ve Partizan pankartımızla birlikte kızıl bayraklarımız ve ILPS, ATİK flamarımızla yerimizi aldık. 1 Mayıs yürüyüş bitim yerinde platformun ortak bildirisi okunduktan sonra genel olarak devrim şehitleri özelde 1 Mayıs şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu sonrası etkinlik bitirilmiştir. Sonrasında Tohum Kültür Derneği (ATİF), Göçmen İşçiler Kültür Derneği (AGIF), Kültürler Arası Buluşma Merkezi (ADHF) tarafından organize edilen '1 Mayıs pikniği'ne gidilmiştir.

Stuttgat İşçi-Köylü Okurları

Her yer Taksim, hiçbir yerden çıkış yok

Devlet terörüne rağmen 1 Mayıs kararlılığı!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs işçilerin, emekçilerin ve devrimcilerin kararlılığına ve devletin terörüne sahne oldu.

1 Mayıs'ın kutlanmasına izin vermeyen faşizm, İstanbul'u adeta bir hapisaneye çevirdi. Vapur, metro ve tramvay seferleri iptal edildi, anayollar trafiğe kapatıldı, milyonlarca insan devletin zulmüne maruz kaldı. Şehir dışından gelen otobüsleri gişelerde durduran polis, kilometrelerce araç kuyruğunun oluşmasına neden oldu. **Yasadışı bir şekilde, otobüsleri, özel araçları arayan polis işçi avına çıktı.** Yüzlerce insan, Beşiktaş Meydanı'nda beklediği, üç kişi olarak yan yana yürüdüğü veya sohbet ettiği için vahşice gözaltına alındı.

Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamakta kararlı olan ve Dolmabahçe önünde sabahın erken saatlerinde toplanmaya başlayan kitle devletin "savaş" hazırlıkları ile karşılaştı. 1 Mayıs tertip komitesi hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı. İlerleyen saatlerde meydana oldukça

kalabalık bir kitle olmasına rağmen gözaltılardan dolayı biraraya gelinemedi.

Vahşete inat 1 Mayıs!

İlk olarak **Sine-Sen**'in pankart açması ile bir anda hareketlenen meydan, dört bir yandan atılan **"Yaşasın 1 Mayıs"** sloganları ile inledi. Sanatçılara saldırmakta gecikmeyen polis gaz bombaları ve tazyikli su ile kitlenin pankart arkasında biraraya gelmesine engel oldu. Öğlen saatlerine kadar aralıklarla 1 Mayıs için sloganlar atarak meydana toplanmak isteyen gruplar polisin vahşeti ile karşılaştı.

Ancak tüm engellemelere ve sokak ortasında basın önünde yaşanan işkenceye rağmen kitlenin 1 Mayıs'ı kutlama kararlılığı devam etti. Polis genç, yaşlı ayrımı gözetmeksizin **"Yaşasın 1 Mayıs"** sloganını haykıran herkesi gözaltına aldı. Polis ayrıca kendisini **"vurma"** diye uyarın gazetecilere de saldırdı. Saatlerce devam eden eylemler öğlen saatlerinde Taksim Meydanı'na taşındı. Olağanüstü **"güvenlik"** önlemlerine, kurulan barikatlara rağmen kitle Taksim Meydanı'nda biraraya gelerek 1 Mayıs

sloganlarını haykırdı. Saat 14.00'te İstiklal Caddesi'nde toplanan yaklaşık 3 bin kişi sloganlarla Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Coşkulu ve öfkeli kitle kurulan barikatları zorladı ve 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını söyledi. Polisin buna yanıtı cop, gaz bombası ve gözaltı oldu. Sıkılan gazdan göz gözü görmezken kitle, Tarlabası'na inerek yolu trafiğe kapattı ve polisle çatışmaya başladı.

Polisin bir süre geri çekilmesi ile devam eden çatışma saatler boyunca **Dolapdere**'de devam etti. Toplanarak tekrar Tarlabası'na çıkan bir grup buradan Taksim'e yürüdü ve polisle çatıştı. Polisin takviye ekiplerle saldırması sonucu geri çekilen grup buradan Okmeydanı'na yürüdü.

DİSK, KESK, TMMOB ve bir grup kurum temsilcisi polis eşliğinde Taksim'e "çıkarak" burada bir basın açıklaması yaptı. Dolmabahçe'ye çağrı yapan bu kurumlar kitle orada toplanmaya çalışırken ve polisin vahşetine maruz kalırken Taksim'e "çıkı". Böylelikle aylardır Taksim açıklaması yapan DİSK'in ne demek istediği de anlaşılabilir oldu. DİSK bürokratları devletle yapılan pazarlıklar sonucunda **"olaysız bir şekilde"** Taksim'de basın açıklaması yapmış oldu.

1 Mayıs Mahallesi

Gelişmeler üzerine durum değerlendirmesi yapan devrimci yapılar da Anadolu yakasındaki güçlerini **Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi**'nde birleştirerek burayı 1 Mayıs alanına çevirdi. **Partizan, ESP, DHP, HÖC** ve **Ödak** saat 13.00 sıralarında Sağlık Ocağı önünde toplanarak yürüyüşe geçti. Yaklaşık 1000 kişiye gaz bombalarıyla, plastik mermilerle müdahale edildi. Bunun üzerine direnişe geçen kitle barikatları kurarak eylemi mahallerin ara sokaklarına yaydı. 3 saat süren çatışma sonunda kitle eylemi kendi inisiyatifiyle sonuçlandırdı.

Eylemde **TKP/ML, DHKP-C, MLKP, MKP** pankartları da açıldı. TKP/ML militanları eylemin başında bir araya gelerek '77 yılında katledilen 37 devrimciyi 30. yılında bir kez daha andıklarını, direnişlerle, bedellerle yaratılan bu tarihe sahip çıkacağını yineleyerek ant içtiller.

Okmeydanı

Okmeydanı'ndan Taksim Meydanı'na çıkmak için harekete geçen devrimciler, polis tarafından biber gazı kullanılarak, coplarla dövülerek gözaltına alındı. Bunun üzerine Sibel Yalçın Parkı'nda toplanan 3 binden fazla kitle marşlar eşliğinde, sloganları atarak Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Aralarında **Partizan, DHP, HÖC, Kaldıraç, ESP** gibi kurumların da bulunduğu kitleye kısa bir süre sonra polis saldırı. Bunun üzerine çıkan çatışmada, barikatlar kurularak polisin mahalleye girmesi engellendi. Çıkan çatışmada çok sayıda polis de yaralandı. Uzun süre devam eden çatışmalarda halkın büyük tepkisini alan polis, sokakta gördüğü herkeşe terör estirdi.

Gülsuyu

Gülsuyu Mahallesi'nden Taksim'deki kutlamalara katılmak isteyen mahalle halkı polisin ablukasıyla karşılaştı. Bunun üzerine 1 Mayıs Mahallesi'ne geçen devrimciler ortak bir kutlama gerçekleştirdiler.

Akşam, saat 20.00'de Partizan, HÖC, DHP, PDD'nin ortak örgütlediği, ESP ve KÖZ'ün de destek verdi bir eylem örgütlendi. Gülsuyu son durakta başlayan eylemde **"Taksim 1 Mayıs alanıdır yasaklanamaz"** pankartı açarak, **Gülsuyu Heykel Meydanı**'na yürüdüler. Alanda bir açıklama yapan eylemciler "tüm yasaklamalara ve polis terörüne karşı devrimci irade galip gelmiştir" dediler. Söylenen marşlar eşliğinde eylem sona erdirildi.

Ankara

Ankara'da Ulus Opera Binası önünde toplanan binlerce kişi pankart ve flamalarıyla **Sihhiye Meydanı**'na kadar yürüdü. Saat 15:00'te yürüyüşe başlayan KESK, TMMOB, DTP, EMEP, ÖDP ve SHP gibi partilerin bulunduğu alanda yerini alan Ankara **Devrimci 1 Mayıs Platformu** bileşenleri kızıl bayraklarıyla alanı coşkulandırdı. Ankara Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri olarak yerini alan Partizan, DHP, Alinteri ve BDSP her yıl olduğu gibi devrimci dayanışmanın önemini gösterdi.

Malatya

Malatya'da KESK, Türk-İş, TMMOB, İHD, DTP, ÖDP, EMEP, ESP, DHP ve Partizan tarafından düzenlenen 1 Mayıs mitingi coşkulu geçti. Saat 13.00'de Ofis Kavşağı'nda toplanan kitle Emeksiz Meydanı'na kadar sloganlar atarak yürüdü.

"İrkçi şoven saldırılara geçit vermeyeceğiz" pankartıyla yürüyüş kolundaki yerini alan Partizan kitesi "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" vb. sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Tertip komitesi adına yapılan konuşmadan sonra müzik grubunun söylediği marşlar ve türkülerle kitle coşkulu anlar yaşadı. Eylemde Partizan ve Malatya YDG adına gönderilen mesaj da okundu. Okunan mesajlar ve müzik grubunun söylediği türkülerin ardından miting sona erdi.

Dersim

Dersim'de 1 Mayıs Partizan coşkusuyla kutlandı... Yürüyüş, Sanat Sokağı'ndan **Partizan, DTP, DHP** ve ESP'nin katılımıyla başla-

dı. Buradan harekete geçen kitle Cumhuriyet Meydanı'nda diğer kurumlarla birleşti. Sanat Sokağı'ndan harekete geçen Partizan kitesini Cumhuriyet Meydanı'na girişinde durduran polis, Tertip Komitesi üzerinde baskı yaparak Partizan bayraklarının indirilmesini istedi.

Kitle sık sık **"Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı"**, "Yaşasın devrimci dayanışma", **"Yaşasın 1 Mayıs"**, "Biji yek gulan" sloganlarını atarak miting alanına doğru harekete geçti. Ayrıca miting saatlerine doğru Sinyen Mahallesi'nden geçmek isteyen kitle, uzun aramalar ile engellenmeye çalışıldı, fakat tüm bu yaşananlara rağmen kitle taleple-

rini miting alanında kararlılıkla dile getirdi.

Erzincan

Erzincan'da yapılacak olan 1 Mayıs mitingi Erzincan Valiliği tarafından İl İdaresi Kanunu'na dayanılarak "güvenlik" gerekçesiyle yasaklanınca miting başvurusunda bulunan bileşen dağıldı ve yeni bir bileşenle (SES, BES, Partizan, DTP, YÖGEH, ESP, DHP) sistemin yasakçı ve baskıcı zihniyetini kınayan bir basın açıklaması düzenlendi. İstanbul'daki saldırıların da kınandığı basın açıklaması on dakikalık oturma eyleminin ardından sloganlarla son buldu.

Hatay

Hatay'da 20'ye yakın kurum saat 14.30'da Maksim Doğuş Okulları'nın önünde toplanarak Alen Meydanı'na yürüdü. İki binin üzerinde kitlenin katıldığı mitinge Partizan okulları da "Emperyalizme, şovenizme, çeteleşmelere, özelleştirmelere, yıkım yasalarına, tarımın tasfiyesine karşı Halk Savaşı'nı yükselt, Yaşasın 1 Mayıs" pankartıyla, flamalar ve Partizan önlükleriyle katıldı.

Bursa

KESK, BATİS, TMMOB'un ortaklaşa oluşturdukları tertip komitesinin başvurusu üzerine Haşimişcan Caddesi'nde saat 16:30'da toplanan kitle buradan Gökdere Bulvarı'na yürüdü. Partizan kitesi

"Emperyalist işgal, faşist saldırılar devrim mücadelesini durduramaz", "Biz halkız gelecek ellerimizdedir" pankartları, flama ve Partizan yazılı şapkalarla ve 70 kişilik kortejiyle alanda yerini aldı.

İzmir

Gündoğdu Meydanı'nda KESK ve Türk-İş tarafından örgütlenen miting saat 12:00'de başladı. Kortejlerin alana girmesinin ardından başlayan mitingte yapılan saygı duruşunun ardından Enternasyonal ve 1 Mayıs Marşları okundu. Mitingte Partizan korteji "Elini ver bana kavga büyüsün", "Emperyalizme, faşizme, şovenizme, özelleştirmelere, tarımın tasfiyesine, tecrite hayır-Partizan" ve "Geleceğimizi karartan emperyalizme esir olmayacağız-YDG pankartları "Biz halkız gelecek ellerimizdedir-Partizan" imzalı önlükleri ve çeşitli renkli dövizlerle katıldı.

Mersin

1 Mayıs eylemine SDP, ÖDP, DTP, Halkevleri, Tarsus LÖB, Dev-Lis, Mersin Üniversitesi Öğrenci Derneği Girişimi'nin yanısıra "Emperyalist politikalara, özelleştirmelere ve şovenizme geçit vermeyeceğiz" pankartıyla YDG ve DDSB de ortak katıldı. Eylem daha sonra eylem komitesinden kaynaklanan teknik bir sorundan dolayı kısa sürerek sloganlarla son buldu.

Kuruluşunun 35. yılında Proletarya Partisi İbrahim Kaypakkaya güzergahında ilerliyor!

Proletarya Partisinin 35. Kuruluş yılını kutlama, İbrahim Kaypakkaya'yı anma gecesinde buluşalım!

Kültürel Program:

Hilmi Yarayıcı ve Grubu

Grup Kalamu

Pınar Sağ

Ahmet Aslan ve Grubu

Diyar

Yiğit Tuncay (tiyatral sunum)

Partizan Sanat Topluluğu

Gökkuşuğu Sanat Atölyesi

(Şiir ve ezgilerle I. Kaypakkaya)

Uluslararası Sempozyum:

★ **Güney/Uzak Asya'da Halk Hareketleri
ve Halk Savaşı:** (Filipinler)

★ **Dünya İşçi Sınıfı'nın
Kurtuluş Mücadelesi** (Yunanistan)

★ **Kaypakkaya Fikirleriyle
Günümüze Bakmak** (Türkiye)

★ **Latin Amerika'da Kabaran
Halk Hareketi** (Brezilya)

★ **Hindistan'da Halk Savaşı
ve Deneyimleri** (Hindistan)

★ **Ortadoğu'da Neler Oluyor?**
(Faik Bulut, Araştırmacı-Yazar)

★ **Şovenizme Karşı Kaypakkaya'yı
anlamak-anlatmak?**
(Temel Demirer, Araştırmacı-Yazar)

Tarih: 19 Mayıs 2007

**Saat:
14:00**

Yer: Friedrich-Ebert-Halle 67063 Ludwigshafen

Gece Tertip Komitesi